

Σφύρα

ΕΤΟΣ 9^{ON}
ΑΡΙΘ. 466

ΛΕΜΟΝΙΑ

«Ξορκισμένα νάναι!» λένε οι συγγραφείς θεατρικών έργων που σε παλαιότερους χρόνους, όταν δεν παρουσίαζαν κάτι καλό, είχαν μεγάλη συγκομιδή από σκηνής. Σήμερα, ο πολιτισμός επέβαλε την κατάργησή τους—φαίνεται πώς αυτή η κατάργησή τους στο θεατρικό είδος τουλάχιστον. Και έγινε αφορμή να εξαφανισθούν.

Τί ειρωνεία, τί κατάντημα! Στην χώραν όπου άνθει η λεμονιά, να μην υπάρχουν πιά λεμόνια! Τα ωραία εκείνα χρυσά λεμόνια, ζουμερά-ζουμερά που ευχαριστιόσουν να τὰ στραγγίξεις! Αυτά που έμειναν— θλιβερά λειψανά ευτυχούς εποχής—είναι κάτι άτροφικά, πράσινα λεμονάκια, μεγέθους καρυδιού, που όσο κι' αν τὰ στραγγίξεις, εύκολώτερα θά θγάλης απ' την μυϊγα ξύγκι παρά ζουμί από αυτά!

Κι' η λαϊκή μουσα, που ποτέ δεν πέφτει έξω, δικαίως κλαίει την άπώλειά τους με τό σπαραξικάρδιο τραγουδι:

«...Άδικα
σου τραγουδάγα τὰ λεμονάδικα...».

Η έλλειψη των χρυσών αυτών καρπών, ίσως να μην είναι τόσο αισθητή στους συμπολίτας φίλους των «γλυκών». Πήτε μου όμως, σάς παρακαλώ, τί γίνεται μ' εκείνους που αγαπούν... τὰ ξυνά; Δεν είναι τραγική η θέση των;

Εκείνη που θά θρηνη περισσότερο την εξαφάνιση του συμπαθούς ξεπεριδοειδούς είναι αναντιρρήτως η νήσος Χίος, που συνδέσασα άρρηκτα την τύχη της μ' αυτό, είχε τις περισσότερες λεμονιές. Κι' όταν ο νονός, στην μεγαλόνησο, θά πρόκειται ν' αποφασίση για τόνομα που θά δώση στην εαφτισικιά και θά προτείνη δειλά: «Λεμονιά» ο κόσμος θά εξανίσταται:

«Τι λές, καλέ(ν); Νά μαραθούν τὰ κάλλη(ν) της; Άχρείαστο(ν) να είναι(ν)!»

ΚΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ
ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ ΤΙΣ:

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ
ΜΠΕΤΤΥ,

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ-
ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΟΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. 10. 36

16. 8. 37

35282

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Ο κύρ Μηνάς ήθέλησε
να πάη ως τὸ Φάληρον
τὸν ἄγγλον Ἄνακτα να δῇ:
μπαίνει στὸ τράμ καὶ ἐν σπουδῇ,
ἀπλώνει στὸν εἰσπράκτορα
ἐν ἀπαστράπτων τάλληρον!

Τὸ τράμ, ὅμως, ἐπήγαγε
στὴν Καλλιθέα.— Τέρμα.
«Τὴ Φάληρο μὲ κοπανᾷς;»
Μηνίω νὰ δὲ ὁ κύρ Μηνάς
ζητάει νὰ τοῦ ἐπιστραφοῦν
τὰ χρήματά του τὰ ἔρμα!

Ἀρπάχτηκαν... ἀλλὰ τὸ τράμ
στὸ Φάληρο δὲν κίνησε...
Κι' ὁ εἰσπράκτωρ, ἄγρια δαρθεῖς,
στὸ τμήμα ἔσπευσεν εὐθύς—
καὶ γιὰ «ἄδικον ἐπίθουν»
τὸν κύρ Μηνᾶν... ἐμὴ νυσε!

□ □

Τι πράγματα πρωτοφανή!
Τι πράγματα μυστήρια!
Εἰς τὴν Ἁγία Παρασκευή—
Παπαί! Ἰαταταί! Ἡθοί!—
Κλέδουνε, λέει, φέρετρα
μέσα στὰ κοιμητήρια!

Τὰ ξεπουλᾶνε εἰς τιμὴν
κατώτερη τοῦ κόστους,
εἰς τὸ «σφυρί», στὸ πῖ καὶ φῖ...
Καὶ δὲν τοὺς καίγεται καρφί,
ἂν στὰ στερνά του, ἄστεγος
μείνῃ... ὁ ἐνοικὸς τους!

Στὸν μεταστάντα πρόσοχί!
Ἄλλοι στὸν μακαρίτη!
Τοῦ κάνουν ἔξωση ἄδικα
ἀπ' τὰ πεθαμενάδικα...
τοῦ κλέδουν δὲ ἀσύστολα
τὸ τελευταῖο του σπίτι!

Συμπέρασμα: εἰς τὸ ἐξῆς,
στὸ κάθε νεκροστάσιο,
Ρωμέ μου, ψήφισε—τ' ἀκούς;—
καὶ νόμους προστατευτικούς:
καὶ στέγῃ ἐξασφάλισ' τους
μ' ἓνα... «φερετροστάσιο»!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΒΑΡΒΑΡΕΣ

Ἡ λογοκρισία ἀπηγόρευσε τὴν διά-
βόητη «Βαρβάρα» καὶ καλῶς ἔπραξε.
Ἀφοῦ ὥργιασε αὐτὴ στοὺς δίσκους,
ἔκανε τὴν ἐμφάνισή της καὶ στὸ προ-
σκήνιο, γιὰ νὰ γίνῃ ἴσως γαργαλιστι-
κώτερη, πὺδ ἀναίδης.

Ἐπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλες ἀκόμη
«Βαρβάρες» ποὺ θάπρεπε νὰ ἀπαγο-
ρευθοῦν, νὰ διωχθοῦν μάλιστα ποι-
νικῶς. Δὲν ἔχουν οἱ ἀρμόδιοι παρά νὰ
πάρουν τίς διάφορες ὑποπτες ἀθολο-
γίες «μ' ὅλα τὰ τελευταῖα τραγουδά-
κια» κτλ., ποὺ ἔχουν προκυκλοφορήσει
καὶ θὰ θροῦνε καὶ ἄλλα πράγματα ἀ-
κατάλληλα ὅχι πιά γιὰ παιδιὰ καὶ
νεαροὺς ἀλλὰ καὶ γιὰ μεγάλους...

Οἱ ἐκ συστήματος γκρινιᾶρες καὶ
ἀπαισιόδοχοι, αὐτοὶ τέλος πάντων ποὺ
θέλουν νὰ βλέπουν τὴν ζωὴ διαρκῶς πί-
σω ἀπὸ τὰ μαῦρα γυαλιὰ των τοῦ ἡλίου,
ὑποστηρίζοντας ὅτι γίναμε γευρασθениκοί,
ἀμίλητοι, ἔξω φρενῶν, κ.τ.λ., ἄς παρα-
δεχθοῦν τέλος πάντων καὶ γιὰ μιὰ φορὰ
ὅτι ἔχουν ἄδικο. Θὰ τὸ παραδέχοντο δηλ.
ἀσυζητητῇ, ἂν ἦσαν τὴν περασμένη Κυ-
ριακὴ σὲ κάποια λαϊκὴ ἐξοχὴ καὶ ἔβλε-
παν τὸν κόσμο πῶς διασκέδαζε.

Ἡ ἀφέλεια, ἡ παιδικὴ, ἂν θέλετε ξε-
νοιασιὰ κυριαρχοῦσε. Ἐβλεπε κανεὶς
κυρίους σοβαροὺς καὶ ἡλικιωμένους νὰ
παίζουν παρὰ μὲ τὰ μικρὰ παιδιὰ των
ἄλλων ἐκδρομέων, τὰ βαρελάκια, μπόδε,
ἐλληνορωμαϊκὴ πάλη. Νὰ κάνουν χίλιες
δυὸ τρέλλες!

Καὶ ὕστερα μιλοῦμε περὶ συνοφρυώσε-
ως καὶ ἄλλου... πασατέμπου γιὰ ἐξωτε-
ρικὴ ἀσφάλως κατατάξιση!

ΤΑ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ.

Τὰ φετινὰ «Παναθήνια», γραμμένα
ἀπὸ τοὺς κ. κ. Ἀντ. Βώτην καὶ Δημ.
Εὐαγγελίδην δὲν ἄδικον καθόλου τὴν
παράδοση τῆς παλαιᾶς «ρεβῦ» τοῦ ἀλη-
σιμονήτου «τρίου» Ἀννίνου — Δημητράκο-
πούλου — Τσακροπούλου. Οὔτε ἔλλειψη
πνεύματος μπορεῖ νὰ παρατηρήσῃ ὁ θεα-
τὴς σ' αὐτά, οὔτε ἀμφιβόλου ποιότητος
ἀστεία.

Τὰ «Παναθήνια» ἀνεβάστηκαν μὲ πολ-
λὴ ἐπιμέλεια ἀπ' τὸν ἄρτιο θάσσο τοῦ
θεάτρου Σαμαρτζῆ μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς
Ι. Στυλιανόπουλον, Μίμη Καντιώτην, Μα-
ρίκαν Μαντινέιου, Ζαζά Μπριλλάντη, Σο-
φία καὶ Ἀλίκη Βέμπο κ.τλ.

Ὁ συμπαθὴς θιασάρχης Νίκος Μηλιά-
δης ἐπιστάτησε μὲ μεγάλῃ εὐσυνειδησίᾳ
στὸ ἀνέβασμα τῆς ρεβῦ. Οἱ χορογραφίες
τοῦ Σπυροπούλου ἐξαιρετικὰ ἐπιμελημέ-
νες, ἡ μουσικὴ τῆς κ. Λόλας Βώττη καλὴ,
καὶ πειθαρχημένη ἡ μουσικὴ διεύθυνσις
τοῦ μαέστρου Ριτσιάρδη.

Εξυπνα καὶ κουτὰ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

—Πώς θέλετε νὰ σὰς σερβίρουμε τ' αὐγά, κύριε;
—Θὰ ὑπάρξῃ καμμιά διαφορά στὴν τιμὴ;
—Ὀχι, κύριε.
—Τότε σερβίρίσέ μου τὰ πάνω σὲ δυὰ μπεϊζόλες.

□ □

ΘΕΑΜΑΤΑ

Περιηγήτρια.—Γιατί ἔπεσε ἡ ἀγέ-
λάδα σου ἀνάσκελα;
Χωρική.—Κουράστηκε ὥς τώρα νὰ
βλέπῃ τὰ τραῖνα νὰ περνοῦν καὶ τώρα βλέ-
πει τ' ἀεροπλάνα.

□ □

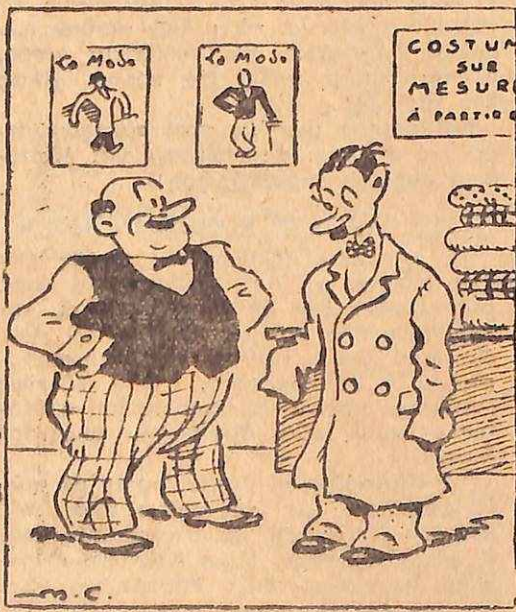
ΚΑΚΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΟΣ

Ἡ κυρία Πέκερ.—Χένρι! ὦ, Χέν-
ρι! Βεῖκα ἕνα τριφύλλι! Τὸ εὖρημα αὐτὸ
εἶναι προάγγελος ἐνὸς καλοῦ συνοικισίου
γιά τὸν γιὸ μὰς.
Ὁ κύριος Πέκερ.—'Ανοήσιες! Τὰ
τριφύλλια εἶναι προάγγελος καλῶν κι' εὐ-
χάριτων νέων.

□ □

ΜΑΘΗΜΑ... ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

—Μάλιστα. Εἶχε τὴν θρασύτητα ὁ παλὴ
ἀνθρώπος νὰ μὲ φιλήσῃ.
—Καὶ φυσικὰ ἐσεῖς τὸν χαστουκίσατε.
—Ὅυτε συζήτηση. Κάθε φορὰ πὺ μὲ...
φίλα.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

—Τὰ μανίκια μου φαίνονται κάπως μα-
κρὰ... Μοῦ κρύβουν τὰ χέρια...
—Καὶ δὲ χαίρεσαι; Ἔτσι ἀποφεύγετε ν'
ἀγοράσετε γάντια...

Ἄν μπορῆς

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ

Ψάχνοντας γιὰ νὰ βρῇ τὴν ποιητι-
κὴ συλλογὴ πὺ κάποιος εἶχε ξε-
χάσει, γύρισε τὸν διακόπτη τοῦ
σαλονιοῦ καὶ τὸ φῶς πλημμύρισε
τὴν αἴθουσα.

Ἦταν μιὰ ὥραία γυναῖκα μὲ ροῦ-
πενιούαρ πὺ οἱ δαντέλλες τοῦ ἐκρυ-
βαν τὸν λαϊμὸ καὶ τοὺς ὤμους της. Δὲν
εἶχε βγάλει τὰ δαχτυλίδια της καὶ τὰ
μαλλιά της, χρυσαφένια, ἦσαν κουλου-
ριασμένα στὸν σῆρκο της. Καλλονὴ
μὲ λεπτεῖς γραμμὲς, μὲ πρόσωπο ὁθάλ,
μὲ χεῖλιν κατακόκκινα καὶ μάγουλα ρό-
δινα εἶχε μᾶτια πὺ ἀλλάζαν ἔκφραση
καὶ πότε ἐδειχναν μιὰν παρθενικὴ ἀγ-
νότητα, πότε μιὰ σκληρότητα πὺ θὰ
ἐφθανε μέχρι θηριωδίας.

Ἀφοῦ ἐσέυσε τὸ φῶς, βγήκε ἀπ' τὸ
σαλόνι, διέσχισε τὸν προθάλαμο καὶ
διευθύνθηκε στὴν αἴθουσα ὅπου κάθε
πρωὶ συγκεντρώνονταν ἡ οἰκογένεια.
Στάθηκε στὸ κατώφλι κι' ἀφουγκρά-
στηκε: ἄκουγε κάτι σάν σύρισιμο. Ποῖος
ὕπνρετης νὰ γυρίζῃ τὸ σπῖτι αὐτὴ τὴν
ἀκατάλληλὴ ὥρα; Δὲν ἦταν ὁ μαίτρ
ντ' ὅτελ πὺ κοιμόταν πάντα νωρίς κι'
οὔτε ἡ καμαριέρα πὺ εἶχε ἀδεία ἐκεῖ-
νο τὸ βράδυ.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας
καὶ μπῆκε. Γιατί; Κι' αὐτὴ δὲν ἦξερε.
Ψηλαφητὰ βῆκε τὸν διακόπτη, τὸν
γύρισε κι' ἐμπῆξε μιὰ κραυγὴ.

Σὲ ἀπόσταση μερικῶν θημάτων, κολ-
λημένο στὸν τοῖχο, εἶδε ἕναν ἄνδρα
πὺ τὴν σημάδευε μ' ἕνα ρεβόλβερ.
Ἦταν κακοντυμένος μὲ καστανά μᾶτια,
ἡλιοκαμμένος. Τὸ ρεβόλβερ δὲν ἔτρε-
πε στὸ χεῖρι τοῦ ἐνῶ τὴν σημάδευε κα-
τάστηθα.

—Μὲ κατατρομάξατε! τοῦ εἶπε. Τί
ζητάτε;

—Νὰ φύγω, τῆς ἀποκρίθηκε σαρκε-
στιὰ. Ἐχασα τὸν δρόμο μου μέσα σ'
αὐτὸ τὸν λαβύρινθο καὶ δὲν θέλω πα-
ρὰ νὰ στρίψω!

—Τί ζητάτε ἐδῶ; τὸν ρώτησε μὲ τὸ
ἀπότομο ὕφος γυναίκα πὺ εἶναι συ-
νηθισμένη νὰ διατάσῃ.

—Εἶχα ἔρθει γιὰ νὰ σὰς ληστέψω,
μῖς, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Νόμιζα πὺς
λείπατε γιατί σὰς εἶχα δὴ νὰ θγάνει-
τε μὲ αὐτοκίνητο, μαζί μὲ τὸν γέρο...
τὸν πατέρα σας δίχως ἄλλο. Ὑποθέτω
πὺς εἰσθε ἡ μῖς Σέτλιφ. Τώρα, θάγατε
τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δείξετε τὴν ἐξο-
δο. Ἄν ἦμουν πὺ «ψημένος» στὴν δου-
λειά, θὰ σὰς θούπαγα τὰ δαχτυλίδια
ἀντὶ νὰ σαχλαμαρίζω. Ἦρθα ὅμως γιὰ
νὰ τρομοκρατήσω τὸν γέρο Σέτλιφ καὶ
νὰ τὸν ἀπογυμνώσω, ὅχι ὅμως νὰ λη-
στέψω μιὰ γυναῖκα. Ἀφήστε με νὰ πε-
ράσω, θὰ βρῶ μόνος μου τὸ ἔρῳμο
μου.

Ἡ ψυχολόγος κ. Σέτλιφ κατάλαβε
πὺς δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ ἀπ' αὐτόν. Δὲν
ἦταν πεπωρωμένος ἐγκληματίας. Τὸν
ρῶτησε μὲ περιέργεια:

—Καὶ ἂν καλέσω εἰς βοήθειαν; Μπο-
ρεῖτε νὰ πυροβολήσετε ἐναντίον μου...
ἐναντίον μιᾶς γυναίκας;

Τὸν εἶδε διστακτικῶς, σάν νὰ μὴν μπο-
ροῦσε ν' ἀπαντήσῃ μὲ πεποίθηση:

—Τότε θὰ ἦμωνα ἀναγκασμένοι νὰ

σὰς κακομεταχειρισθῶ λίγο καὶ νὰ σὰς
δουλώσω τὸ στόμα! Δὲν μπορῶ νὰ ρι-
ψοκινδυνέψω τὴν ἐλευθερίά μου. Ἐνας
φίλος μου περιμένει νὰ τὸν σώσω...

—Ποτὲ δὲν θρῆθηκα ἀντιμέτωπη μ' ἕ-
ναν διαρρήκτη. Δὲν ξέρετε πόσο μ' ἐν-
διαφέρει...

—Δὲν εἶμαι διαρρήκτης, μῖς. Πρῶτῃ
φορὰ, μπαίνω σὲ ξένο σπῖτι. Ἐχῶ ὁ-
μως ἀνάγκη χρημάτων μὲ κάθε θυσία.
Τώρα... φεύγω.

Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τῆς τρα-
πεζαρίας, ἐκείνη ὅμως τὸν ἐμπόδισε.
Τὸ χεῖρι τοῦ σηκώθηκε σάν νὰθελε νὰ
τὴν ἀπομακρύνῃ. Δίστασε ὅμως. Δὲν
χωροῦσε ἀμφιβολία: ἦταν ἡ γυναικεία
γοητεία.

—Ποτὲ δὲν σήκωσα χεῖρι σὲ γυναῖκα
καὶ δὲν θέλω νὰ κάνω ἀρχή! δικαιο-
λογηθῆκε. Ἄν φωνάξετε ὅμως, ἀλλοί-
μονό σας!

—Δὲν μένετε ἀκόμα λίγο μαζί μου;
τοῦ εἶπε εὐγενικά. Ἄς φλαρῇσουμε
λίγο. Κανείς δὲν θὰ μὰς ἐνοχλήσῃ. Εἶ-
μαι ὁλομόναχοι: ὁ... πατέρας μου πῆρε
τὸ θραδυνὸ τραῖνο γιὰ τὴν Νέα Ὑόρ-
κη. Ὅλοι οἱ ὑπῆρες κοιμοῦνται. Θὰ
πῆτε κάτι; Πῖνω μαζί σας γιὰ νὰ σὰς
ἀποδείξω πὺς δὲν εἶναι δηλητηριασμέ-
νο. Ἐλάτε, τὸ ὕφος σας μοῦ ἐμπνέει
ἐμπιστοσύνη. Φαινόσαστε πολὺ τίμιος
γιὰ κλέφτης.

Τοῦ ἔδωκε νὰ πῇ οὐτίσκυ. Τσοῦγκρι-
σαν τὰ ποτήρια τους.

—Τώρα, μῖς Σέτλιφ, θὰ μοῦ ἐπιτρέψα-
τε...

Ἐκείνη ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀφήσῃ
νὰ τῆς φύγῃ ὁ διαορῆκτης της:

—Καθῆστε νὰ μοῦ διηγηθῆτε πὺς γί-
νατε, σὲ καλά καθούμενα, διαρρή-
κτης.

Τὸν ἔβαλε νὰ καθῆσῃ ἀντίκρυ της.
Ἐκείνος ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἐν-
πιφυλακῇ, μὲ τεντωμένο αὐτί. Δὲν ἔ-
παυε νὰ κυττάξῃ τὸ ρεβόλβερ του, το-
ποθετημένο ἀνάμεσά τους στὸ τραπέ-
ζι. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς τοῦ φάρ. Οὐδέστ,
μολονότι ἦταν ἐξοικειωμένος μὲ τὰ μυ-
στήρια τοῦ δάσους, δὲν φανταζόταν
πὺς κάτω ἀπ' τὸ πόδι τῆς συνομιλη-
τοῦ ἦταν ἕνα ἡλεκτρικὸ κουδοῦ-
νι.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, μῖς. Ὁ γέ-
ρο Σέτλιφ, μιὰ μέρα, μ' ἐμπλέξε σὲ
μιὰ δουλειά. Ὁ μπαμπὰς σας εἶναι κερ-
δοσκόπος κι' ἴσως νὰ μὴν ὑποπτεύεται
καὶ τὴν ὑπαρξή μου. Κοντολογίς, εἶχα
ἕνα μικρὸ μεταλλεῖο πὺ ἐκμεταλλεύο-
μουν μὲ μιὰν ὕδραυλικὴ μηχανή ἐνὸς
ἵππου. Ἡ συμμορία Σέτλιφ ἔκανε μιὰ
τεραστικὴ ὕδραυλικὴ ἐγκατάσταση στὰ
πέδιλ καὶ μονομιάς καταστράφηκε. Γι'
αὐτὸ ἀπόψε, νωρίς τίποτε πῖλ καὶ μὲ
ὕπνορδεσις. Ἐναντὶ ἐνὸς φίλου μου. ἔ-
κανα μιὰ βόλτα ὥς ἐδῶ γιὰ νὰ ἀνα-
κτήσω ὅτι δικαιούμαι. Τώρα, χαίρετε!

—Ὅχι. Προσμένετε!

Τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία,
ἐνῶ ἀναμύητος ἔπαισε νὰ πῇ τὸ κομ-
μὲ τοῦ κουδοῦνι, κάτω ἀπ' τὸ πό-
δι της.

—Ἀκόμα δὲν μοῦ εἶπατε τὸ ὄνομά
σας.

—Πῆτε με Ντάβ... τῆς εἶπε διστακτι-

σκότωσέ με!

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

κά.

—Ἐ λοιπόν, Ντάβ, θὰ φροντίσω νὰ
σὰς θάλω σὲ μιὰ τίμια ἐργασία.

—Μοῦ χρειάζονται χρήματα, ἐπέμενε
ἐκείνος, γιὰ τὸν φίλο μου.

—Θὰ σὰς δανείσω χρήματα γι' αὐ-
τόν καὶ θὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψετε λίγα-
λίγα ἀπ' τὸ ἡμερομίσθιό σας... Καπνί-
ζετε;

—Ἐχῶ τρελλαθῇ γιὰ τσιγάρο!

Τοῦ πρόσφερε ἕνα.

Ἐκείνος τὸ πῆρε, χωρίς ὅμως νὰ πᾶ-
ψῃ νὰ κυττάξῃ τὴν ὥραία συνομιλήτριά
του. Τὸ βλέμμα του φάνερνε πὺς μιὰ
τόσο εὐγενικὴ συμπεριφορὰ δὲν τοῦ
γεννοῦσε μόνο εὐγνωμοσύνη ἀλλὰ καὶ
κάποια δυσπιστία πὺ ἦταν δύσκολο νὰ
τὴν διώξῃ μονομιάς.

Ἐκείνη, φυσικὰ, τὸ κατάλαβε κι' ἐ-
σπευσε νὰ τὸν προλάβῃ.

—Ἔτσι πὺ ἔχετε καρφωμένα τὰ
βλέμματά σας σ' αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ,
θάλαγε κανεὶς πὺς μὲ φοβόσαστε! τοῦ
εἶπε εἰρωνικά. Κι' ὅμως, ἐγὼ δὲν σὰς
φοβήθηκα!

—Τί εἶχατε νὰ χάσετε;

—Τὴν ζωὴ μου!

—Ἄναψε τὸ τσιγάρο του κι' ἀπομά-
κρυνε τὸ χεῖρι τοῦ ἀπ' τὸ ρεβόλβερ.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη
σας, τοῦ ψιθύρισε, πατώντας συγχε-
ρῶς γιὰ τέταρτὴ φορὰ τὸ κουδοῦνι. Ἄ-
νωστος, ἐγὼ προσλαμβάνω ἐδῶ τὸ προ-
σωπικὸ. Θὰ σὰς πάρω γιὰ δεύτερο ἄ-
μαξά. Ξέρετε νὰ περιποιηθῆτε ἄλογα;
—Ἀπὸ αὐριο, ὁ ἄγκι Λοῦκι εἶναι
στὴν διάθεσή σας!

—Ὡστε δὲν λέγεσθε Ντάβ!

Ἐκείνη δὲν ἐπῆλθε, σκεπτόταν ἡ κ. Σέτλιφ,
ἀκόμα δὲν ἐξήγησε ὁ ἀναθεματισμένος
μαίτρ ντ' ὅτελ; Τόση ὥρα κουδοῦνι-
ζω!

Ξαφνικά, ἄκουσε κάποιο ἐλαφρὸ τρί-
ξιμο. Μονομιάς, ἄπλωσε τὸ χεῖρι της
κι' ἄδραξε τὸ ρεβόλβερ. Ὁ διαρρήκτης
δὲν πρόλαβε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ.

—Καθῆστε κάτω! τὸν διέταξε ἄγρια.

Τὸν σημάδεψε στὸ στήθος καὶ τὸ χέ-
ρι της δὲν ἔτρεπε καθόλου. Ἡ σκανδά-
λη ἦταν σηκωμένη.

Ὁ νέος ἄκουσε μιὰ πόρτα ν' ἀνοίγε-
ται πίσω του καὶ κάποιον νὰ μπαίνει
μέσα στὴν αἴθουσα. Οὔτε κἂν ἔστρεψε
ὅμως τὸ κεφάλι. Δὲν ἐξεκολλοῦσε τὰ
βλέμματά του ἀπὸ αὐτήν. Ἦταν μιὰ
ἄλλη γυναῖκα, μὲ πάντα γοητευτικὴ
καλλονή, ψυχρὴ ὅμως κι' ἀμείλικτη.
Τὰ μᾶτια της ἐδειχναν σκληρότητα θη-
ριωδῆ.

—Θωμᾶ, διέταξε στὸν ὑπῆρτη, τηλε-
φωνήστε στὴν ἀστυνομία. Γιατί ἀργή-
σατε τόσο πολὺ νὰ ἀπαντήσετε;

—Κατέβηκα μόλις ἄκουσα τὸ κου-
δοῦνι, κυρία!

Ὁ κλέφτης ἐξακολουθοῦσε νὰ κυτ-
τάξῃ κατάματα τὴν γυναῖκα. Στὴν λέ-
ξῃ «κουδοῦνι», ἐκείνη εἶδε μιὰ λάμψη
ἀμφιβολίας νὰ φωτίξῃ τὰ μᾶτια του.

—Δὲν εἶναι προτιμότερο, κυρία, νὰ
πάρω ἕνα ρεβόλβερ καὶ νὰ ἐμπνήσω
τοὺς ὑπῆρες;

—Ὅχι τηλεφωνήστε στὴν ἀστυνομία.

Ἐγὼ ἐπιτηρῶ τὸν ἄνθρωπο αὐτό. Πῇ
γαίνετε! καὶ κάνετε γρήγορα!

Ὁ μαίτρ ντ' ὅτελ ἀπομακρύνθηκε.
Μόλις ἔμειναν μόνοι, καὶ πάλι οἱ δυὸ
τοῦ κυττάχτηκαν κατάματα. Ἐκείνη
σκεπτόταν τὴν ἐπιτυχία πὺ θὰ εἶχε
στοὺς κοσμικοὺς κύκλους μ' αὐτὴ τὴν
ιστορία, τὰ ἄρθρα πὺ θάγραφαν οἱ ἐ-
φημερίδες. Ἡ ὥραία κ. Σέτλιφ, μόνη
της, εἶχε συλλάβει καὶ παραδώσει στὴν
ἀστυνομία ἕναν κλεισμένο ληστή.

—Ὅταν σὰς κλείσουν στὴν φυλακή,
τοῦ εἶπε ἀτάραχα, τότε θὰ σκεφθῆτε
πὺς ἦταν τρέλλα νὰ κλέψετε τὴν ξένη
ιδιοκτησία καὶ ν' ἀπειλήσετε μιὰ γυναι-
κα μὲ τὸ ρεβόλβερ. Τώρα, ἀπαντήστε
μου εἰλικρινῶς: αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ φί-
λου σας πὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα,
εἶναι ψέμματα, δὲν εἶναι ἔτσι;

Ἐκείνος δὲν ἀποκρίθηκε λέξη.

—Βουδανήκατε; Δὲν μοῦ ζητάτε, πῖ-
νὰ σὰς ἀφήσω ἐλεύθερο;

—Θὰ ζητοῦσα εὐχαρίστως τὴν ἐλευ-
θερία μου ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, ὑπὸ τὸν
ὄρο νάχῃ τὴν στοιχειώδη ἠθική.

Ἐκείνη ἔγινε κατάχλωμη.

—Προσέχετε τὰ λόγια σας! τοῦ φῶ-
ναξε ἀπειλητικὰ.

—Δὲν θαρρῶτε! Δὲν θὰ τολμήσετε
νὰ μὲ σκοτώσετε! Εἰσθε μιὰ διεστραμ-
μένη γυναῖκα κι' ἄνδρῃ ὅμως! Νὰ
σκοτώσῃ κανεὶς ἕναν ἄνδρα δὲν εἶναι
σπουδαῖο πράγμα, δὲν ἔχετε ὅμως τὸ
θάρος!

Τοὺς διέκοψε ἡ εἴσοδος τοῦ μαίτρ
ντ' ὅτελ:

—Τὸ τηλεφῶνο εἶναι χαλασμένο, δὲν
μπορῶ νὰ πάρω γραμμή, εἶπε.

—Πηγαίνετε ὁ ἴδιος στὸ τηλῆμα νὰ
πάρετε ἕναν ἀστυφύλακα κι' ἐπιστρέ-
ψτε ἀμέσως!

Ἐκείνος ἔφυγε. Ὁ κλέφτης ρώτησε:

—Πρὸ ὀλίγου, ὁ ὑπῆρτης σας μίλη-
σε γιὰ κάποιο κουδοῦνι...

—Βρίσκεται κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι μου.
Ἐνῶ μιλούσαμε, τὸ χτυποῦσα μὲ τὸ πό-
δι μου.

—Ὡστε ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μοῦ φε-
ρόσασταν τόσο ὑποκριτικὰ; Προσπαθοῦ-
σατε νὰ ἐμφανισθῆτε σάν ἐνσάρκωση
τῆς καλωσύνης... ἐνῶ ἐκπροσωπεύσατε
τὴν ἀτιμία; Δὲν ἔχω παρὰ νὰ σὰς πῶ
λίγα λόγια. Ξέρετε τί θὰ κάνω; Θὰ
σηκωθῶ καὶ θὰ ἐγῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρ-
τα. Φυλάξτε τὸ ρεβόλβερ. Δὲν θὰ πυ-
ροβολήσετε ὅμως. Χρειάζεται θάρος
γιὰ νὰ σκοτώσετε ἕναν ἄνδρα κι' ἐσεῖς
εἰσθε ἄνδρῃ! Εὐπρός. Εἰσθε ἔροι-
μη; Γιὰ νὰ δοῦτε, θὰ τολμήσετε νὰ πιέ-
σετε τὴν σκανδάλη; Κακὸ δὲν θὰ σὰς
κάνω, μόνο πὺ θὰ φύγω.

Ἐκείνη, σήκωσε ἀπειλητικὰ τὸ ρε-
βόλβερ. Τὸν σημάδεψε. Ὁ Λοῦκι ση-
κώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρ-
τα. Ἐκείνη ἔκανε νὰ πιεσῇ τὴν σκαν-
δάλη. Δὲν μποροῦσε ὅμως. Τὴν σπιννὴ
πὺ δὲ ἔβγαλε ἀπ' τὴν πόρτα, ὁ Λοῦ-
κι στράφηκε καὶ τῆς εἶπε μόνο μιὰ λέ-
ξη πὺ φάνερνε βαθειὰ περιφρόνηση
κι' ἀηδία.

Κι' ἦσυχά - ἦσυχά, βγήκε...

TZAK LONTON

Εξυπνα καὶ κουτὰ

ΣΩΘΗΚΕ...

Ἀπὸ Ἱρλανδοὶ συναντήθηκαν ἔπειτα ἀπὸ
πολλὰ χρόνια χωρισμοῦ.
Ἀφοῦ εἶπαν πολλά, ὁ ἕνας ρώτησε τὸν
ἄλλον:

—Τί ἔγινε ὁ φίλος μας ὁ Πάτρικ;
—Ἄ! Τὸν καὶμένο τὸν Πάτ. Καταδικά-
στηκε στὸν δι' ἀγχόνης θάνατο ἀλλὰ εὐτυ-
χῶς ἔσωσε τὴν ζωὴν του πεθαίνοντας στὴ
φυλακή.

□ □

ΤΥΧΕΡΟΣ

—Τὸ παιδί τοῦ γραφείου μου δταν ἐργά-
ζεται σφυρίζει.

—Εἰσαι τυχερός, φίλε μου! Τὸ παιδί τοῦ
δικοῦ μου γραφείου μόνον σφυρίζει.

□ □

ΑΠΟ ΠΟΥ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

—Πῶς κατάλαβες ὅτι ὁ ἄνδρας σου ἦταν
μεθυμένος χθὲς τὸ βράδυ πὺ γύρισε σπῖτι;
—Πότισε τὰ λουλούδια μὲ λινέλαιο.

□ □

ΕΦΕΡΝΕ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Κάποιος μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ πρώην
διευθυντῆ του.

—Δὲν με θυμάστε; Ἐ; Πρὶν εἰκοσι χρό-
νια ἐργαζόμουνα στὸ γραφεῖο σας. Δὲν θυ-
μάστε πὺς με εἶχατε στείλει κάποι μ' ἕνα
γράμμα κι' ἐγώ...

—Ναί, νὰί τώρα θυμήθηκα... Λοιπόν;
Μούφερες τώρα τὴν ἀπάντησή...

ΚΑΤΑ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

—Ἐλέησέ με, καλέ μου κύριε... Ἐχῶ ὁ-
νάχῃ ν' ἀγοράσω ἐργαλεῖα γιὰ νὰ δου-
λέψω...

—Ἔτσι; Καὶ τί ἐργαλεῖα σοῦ χρειάζο-
νται;

—Μα... Ἄγα πράγματα... Ἐνα μπράουνιν-
γὸ καὶ μερικὰ κλειδιά...

ΚΑΤΑ τις
ξή το από-
γεμα ήρθε ο
Νόλης στο
γραφείο μου.
—Απόψε θα
περάσω με
καλά... μου

είπε. Θά βγοῦμε με τούς Φερμάνηδες
περίπατο. Θά γνωρίσης και την εξα-
δερφή τους που ήρθε χτες απ' τη Θεσ-
σαλονίκη κι φεύγει σε δέκα μέρες...
—Αποῦ φεύγει σε δέκα μέρες... δέ
θέλω να τη γνωρίσω...

—Μην είσαι ανόητος... Είναι ένα μπι-
ζουδάκι...

Συμφώνησα. Ήταν πρωτομαγιά.
Ένα βραδυνο ζεστό, γεμάτο ανταύ-
γειες άστρων και άρώματα. Στις δέ-
κα ακριβώς περάσαμε να πάρουμε
τούς Φερμάνηδες από το σπίτι τους.
Μου συστήσανε την εξαέρφη τους.

—Η δεσποινίς Βαλίδη... ο κύριος
Γερνάλης... Τζοβάννα, είναι ο κύριος
πού σου λέγαμε... Παρέα σπουδαία...

—Μη με κοιτάγετε... ψιθύρισα με
σχετική άμηχανία.

—Γιατί να σάς κοιτάξουν κυρίες...
είπε η δεσποινίς που μου είχαν μόλις
συστήσει. —Αν δεν τούς άρεσε ή παρέα
σας δεν θα παρακαλούσαν τόσο πολύ
το φίλο σας να σας φέρη...

—Αλήθεια... είπε ο Νόλης.

—Τέλος πάντων... —Ας πιστέψω πώς
πραγματικά σάς ευχαριστεί όλους ή
παρέα μου...

Η Τζοβάννα έσπευσε να προσθέση

—Όλους; Όχι δά ακόμα... Έγώ
μόλις σάς γνώρισα... Έχω, βέβαια,
μεγάλη πεποίθηση στη γνώμη των εξα-
δερφιδών μου, μα προτιμώ καλλίτερα
να πείθωμαι μόνη μου για έναν άνθρω-
πο προτού ένθουσιασθώ...

—Θά πεισθής στο δρόμο, Τζοβάννα...
της είπε ο Φερμάνης. Γιατί τώρα είναι
ώρα να ηγαίνουμε...

Το αυτοκίνητο μάς περίμενε κάτω.
Ο Φερμάνης κάθισε στο έαθος, ανά-
μεσα στην αδερφή του και στην Τζο-
βάννα. Έγώ κάθησα μπροστά, δίπλα
στο Νόλη που σωφάριζε. Ξεκινήσαμε
για την Βαρυμπόμπη.

Ήταν μία νύχτα περίεργη. Η ήρε-
μία της ήταν τόσο άπολυτη, τὰ μύρα
της τόσο μεθυστικά, τὰ λαμπύσματα
των άστρων της τόσο φοβισμένα, πού
νόμιζε κανείς πώς σε κάθε σκιά κρυ-

Ο μέρες του 1930

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛ. ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Χ. Ν. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

βότανε ένα ζευγάρι, πώς πίσω από κά-
θε δέντρο προστατευότανε μία έρωτι-
κή εὐτυχία. Ο Νόλης σωφάριζε επι-
δέξια. Οι κορδέλες του. Τατογιού πέ-
ρσαν σκοτεινές γεμάτες σιωπηλό μυ-
στήριο. Από το βάθος του αυτοκινή-
του ή Τζοβάννα φλυαρούσε. Της άπαν-
τούσε ή Έλλη, ή αδερφή του Φερμά-
νη, ενώ ο Φερμάνης δεν εύρισκε καιρό
να προσθέση μία λέξη.

Στη Βαρυμπόμπη λίγες παρέες μεθο-
κοπούσαν ανάμεσα στα δέντρα. Ένα
γραμμώφονο κρυμένο έπαιζε κάτι πολ-
ύ νοσταλγικό. Η Τζοβάννα ήταν ευ-
θυμη. Έγώ σιγοτραγουδούσα τὸ σκο-
πό του γραμμοφώνου.

—Σί τὺ λὲ θουλαι...—

Μὲ δέικεψε εκείνη με ένα άργυροή-
χο γέλιο της:

—Ε, καλά... «Σί ἔλ θουλαι...» τί
θά κάνετε σεις;...

—Θά την άγαπούσα... Τί άλλο;...

—Όχι δά...

Έσκασε πάλι στα γέλια και προ-
χώρησε με τὸ Νόλη για να έρθον τρα-
πεδάκι.

Καθήσαμε ως τις δύο στη Βαρυμπό-
μπη. Η Έλλη, ο Φερμάνης και ο Νό-
λης ήπιανε πολύ. Η Τζοβάννα ήπια λι-
γώτερο. Έγώ δεν ήπια σχεδόν καθό-
λου. Αυτό το κορίτσι με τὸ φειδένιο
σώμα και τὰ περίεργα πράσινα μά-
τια μου υπέρβευε τις ιδέες. Από την
άρχη καθότανε δίπλα μου, γεμμένη
πίσω στην καρέκλα της. Τὰ μαλλιά της
σκορπίζαν ένα άρωμα πού μου μεθούσε
τις αισθήσεις.

Από τις σκέψεις μου μ' έβγαλε ή
φωνή του Νόλη.

—Τώρα, Μίμη, στο γυρισμό, καλλι-
τερα θά ήταν να καθόσουν εσύ στο
βολάν... —Όχι πώς είμαι μεθυσμένος,
μά κείνες οι κορδέλλες με ζαλίζουν ά-
πό τώρα...

—Ετσι έγινε: Η Έλλη καθόταν στο
βάθος ανάμεσα στον αδερφό της και
στο Νόλη. Έγώ κάθησα στο τιμόνι
και ή Τζοβάννα πήδηξε δίπλα μου.

—Εμείς οι δύο πούμαστε ξεμέθυ-
στοι θά τούς πάμε στην 'Αθήνα... μου
είπε γελώντας.

Την κύτταξα, λίγο προτού θάλω
μπρός. —Υστερα της είπα σιγά:

—Έγώ δεν είμαι ξεμέθυστος διό-
λου...

—Μά, δεν ήπιατε...

—Δεν μεθάει κανείς μόνο με κρασί...

—Αλλά; Μὲ τί άλλο μπορεί κανείς
να μεθύση εδώ στην 'Αθήνα;

Χαμήλωσα ακόμα τη φωνή μου:

—Και στην 'Αθήνα, όπως και άλ-
λου, Τζοβάννα, μπορεί κανείς να μεθύ-
ση και με ματιές...

—Έβαλα μπρός στη μηχανή. Η Τζο-
βάννα δὲ γέλασε...

Περάσαμε γρήγορα τούς θόλους των
δέντρων, αφήσαμε πίσω τὰ φώτα του
αεροδρομίου. Είχα πατήσει τὰ δγδύν-
τα. Η Τζοβάννα, σὰ ζαλισμένη από την
ταχύτητα, είχε μαζευτή κοντά μου. Σε
μία στροφή φρενάρησα απότομα. Και
τὸ κεφάλι της Τζοβάννας θρέθηκε πολ-
ύ κοντά, στο δικό μου. Της ψιθύρισα:

—Τζοβάννα... Θέλω να σε δώ...

Δὲν μου ἀποκρίθηκε. Φτάσαμε στην
'Αθήνα. Την ώρα πού χωρίζαμε μπρο-
στά στο σπίτι του Φερμάνη, ή Τζοβάννα
μου είπε δυνατά:

—Χάρηκα πολύ, κύριε Γερνάλη...

Και πὸ σιγά:

—Αῦριο, στις έπτά, στοῦ Λεβίδη...

Ήρθε έπτά και πέντε. Είχε μακι-
γιαριστή μ' ένα έξοχο γούστο. Προ-
χώρησα άργά-άργά πρὸς τὰ Πα-
τήσια, χωρίς να μιλούμ. Ήταν ή πρῶ-
τη ίσως φορά στη ζωή μου, πού ένῶ ή
ψυχή μου πλημμύριζε από αισθήματα,
δὲν μπορούσα να προφέρω λέξη. —Υ-
στερα άρχισε κείνη να μιλά. Μούλε-
γε πώς ήταν κουτό αυτό πού προσπα-
θούσαμε να κάνουμε. Στην 'Αθήνα δὲ
θαμενε παρά ως τις 10 Μαΐου. Δὲν θα-
ταν κρίμα να δημιουργήσουμε κάτι κι
ύστερα να τὸ σκοτώσουμε με τὰ ίδια
μας τὰ χέρια; Ήταν λογική, νλυκειά,
γεμάτη ίσορροπημένο αίσθημα...

Κατὰ τις έννιά, ένῶ γυρίζαμε μέσα
από τούς ανθισμένους κήπους, κάτω
από μία σελήνη μαγευτική, έγειρε
κοντά μου και με φίλησε στα μάτια.

—Τὸ... στο στόμα είναι χωρι-
σμός... μου είπε.

Τὸ άλλο απόγεμα την ξανάδα. Και
κάθε μέρα την έβλεπα. Σιγά-σιγά αλ-
σθάνθηκα πώς δονόμουν περισσότερο
μαζί της. Τὸ προτελευταίο βράδυ του
χωρισμοῦ μας, ένῶ περνούσαμε από
ένα μοναχικό σπιτάκι στα Πατήσια,
πνιγμένο μέσα στα λουλούδια, ή Τζο-
βάννα σταμάτησε και μου είπε:

—Μέσα σ' αυτό τὸ σπιτάκι, κοντά
σου, θά μπορούσα να ζήσω εὐτυχισμέ-
νη... Για πάντα...

Τὸ άλλο απόγεμα θρέθηκα νωρίς
στο σπίτι του Φερμάνη. Η Τζοβάννα
θαφευγε με τὸ βραδυνο θαπόρι της
γραμμής. Θά την συνόδευε ως τη Θεσ-
σαλονίκη ένας μακρινός θεός της,
πού θά την ήγαине ως τὸ πατρικό της.

Την ώρα πού τὸ θαπόρι σφύριζε για
δεύτερη φορά, ή Τζοβάννα με πλησία-
σε με τὰ μάτια δακρυσμένα:

—Πάρε αυτή τη φωτογραφία μου και
κόλλησέ την στο έρωτικό σου άλ-
μπουμ... —Αντίο!

—Όταν τὸ θαπόρι ξεμάκρυνε πιά μέσ'
στα πρώτα σκοτάδια, κύτταξα τη φω-

τογραφία. Σε μία γωνίτσα ήταν γραμ-
μένες λίγες λέξεις «Τζοβάννα, 1-10
Μαΐου»...

□ □

Η έλλειψη της μικρούλας πού είχα
γνωρίσει γὰ δέκα μόνο μέρες μου κό-
στιζε στην άρχή. —Υστερα όμως σκέ-
φτηκα λογικά. Η Τζοβάννα ήταν μόνιμα
έγκραστημένη στη Θεσσαλονίκη. Έγώ
στην 'Αθήνα. Ήταν μοιραίος ο χωρι-
σμός μας. Και πήρα τὸ πρῶγμα φιλο-
σοφικά.

Στις 21 του Μάη πήρα ένα γράμμα
της.

«Μίμη, με θυμάσαι ακόμα;... Κι' αν
είναι ναι, τότε για πόσο καιρό; Θά
σου είναι δυνατό ίσως να με θυμάσαι
ως τὸν 'Οκτώβριο; Τότε πρόκειται να
ξανάρθω για λίγο στην 'Αθήνα».

Της απάντησα αμέσως μ' ένα γράμ-
μα μεγάλο.

«Καλή μου Τζοβάννα»,
» —Όστε πρόκειται να
ξανάρθω στην 'Αθήνα τὸν
'Οκτώβρι;... Σε βεβαιώνω
πώς ένιωσα μεγάλη χαρά
γι' αυτό. Ήταν τόσο συμ-
παθητική ή συντροφιά σου...

» Μου γράφεις αν θά σε
θυμάμαι ως τότε. Σ' όρκί-
ζομαι πώς δὲν ξέρω τί να
σου απαντήσω, ή καλλιτε-
ρα, δὲν ξέρω πώς θά πα-
ρῆς την απάντησή μου. Μά,
άσφαλῶς, θά σε θυμάμαι...
Πὸς σκέφτηκες πώς μπορεί
να συμβῇ τὸ αντίθετο; Θά
σε θυμάμαι, όχι μόνο ως
τὸν 'Οκτώβριο ή τὸν Νοέμβριο, ως τὸ
931 ή 932... Θά σε θυμώμαι για...
—παρά λίγο να σου πῶ «για πάντα».
Και —καθὼς σου έλεγα κάποτε, αν
θυμάσαι—είναι μία έκφραση πού τὴν
έχω ξεγράψει απ' τὸ λεξικό μου.

» Ναι ναι, Τζοβάννα... Αυτό πού μάς
ένωσε για λίγα μυρωμένα μαγιατικά
απογέματα, για λίγες σελινόλουστες
ήμερες νύχτες, ήταν κάτι πού δὲν ξε-
χνιέται, πού δὲν είναι δυνατόν να ξε-
χαστή εύκολα. Πάνω όμως από τὰ κε-
φάλια μας, ένωμένα σ' ένα φίλι, έα-
ραινε ο χωρισμός σὰ μία αναπότρεπτη
μοίρα κακιά. Τόξερες πὸς θά φύγης
και τόξερα κι' έγώ. Ο χωρισμός μας
δὲν ήρθε απότομα, σάν κάτι άπρόοπτο
και τρομαχτικό. Ήρθε ήρεμα, σάν τὸν
θάνατο ένός καταδικασμένου από την
έπιστήμη, και ο στεναγμός της τελευ-
ταίας του αγωνίας μοιάζει σὰ μία ά-
πολυτρωτική προσπάθεια. Η άγάπη μας
—σε βλέπω να κάνης μία περιφρονητι-
κή γκριμάτσα σ' αυτή τη λέξη... μά
δὲν έρίσκω άλλη— ή άγάπη μας λοι-
πόν, ήταν καταδικασμένη μόλις γενή-
θηκε, καταδικασμένη κι' από τούς δύο
μας. —Εμοιαζέ μ' ένα νεογνό όμορφο
μα έτοιμόθάνατο, σάν ένα άφτιαχτο
δημιούργημα, πού πριν προφτάση να
έξελιχτή σε πλάσμα, πεθαίνει από ένα
θάνατο πού δλοι τὸν περιμένουν... —Ε-
τσι κι' ή άγάπη μας: Τη μεθύσαν τὰ
δνειρα έννέα ωραίων ήμερών, για να
τη σκοτώση ή κακή πραγματικότητα
μιάς δεκάτης...

» Έγώ όμως δὲν παραπονιέμαι: Εί-
αι ή μοίρα όλων των ωραίων του κό-
σμου αυτού να μη διαρκούν... Πάρε
μία πεταλούδα. Μὲ την αὐγή γεννιέται
ανάμεσα στα φύλλα δύο γλασεμιών. Τη
χρυσώνουν τὰ άγκαλιάσματα του ή-
λιου και τὰ φτερά της άντιφεγγίζουν
σαν ραντισμένα με μαργαριτόσκονη κά-
τω από τις άχτίνες του. Γυρίζει άμέ-

ριμνη από λουλούδι σε λουλούδι, από
συντριβάνι σε συντριβάνι, φιλάει, φιλι-
έται, γλεντάει. Τὸ απόγεμα τη έρίσκει
κουρασμένη πάνω στην πρασινάδα. —Ε-
ξησε ένα όλόκληρο πρωί, γλάντησε, γέ-
ρασε. Και τὸ βράδυ—τὸ πρώτο βράδυ
της ζωής της—, είναι και τὸ τελευ-
ταίο. Πεθαίνει ήρεμα πλάι σε μία δρο-
σοσταλίδα, κι' ευχαριστημένη γιατι
γνώρισε τόσα πολλά για τόσο λίγο...

» Δὲν ξέρω γιατι ή ζωή διατήρησε
τόσο πιστά μία παλιά της συνήθεια:
Νά δίνη τὸ θάνατο γρήγορα σε κάθε
τι ωραίο. Για φαντάσου, Τζοβάννα, μία
πεταλούδα καμπουριασμένη από τὸ
χρόνο, με πρεσβυποικά γυαλιά και με
άρθριτιδα... Φρίκη...

» Ήταν κάτι ωραίο κι' ή άγάπη μας
και δὲν έξησε. —Αν ήταν άσκημη, ίσως
να ζούσε και να γερούσε. —Επειδή έ-
μως ήταν κάτι ωραίο, ή ζωή της χάρι-

—Θά την άγαπούσα... Τί άλλο!

σε ένα γρήγορο θάνατο. Φαντάσου
την, Τζοβάννα, αυτή την άγάπη... —Υ-
στερ' από χρόνια, με μαδημένα τὰ φτε-
ρά, γερασμένη, άσκημη. Και φαντά-
σου την και τώρα, πεθαμένη, μέσα
στην όμορφιά της πρώτης νεανικής της
δρυσιάς, ραντισμένη με κανένα κρυφό
μ' άληθινό δάκρυ μας... —Ω, μά όρι-
σμένως ή ζωή είχε δικήν...

» Θάθελα όμως να ξεκαθαρίσουμε
κάτι: Τί ήθελες να της όταν μου γρά-
φες να σε θυμάμαι ως τὸν 'Οκτώβριο;
Μήπως μου ζητούσες ύποσχέσεις πὸς
θά σε περιμένω ως τότε για να ξαναρ-
χίσουμε την άγάπη μας; —Αν ναι, τότε
έπιτρέψέ μου να σου απαντήσω. Τέσ-
σερις μήνες χωρισμοῦ είναι τόσο με-
γάλοι, κι' ή καρδιά είναι τόσο περί-
εργη... Πάντως, για ένα μπόρο να σου
όρκιστώ. Πὸς ή άνάμνησή σου θά είναι
για μένα από τις πιὸ γλυκές κι' ή δ-

ρες—οι λίγες πού περάσαμε μαζί— θά
μείνουν αξέχαστες στην καρδιά μου.
Και πάντα, όταν τὸ φεγγάρι θά είναι
γεμάτο κι' ή ατμόσφαιρα μυρωμένη,
κι' ή νύχτα γλυκειά, θά συλλογιέμαι
κάποια Τζοβάννα—1-10 Μαΐου...— πού
κάποτε έγερνε τὸ κεφαλάκι της στον ώ-
μο μου και μου ψιθύριζε σιγά-σιγά κά-
τι τόσα ωραία φεμματάκια...

Η Τζοβάννα μου απάντησε μ' ένα με-
γάλο γράμμα. —Αντιγράφω μερικές
γραμμές:

«...Νομίζεις πὸς φεύγοντας δὲν ήξε-
ρα ότι θά τέλειωναν όλα;... —Εγώ όμως
θά σε θυμάμαι για πάντα... Θά θυμά-
μαι τὰ ωραία γλυκά βράδια πού πε-
ράσαμε μαζί. Μά δὲ θά λέω σάν και
σένα: —Εὐτυχῶς πού χωριστήκαμε
πριν ή άγάπη μας γεράση. Θά λέω
«κρίμα, Μίμη, κρίμα, για μερικά ωραία
δνειρα πού δὲν πρόφτασαν να πραγμα-
τοποιηθούν. Για φαντάσου να υπήρχαν
μάγισσες στην εποχή μας, μάγισσες
καλές, πού να μπορούν να παντρεύουν
μέσα σ' ένα παλατάκι—όπως στα πα-
ραμύθια—τὸ μαγεμένο θασιλόπουλο
με τη θασιλοπούλα; Τώρα αντί για
παλατάκι, ή θασιλοπούλα θαμενε εὐ-
χαριστημένη με κάποιο σπιτάκι, εκεί
στα Πατήσια, χαμένο μέσα στις τριαν-
ταφυλλίες... Μά δὲν υπάρχουν πιά μά-
γισσες τώρα. Υπάρχουν μόνο διάττον-
τες άστέρες κι' αὐτοί κάνουν τὸν κουφὸ
...—Τώρα, θά νάχης, την καλωσύνη
να σκύψης λιγάκι, για να μπορέσω
να φιλήσω λίγο τὰ μάτια σου;...»

Ξανάγραφα στη Τζοβάννα. Μούγρα-
ψε και κείνη. —Αργησα λίγο να της ά-
παντήσω. —Αργησε εκείνη περισσότερο.
Τὸ γράμμα της ήταν λιγώτερο θερμό.
Της έγραφε διαστικά λίγα λόγια, πνι-
γμένος στις δουλειές. Μου απάντησε
ύστερα από δύο μήνες λίγες γραμμές.
«...Περνώ αρκετά διασκεδαστικά ασύ-
τες τις μέρες. Μπάνια, τένις, ξενο-
χια στοῦ Φλόκκα. Χτες βράδυ μάλι-
στα χόρεμα διαρκῶς με τὸ γυιό ένός
παιδικῦ φίλου του μπαμπά... Δὲν άπο-
κλείεται να διαδοθῇ πὸς άρραβωνιά-
στηκα!

» Οι μελαγχολίες μου πέρασαν μαζί
με τὰ δνειρα. Και τώρα σ' αφήνω για-
τί διαζομαι πολύ. Θά πάω με τη μαμά
στα μαγαζιά και ύστερα θά πάρω τὸ
ούζο μου στο «Μεντιτερράνιαν». Μη με
εξηγνάς.

Της έγραψα και μου απάντησε ύ-
στερα από καιρό με ελιελρίνια:

«Δὲ θά σου έναγράψω, Μίμη. Κα-
τάλαβα πὸς ή άλληλογραφία δὲν μάς
έξυπηρετεί πιά. Μαθαίνω πὸς γλεντάς.
Γλεντῶ κι' έγώ πολύ. —Όλα τὰ γλέντια
του κόσμου όμως δὲν θά μου σβύσουν
την άνάμνησή σου. —Αντίο».

Σήμερα ψάχνοντας τὸ συρτάρι μου
βρήκα τὰ γράμματά της Τζοβάννας κι'
ένα—δύο δικά μου σ' αυτήν γραμμένα
πρόχειρα με μολύδι. Χτες άκόμα ο
φίλος μου ο Νόλης μου ανέφερε τὸ
σύγχρονο κανάκ:

—Τη θυμάσαι την Τζοβάννα, την εξα-
δερφή του Φερμάνη;

—Ε; Τι;

—Τρελλά άρωτευμένη με κάποιον
—Αν γυλον αξιωματικό του ναυτικῦ...

Γύρια σπιτι γεμάτος περίεργα συ-
ναισθήματα. Και σήμερα, ξαναδιαβά-
σα τὰ παλιά εκείνα γράμματα και εξα-
κρίτταξα τη φωτογραφία.

Τζοβάννα. Τζοβάννα... Πόσο γρήγορα
πέρασαν οι δέκα εκείνες μέρες...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΩΣ ΓΛΥΤΩΣΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΡΕΛΛΟ

Ένα πολύ άσχημο άστείο έγινε μια μέρα στον διάσημο Άγγλο πολιτικό σερ Τόμας Μούρ, άστείο που παρ' όληγο να του στοιχίσει την ζωή.

Ο σερ Μούρ είχε βάσει να του κάνουν μερικές επισκευές στην στέγη του πύργου του. Όταν οι επισκευές έγιναν, ανέβηκε ο ίδιος στην στέγη για να δει αν ήταν τα πράγματα εν τάξει.

Έκεί όμως, βρίσκεται ξαφνικά αντιμέτωπος μ' έναν άγνωστό του, έναν τύπο ήρωακίων διαστράσεων με ύψος κάθε άλλο παρά καθησυχαστικό. Ο σερ Μούρ κατάλαβε άμέσως ότι είχε να κάνει με τρόφιμο του γειτονικού φρενοκομείου, ο οποίος είχε δραπέτευσει. Έκανε να ξαναγυρίσει πίσω, με ένα πήδημα όμως ο τρελλός του έκοψε την υποχώρηση.

Έξαφνα του λέγει ο τρελλός: «Ακου εσύ εκεί! Θα πηδήξω, άμέσως κάτω, στη γη από εδώ αυτό το μέρος. Και άμέσως μάλιστά, έμπρός! Έν... δύο...»

Ο σερ Μούρ, αν και τρομαγμένος, δεν έχασε εν τούτοις την ψυχραιμία του. Διακρίπτει λοιπόν άμέσως τον τρελλό και του λέγει:

—Ακου και σὺ εδώ, φίλε μου, αυτό που μου προτείνεις δεν είναι διόλου σπουδαίο! Εγώ θα κάνω κάτι πιο μεγάλο άκόμη.

—Τί πράγμα; λέει ο τρελλός.

—Νά, θα κατέβω κάτω και θα πηδήξω από κάτω επάνω, σαν μπαλόνι. Θέλεις;

—Αντε να σὺ δὸ! λέγει ο τρελλός καγχάζοντας.

Εννοείται ότι ο σερ Μούρ έσπευσε να έπω-
φεληθῇ και να κατέβη τέσσερες-τέσσερες τις σκάλες, στέλνοντας σὲ λίγο επάνω τούς άν-
θρώπους του.

■ ■

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΓΕΡΩ-ΠΙΘΗΚΟΥ

Μια μαρκισσία πολύ άσχημη, πήγε μια μέ-
ρα να παρακαλέσει τον πρόεδρο του δικαστη-
ρίου κ. Αρλαί για μια σπουδαία δίκη που θα έξεδικάσετο προσεχώς. Ο πρόεδρος την δέχθηκε με επιφύλαξη. Έκείνη φαντά-
σθηκε ότι η υποδοχή αυτή έσήμαινε το χά-
σιμο της υποθέσεως και μέσα στον θυμό της είπε σὲ μια συνομιλία με τούς δικούς της, τόν κ. Αρλαί «γέρω-πίθηκο».

Ο χαρακτηρισμός έφθασε ως τ' αυτιά του Αρλαί, αλλά αυτός δεν θύμωσε. Απεναντίας ενδιεφέρθη με την υπόθεση της μαρκισσίας και σὲ λίγο αυτή, παρὰ πάσαν προσδοκίαν, υάβαινε ότι κέρδισε την δίκη της.

Η μαρκισσία, έτρεξε φυσικά να ευχαρι-
στοτήσει τόν κ. Αρλαί. Εκείνος τότε, κυ-
τίζοντας την πονηρά της είπε:

—Δεν πρέπει, κυρία μου, να εκπλήττεσθε για ό,τι έκανα για σας. Οι γέρω-πίθηκοι, ευχαριστούνται πάντα να υποχρεώνουν τις γριές-μαϊμούδες!

■ ■

Η ΜΟΝΗ ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΣΑΡΛΩ

Κάποτε ο Σαρλώ γύριζε από ένα φιλικό του σπίτι όπου του είχαν κάνει τραπέζι. Στο δρόμο—ήταν νύχτα—συναντήθηκε μ' ένα άστειφύλακα και σκέφθηκε να τον πειράξει κάνοντάς του τόν μεθυσμένο.

Ο άστειφύλακας όμως τόν άνεγνώρισε από τὰ κομικά του κόλπα και έσκασε στα γέλια χωρίς να τόν πειράξει.

Ο Σαρλώ διηγόταν άργότερα, ότι αυτή τη φορά ή... μόνη του άποτυχία σ' όλο τον τόπο άδίο.

ΜΑΚ ΣΕΝΝΕΤ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ ΤΟΝ ΣΑΡΛΩ

δέν υπάρχει δόξα πιο εφήμερη από την κινηματογραφική. Πρό πάντων μετά την επικράτηση του όμιλούν-
τος.

Ένας κινηματογραφικός άστήρ, μόλις έχει σήμερα, ζωή 8—10 ετών, κατόπι χάνεται και τις πιο πολλές φορές από εκεί που δεν τόν περίμενε.

Τόν περίφημο Μάκ Σέννεντ, αϊφνης τόν έφαγε... ένα ποντίκι: ο Μίκυ Μάους. Μόλις βγήκε τὸ νέο αυτό είδος κομικού φίλμ έ-
δωσε τὸ όνομα τὸ Σέννεντ...

Θά τόν θυμάστε. Δεν μπορεί! Ο «Αν-
θρώπος με την δεξαμενή» όπως τόν είχαν έ-
πονομάσει στην Άμερική, ο άνθρωπος με τόν θιασο τών κολυμβητριών.

Ο άνθρωπος τέλους που λάνσαρε πρώτο και καλύτερο τόν Σαρλώ. Ο άνθρωπος που από τόν θιασό του ξεκίνησε στην δόξα, η περί-
φημη Γκλόρια Σουάνσων, η Νόρμα Σήρερ, ο Μπέν Τουρπέν, ο μακαρίτης κοινός κομι-
κός Φάττυ, η Μαρί Ντρέαλερ, ο Χάρρυ Λάγ-
κτον, και άλλοι άστέρες της θόνης.

Ο θιασός του άποτελείτο από δύο βεν-
τέττες, τόν κομικό και την πρωταγωνίστρια και κατόπι από νεαρά και ώρια κορίτσια με μαγιό. Γιατί τὰ περισσότερα φίλμ τὸ Σέννεντ, παίζονται μέσα στο νερό. Αυτό πρω-
ταγωνιστεί.

Η προτίμηση αυτή τὸ Σέννεντ σὸ ύψος στοιχείο, δεν είναι άποτέλεσμα επαγγελματι-
κής μελέτης αλλά ο καρπός μιας άόσας μο-
νομανίας του.

Ο Μάκ Σέννεντ, λατρεύει μέχρις άπιστεύ-
του βαθμού τὸ νερό. Αν ήταν δυνατόν θα μινε διαρκώς μέσα στη μπανιέρα του.

Όταν έγινε διάσημος, είχε κατασκευάσει μέσα σὲ γραφεία του μια μπανιέρα, μέσα στην οποία έδεχτο συνήθως τούς επισκέ-
πτας του.

Μπανιέρα είναι τρόπος τὸ λέγειν. Στην πραγματικότητα έπρόκειτο για μια άληθινή δεξαμενή άκρίους 2,50 μέτρων, πλά-
τους 1,9 και ύψους 1,60. Χωμένος ως τὸ πηγούνι μέσα στο νερό ο Μάκ Σέννεντ έδέ-
χετο τούς γραμματείς του, τούς σεναρίστες τούς σκηνοθέτες και τόν θιασό του, για την καθημερινή συνεργασία.

Τὸ ίδιο συνέβαινε σὲ πολυτελή διαμερί-
σματα του τὸ Πάρκ Άβενιου.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

'Αητός

Στὸ νοῦ σὲ φέρνω με τὰ δύο μεγάλα σου φτερά,

Κι' έχω περίσσιαν έννοια,
Καθώς τὰ θέλω σαν πανιά μέσα στὸν οὐρανὸ ἀλαφρά,
Στὴ γῆ, θαρρείά, σὰ μολυβένια.

Πρὸς τί κι' αν τάχα ὁ πόθος μας, ὅπως

Πρὸς τί κι' αν μοιάζει εένος;
Κι' οἱ δύο, τὰ μάτια κα φτερά, εἴτε ἀνοιγμένα, εἴτε κλειστά.

Τάχετ' ἀπὸ τῆ γῆ δεμένα.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

(«Πεπωμένον»)

Προτού γίνῃ ὁ περίφημος Μάκ Σέννεντ, λεγότανε άπλούστατα Σίννεντ και ήταν ὁ πάλληλος σ' ἑνὸς λεβητοποιοῦ. Αὐτὰ στὸ 1909 σὲ ἡλικία 29 ἐτῶν. Τότε για πρώτη φορά πλησίασε τὸν κινηματογράφο και ἔ-
παιξε ὡς μικροκομικός σ' ἑνα φίλμ τῆς ἑ-
ταιρίας «Βιογράφ» τῆς Νέας Υόρκης. Τὸν ἀνεκάλυψε ἑνα ἀπόγευμα ἑνας σκηνοθέτης τῆς «Βιογράφ» κα ἀπομμήτα σὲ μιὰ γωνιά τῆς Μπροντγουάι τῶς κομμικὸς τῶν θά-
τρων τοῦ περιφήμου αὐτοῦ νεοϋρκέζικου δρό-
μου. Καὶ τὸν βρήκε τόσο καλὸ μίμο, ὁ σκη-
νοθέτης, ποὺ τὸν προσέλαβε άμέσως.

Ο Σέννεντ ὅμως παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ ἡθοποιός, ἀλλὰ νοῦμερο, χωρίς πρωτοβουλία και δική του πνοή. Εἶχε μέσα του τὴν ἀνησυχία ἀλλὰ και τὸ δαιμόνιο τοῦ δημοιογού. Ἦθελε νὰ ἐφαρμόσῃ ἐκεί-
να ποὺ τόσο καιρὸ όνειρευότανε. Διῶν τὰ κομικά φίλμ ὅπως τὰ φανταζότανε αὐτός. Ζήτησε ἐπαινετημένους νὰ τοῦ ἐμπιστευ-
θοῦν μιὰ μηχανὴ λήψεως και λίγα μέτρα «ελεκίσουλ» με πέντε-ἑξ ἀκρίστες τοῦ θιάσου ὑποσχόμενος νὰ κάνῃ θαύματα. Τοῦ ἡρνή-
θησαν στὴν ἀρχή.

Ἐπὶ τέλους κάποτε ἐνέδωκαν και τοῦ ἐμ-
πιστεύθηκαν λίγα μέτρα φίλμ. Ο Μάκ Σέν-
νεντ θαυματουργῶς πραγματικά. Θυμάστε ἑ-
κείνες τίς τηγανίτες ποὺ πετοῦσαν ἀπὸ τὸ τηγάνι καὶ κολλοῦσαν στὸ πλατὺ μοῦτρο τοῦ Φάττυ, ἢ τοῦς κουβάδες ἐκείνους με τὰ σκάβὰ ποὺ βρισκόταν ξαφνικά σὲ κεφάλι τοῦ Σαρλώ και τὸν περιέχονα ὁ καπνὸς. Πρά-
γματα ἀπλοϊκά, παιδαριώδη, ἀλλὰ πρωτο-
φανή για τὸν κινηματογράφο.

Αἱ λοιπόν, ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε καταπλη-
κτική.

Ἦλθε κατόπι ἡ σειρά τῶν ὥραιων και ἑλκυστικωτάτων «γνέρι» ποὺ ἔπαιζαν τὰ ποὺ τρελλὰ παιχνίδια μέσα σὲ μιὰ δεξαμενὴ νερό, με τὸν Φάττυ π. χ. Νέος θρίαμβος. Τὰ φίλμ τοῦ Μάκ Σέννεντ ἐγίνοντο στὴν Ἀ-
μερική τὰ ποὺ περιζήτητα.

Ο Μάκ Σέννεντ ἔχει τώρα δικὸ του στοῦ-
ντιο. Δικό του θιασο. Δημιουργεῖ πιά για δι-
κό του λογαριασμό. Σὲ λίγα χρόνια γίνεται πλουσιώτατος.

Ἐπὶ δέκα χρόνια ὁ Μάκ Σέννεντ διασκέ-
δασε τὸ παγκόσμιο κοινὸν με τίς ἀνεκδῆ-
γητες κομωδίες του, ποὺ θάλαξε κανείς πὼς ἦσαν κατωμένες μόνο για παιδιά και ὅμως, διασκεδάζαν μικρούς και μεγάλους: πόλι-
σμαν ποὺ μπερδεύονται μετὰ «υπάθυγκ-
γνέρις», τίς ὥριες κολυμβήτριες τοῦ Μάκ Σέννεντ, μέσα σὲ δεξαμενὲς γεμάτες νερό, κομικοὶ ποὺ καταδιώκονται, ποὺ δέρονται, ποὺ πηδοῦν ἀπὸ παρὰθυρα και πέμπτα πα-
τάματα, ἄλλοι παρ' ὀλίγο νὰ καταπατηθοῦν ἀπὸ τὸ ἑξέρες, πηδήματα ἀπὸ ψηλὲς γέφυ-
ρες... μέσα σὲ μιὰ λεκάνη με ἄσβιστη, κτλ. κτλ.

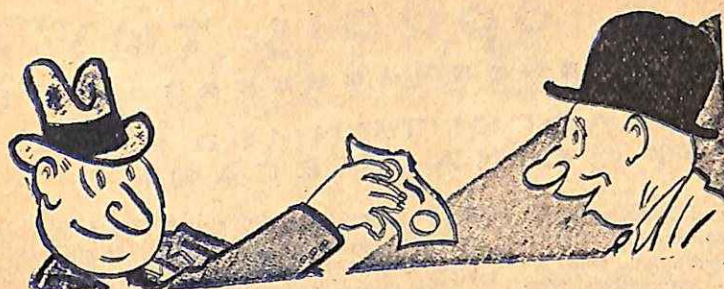
Και ὁ κόσμος γέλασε, γέλασε, ἔως ὅτου ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του ὁ Μίκυ Μάους. Ὅλοι τότε παραδόθηκαν ψυχὴ και σώματι σ' αὐτὸν και ὁ Μάκ Σέννεντ ἑχάστηκε, για νὰ γίνῃ ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια... τὸ παρόν!

Ο Μάκ Σέννεντ ἔδωσε—χωρίς βέβαια νὰ εἶναι καὶ ἀπαρηγόρητος γι' αὐτὸ ἀφοῦ πῆει σήμερα σὲ ἑκατομμύρια—. Ἀλλὰ πὼς μπο-
ροῦσε νὰ μείνῃ αὐτὸς ἀφοῦ ἔδυσαν τόσα ἀ-
στέρια ἀπὸ ἐκείνα ποὺ εἶχε λανσάρε; Ο Σαρλώ π. χ. ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ξαναφανῇ πιά σὲ κομικά ὁθόνη, ἢ Γκλόρια Σουάνσων και ἴσως ἴσως ἢ Νόρμα Σήρερ.

Λένε τουλάχιστον νι' αὐτὸν τὰ κινηματο-
γραφικά κανιόν ὅτι δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ πιά.

Δάνεισέ μου ἑνα ἐκατόσταρικο

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΛΕΣΚΑΡΟΥ

δ'ραγε δὲν σὰς ἔτυχε ποτὲ νὰ πνι-
γώσατε για ἑνα ψωροεκατόφραγ-
κο; «Αν ὄχι, τόσο τὸ καλλίτερο
για σὰς. Ἐμένα μοῦ συνέβη πολ-
λὲς φορές. Ὅχι ποὺ θέλω νὰ παινευθῶ...
σάμπως ὅμως δὲν εἴμαστε ὅλοι, λίγο πο-
λὺ, θύματα τῆς κρίσεως, τῆς φοβερῆς αὐ-
τῆς κρίσεως;

Τίς προάλλες λοιπόν, καθώς ἔκανα τούς
λογαριασμούς μου, ἀντιλαμβάνομαι πὼς
δὲν μοῦ ἔμινε τασκιστὴ δεκάρα για νὰ
περάσω ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

Τι νὰ κάνω για νὰ τὰ βολέψω; Ἡ λύ-
σις εἶναι ἀπλούστατη: πρέπει νὰ βρεθῇ
ὁ μεγαλόψυχος φίλος ποὺ θὰ με βοηθή-
σῃ νὰ βγῶ ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο.

«Σὲ ποῖον ν' ἀποταθῶ; σκεπτόμουν.
Στὸν Τουρμπινιόλ; Νά μοῦ λείπῃ! Ἀν
εἶναι τίς καλὲς του, δὲν ἀρνείται, τὴν ἐ-
πομένη ὅμως μαθαίνει ὅλος ὁ κόσμος πὼς
σὲ ὑποχρέωσε.

«Εἶναι κι' ὁ Μουσκάι... Ποτέ μοῦ δὲν
τοῦ ζήτησα δανεικά κι' ἴσως...»
Ἐκείνη τὴν στιγμὴ χτύπησαν τὴν πόρτα
μου. Ἀνοίγω... και ποῖον βλέπω; Τὸν
παλιό μου φίλο Μουσκάι με σάρκα και
δοτά!

—Καταπληκτικόν! φωνάζω. Ὁ Θεὸς
σὲ στέλνει!

—Σ' εὐχαριστῶ για τὴν ἐνθερμή σου
υποδοχή! μοῦ λέει. Μὲ ἀνακουφίζει και
μοῦ ἐπαναφέρει τὴν χαμένη ἐμπιστοσύνη
μου. Φίλε μου, χωρίς πολλὰ λόγια: ἔχεις
νὰ μοῦ δανείσῃς ἑνα ἑκατόφραγκο, για
λίγες μέρες μόνο;

Θαρρῶ πὼς—με τὸ συμπάθειο!—ἀκού-
γοντας αὐτὰ, ἄφρα νὰ μοῦ ξεφύγῃ μιὰ
λέξη βαρειά, πολὺ βαρειά.

—Ἰουστίνε! τραυλίζει ὁ Μουσκάι, τέ-
τοιο πρᾶμα δὲν τὸ περίμενα ἀπὸ σένα!
Σοῦ ζητῶ μιὰ ἐκδούλευση κι' ἀντὶ αὐτοῦ
ἐσὺ μοῦ ἀπαντᾷς...

—Μὲ συγχωρεῖς! Ἡ ἐκπληξίς ἔκανε νὰ
μοῦ ξεφύγῃ ἡ λέξη, γιατί ἀκριβῶς—και
τοῦ γύρισα τίς τσέπες μου—βλέποντάς σε
νάρχεσαι εἰπα: «Νά ὁ Μαϊκήνας ποὺ θὰ
μοῦ δανέσῃ τὸ ἑκατόφραγκο ποὺ χρειά-
ζομαι!»

—Σατανά! ψιθύρισε ὁ Μουσκάι ποὺ ἦ-
ταν πιά καλοαναθρεμένος ἀπὸ μένα. Πάω
νὰ ψάξω ἀλλοῦ...

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, εἶπα...
Καὶ παίρνοντας τὸ καπέλλο μου, ἀ-
νοιξα τὴν πόρτα, ἔβαλα τὸν Μουσκάι νὰ
προπορευθῇ καὶ κατεβήκαμε ἀπελπισμέ-
νοι τὴν σκάλα.

Μόλις βρεθήκαμε στὸν δρόμο, ἐτοιμα-
ζόμουν νὰ ἀποχαιρετήσω τὸν δυστυχίμε-
νο μου φίλο, ἐκφράζοντάς του ὅλη τὴν
λῆψη μου, ὅταν κάποιος με χτύπησε στὸν
ὄμο.

Στρέφομαι και μοῦ ξεφεύγει μιὰ κραυ-
γὴ ἐκπληξέως: ἦταν ὁ καλὸς μου φίλος,
ὁ χοιτρός Μπουλάρ.

—Οὐρανοκατέβητος ἔρχεσαι! φώναξα.
Σὲ στέλνει ὁ Ὑψιστος!

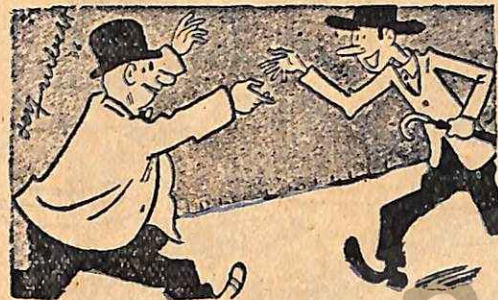
—Καθόλου, μοῦ ἀπαντᾷ, δὲν με στέλνει
ὁ Ὑψιστος, ἀλλὰ ὁ Ποσαρντὸν ποὺ μοῦ
εἶπε τὰ ἑξῆς: «Αφοῦ πᾶς στὴν ὁδὸ Κο-
σοννέ, πετάξου ὡς τὸν Ἰουστίνε νὰ τοῦ
πῆς ἄν με θυμήθηκε. Καθὼς εἶναι πολὺ
εὐγενικός νέος, δὲν πρόσθεσε πὼς πρόκει-
ται για τὸ πενήντοφραγκο ποὺ τοῦ χρω-
στάς ἐδῶ και τρεῖς μῆνες... Καταλαβαί-
νεις λοιπόν...»

Κι' ὁ Μπουλάρ ἔσκασε στα γέλια!
Ὁ Μουσκάι, κάπως στενοχωρημένος,
εἶχε ὀπισθοχωρήσει κατὰ λίγα βήματα.
Φυσικά, δὲν ἔπρεπε νὰ σκεφθῶ νὰ τ ρα-
κάρω τὸν Μπουλάρ.

—Τι νὰ τοῦ ἀπαντήσω; ρώτησε σιγανὰ
ὁ Μπουλάρ.

—...Ὅτι πρὸς τὸ παρόν εἶμαι πανὶ με
πανί! Γειά σου, παλιέ φίλε!

Ὁ Μπουλάρ δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ
παραπάνω. Ἐγινε λαγός... ἀπὸ φόβο μὴν

—Ὁ Θεὸς σὲ στέλνει!

τοῦ ζητήσω δανεικά!
Νά φίλοι, νὰ μάλαμα!

Τώρα, ἔπρεπε νὰ παρατήσω τὸν Μου-
σκάι, ποὺ ἦταν σὲ στενόχωρη θέση ὅσο
κι' ἐγὼ, για νὰ βρῶ τὸν σωτήρα ποὺ θὰ
μοῦ δανείζε τὰ ἀπαραίτητά μου 100 φρά-
γκα.

Ἐτοιμαζόμουν, με ἀπογοητευμένο ὄ-
φος, ν' ἀποχαιρετήσω τὸν καλὸ φίλο μου,
ὅταν ἄκουσα μιὰ φωνὴ πολὺ κοντά μου:
νὰ μοῦ λήῃ:

—Εἰ! Ἰουστίνε! Ἐταί περνᾷ ὁ κόσμος
χωρὶς νὰ χαιρετᾷ τούς φίλους;

Στρέφομαι και βλέπω ἑαπωμένο
στὸν ἐξώστη μιᾶς μπουραρίας τὸν φίλο
μου Πούς—ποὺ περνᾷ για φυλάργυρος,
κατὰ τούς μὲν, ποὺ εἶναι πονόμυχος ὁ-
μως, κατὰ τούς δέ.

—Τώρα θὰ δοῦμε τι ἀληθεύει ἀπ' ὅλες
αὐτὲς τίς διαδόχες, σκέφθηκα.

Καὶ πλησίασα χαμογελώντας, με ἀ-
πλωμένο χέρι:

—Γειά σου, μοῦ εἶπε ὁ Μουσκάι.

—Μὰ ὄχι! Αὐτὸ δὲν γίνεται! φώναξε
ὁ Πούς, οἱ φίλοι τῶν φίλων εἶναι και φίλοι
μας. Θὰ πῆτε και ἐσεῖς ἑνα ποτηράκι
μαζί μας.

Φυσικά, ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε ὁ Μου-
σκάι. Τούς συστήνω τὸν ἑνα στὸν ἄλλο,
τούς λαμπρούς φίλους μου.

Δὲν χωροῦσε πιά δυσταγμός. Οὔτε ψω-
ροφιλοτιμία:

—Φίλε μου, εἶπα στὸν Πούς, εἶμαι στε-
νοχωρημένος. Φαντάσου ὅτι...

...Κι' ἄρχισα ὀλόκληρο παραμῦθι για
νὰ φθάσω σὸ συμπέρασμα ὅτι μοῦ χρει-
αζόταν ἑνα παληοεκατόφραγκο.

Ὁ Πούς κάπως συνωφρυνήθηκε:
Κατόπιιν ξύνοντας με ἀμυχανία τὸ πι-
γοῦνι τοῦ:

—Ἐκατὸ φράγκα! εἶπε. Δὲν εἶναι και
λίγα. Ἀς εἶναι ὅμως...

»Γκαρσόν... ἑνα μπουκάλι κρασί: τρία
ποτηράκια και τὸ καλαμάρι. Κι' ἑνα χαρ-
τόσημο για ἀπόδειξη.

Και στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου, κα-
λόβολος:

—Φίλε μου, δὲν μπορῶ νὰ ἀρνηθῶ νὰ
σὲ ἐξυπηρετήσω, ποῖος ζῇ, ποῖος πεθαί-
νει, ὅμως. Θὰ μοῦ ὑπογράψῃς μιὰ ἀπό-
δειξη. Καὶ θὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς τὸ ποσὸν
στὸ τέλος τοῦ μηνός.

»Και τώρα, νὰ τὸ ἑκατόφραγκο ποὺ
σοῦ χρειάζεται.

Γέμισε τὰ ποτήρια μας.

—Στὴν υγεία μας! Πλήρωσε, Ἰουστίνε,
αὐτὴ τὴν μποτίλλα, για νὰ χαλάσῃς
τὸ ἑκατόφραγκο.

Πλήρωσα... ὁ Πούς ὅμως δὲν ἀρκέστη-
κε σ' αὐτό. Ἦθελε νὰ πᾶμε νὰ φάμε σὲ
μιὰ ταβέρνα ὅπου καλοτρῶει και καλο-
πίνει κανείς.

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ὁ Μουσκάι, φεῶ
γὰ...

—Ποτέ! φώναξε ὁ Πούς. Ὅταν ὁ Ἰου-
στίνος ἔχει λεφτά, εἶναι λεβεντιά. Θὰ μᾶς
κάνῃ τὸ τραπέζι.

Τι νὰ κάνω; Πήγαμε στὴν ταβέρνα ὅ-
που πλήρωσα τὸν παραφουσκωμένο λο-
γαριασμό...

Κι' ἔτσι, ὅταν χωριστήκαμε με τὸν
Πούς και τὸν Μουσκάι, εἶχα στὴν τσέπη
μου ἑξὶ φράγκα κι' ἑβδομήντα λεπτά.

—Πρὸ παντός, μοῦ σύστησε ὁ Πούς,
μὴν ξεχάσῃς νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς τὰ λε-
φτά μου σὸ τέλος τοῦ μηνός. Εἶναι συμ-
φέρον σου γιατί πάντα ὑποχρεῶνῶ τούς
φίλους μου... Μπορεῖ νὰ μοῦ ξαναζητή-
σῃς δανεικά...

ΛΕΣΚΑΡΟΥ

—Κι' ἔτσι εἶχα στὴν τσέπη μου 6 και 70.

Οι χονδροί... και η δράσις των

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΤΩΝ 100 ΚΙΛΩΝ-
ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ... ΜΕΓΑΘΗΡΙΑ

Υπάρχουν πιά αξιολύπητα πλάσματα από τους χοντρούς, τους υπερβολικά χοντρούς: Ένας διαπρεπής εκπρόσωπος τους και διαπρεπής επίσης συνάδελφος και συγγραφέας, ο κ. Άντν Μπερρά, που τον γνώρισε προ έτών και η πρωτεύουσα, περιέγραψε με τα ζωηρότερα χρώμα στο διβλίο του «Τό μαστύριο ενός Χοντρού» τί τραβάνε τα αξιολύπητα αυτά πλάσματα στον μάταιο αυτό κόσμο.

Και όμως, υπήρξε εποχή που οι χοντροί ήταν σε μεγάλη υπόληψη. Δηλ. καλλίτερα: υπήρχε γι' αυτούς η αντίληψη ότι ήταν τα ευτυχέστερα πλάσματα του κόσμου, ότι ήταν όντα προνομιούχα, ή προσωποποίηση της ύλης και της χαράς. Κατά το δεύτερο, έφθονον είναι πιά αποδεδειγμένο και από την επιστήμη κι' απ' όσα βλέπομε οι ίδιοι, ότι οι χονδροί είναι τύποι αισιόδοξοι και ευθυμιοί, αλλά το πρώτο: Η υγεία; Λοιπόν, με την πρόοδο της επιστημονικής έρευνας αποδείχθηκε ότι οι χοντροί, απεναντίας είναι τα δυστυχέστερα όντα της δημιουργίας. Υπόκεινται σε χίλιες δυο αρρώστιες, που δεν έχουν κανένα φόβο να τις πάθι ένας λιγνός «πετσι και κόκαλα». Τό λιπος όχι μονάχα δεν αποτελεί θάνατο κατά το κρύον και των ασθενειών, αλλά απεναντίας τις διευκολύνει. Έννοείται ότι πρόκειται για τους πολύ χοντρούς, τύπου Χοντρούζας π. χ. και... παραγών της. Δηλ. για χοντρούς παραπάνω από 100 κιλά.

Πολλοί, οι περισσότεροι από αυτούς πεθαίνουν πρόωρα, πνιγόμενοι συχνά από το πάχος των. Όλοι όμως αυτοί οι κίνδυνοι που δατρέχουν οι χονδροί, δεν μειώνουν καθόλου το κέφι των, την ανέξάντητη ευδιαθεσία των και προ πάντων την μεγάλη των δρεξη. Γιατί οι χοντροί τρώγουν, δεν άστενούνται χωρίς να σκοτίζονται ούτε για «γραμμή» ή άλλο τι και για πίεση, για αρθρική, και άλλα δυσάρεστα πράγματα. Αλλά χάνουν ποτέ την δρεξη των.

□ □

Υπήρξε όπως είπαμε εποχή που οι χονδροί έθεωρούντο ως όντα προνομιούχα. Αδίκη την αντίληψη είχαν και οι ίδιοι, γι' αυτό και κύττασαν να καθιστούν αίσθητή την παρουσία τους κι' όσο το ιδιωνάτων έντονότερα.

Ίδιως ήταν στίς δόξες στα 1900—1910 όποτε ήταν και... οργανωμένοι. Υπήρξαν ίσως οι πρώτοι εκπρόσωποι του συνειδητοποιημένου συνδικαλισμού. Αφρονούσαν οι σύλλογοι των.

Στους συλλόγους αυτούς ήταν μέλη μόνον οι άνω των 100 κιλών χοντροί.

Σ' ένα περιοδικό του 1900 διάβαζαμε: «Οι «Εκατό Κιλών» (όπως είχαν έπονομασθή τότε οι χονδροί) είναι άνθρωποι ευτυχείς. Συγκεντρώνονται, συνομιλούν, βγαίνουν μαζί περίπατο και όπου εμφανισθούν άμείως απεύδουν οι ρεπόρτερ και οι φωτογράφοι και τους αποθανατίζουν στο χαρτί και στην φωτογραφική πλάκα».

Εν τούτοις, δεν ήταν και τόσο πρόσφατο πράγμα, τόσο νέο τέλος πάντων, η συσσώμωση των χονδρών.

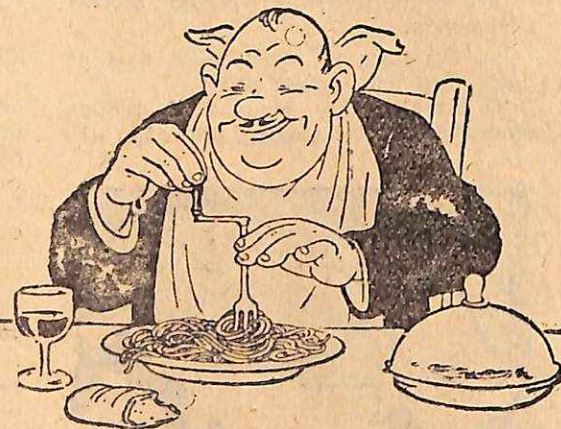
Στα 1800, οι χονδροί του Ρότερνταμ εί-

χαν συγκεντρωθή σε σωματείο, με πρόεδρο, γραμματέα και ταμία. Ο πρόεδρος είχε μαζί του μιά ταινία, που αντιπροσώπευε την περιφέρεια της μέσης, ενός κανονικού ανθρώπου. Με την ταινία αυτή μετρούσε ο πρόεδρος τον λαμό, τον μηρό, την γάμπα και τα μέρη των υποψηφίων μελών του συλλόγου των. Αναλόγως δέ των γύρων που έκαναν ή ταινία γύρω από το λαμό, και τα άλλα μέλη που αναφέραμε, κατατάσσοντο και σε ώρισιμένη κατηγορία. Εκείνος στα μέλη του οποίου ή κορδέλλα έκανε τους δλιγνότερους γύρους, ήταν ο έλικτης των έλικτων!

□ □

Στον Λονδίνο ιδρύθηκε αργότερα σύλλογος χονδρών.

Η είσοδος στην αίθουσα των συνεδριάσεων, όπου ενέμετο ή έκλινη των νέων με-

Οι χοντροί τρώνε χωρίς να σκοτίζονται για «γραμμή», ούτε για πίεση και αρθρικά.

λων, γινόταν από δυο διαφορετικές πόρτες. Η μία ήταν συνήθως διαστάσεων, και ή δεύτερα δυο φορές πιά αρδειά από την άλλη. Αν ο υποψήφιος έμπαινε από την πρώτη πόρτα εύκολα, χωρίς να άγγισι τα πλάινά της, απερίττειτο με περιφρόνηση. Αν όμως, ήταν τόσο χοντρός ώστε να μην μπορεί να περάσι και αν άνοιξη τον τραβούσαν, τότε τον ανεήρυσσαν βασιλεία του... πάχους και του άνοιγαν διάπλατα την μεγάλη θύρα να περάσι.

Η λέσχη αυτή δεν είχε ποτέ περισσότερα από 15 μέλη, αλλά ο αριθμός των μελών αντισταθμιζόταν από τον αριθμό των κιλών που αντιπροσωπεύουν όλα μαζί τα μέλη. Ήσαν και οι 15 μαζί τους τόννοι, δηλ. 200 κιλά ο καθέας, ό ένας με τον άλλον.

Μιά μέρα έφθασε από το Μπρούκλιν της Αμερικής ένας ξενοδόχος, και ζήτησε να έγγραψι μέλος της λέσχης των «200 κιλών». Ακριβώς τότε έορταζέτο ή 30ετηρίς της Λέσχης, και κάθε μέλος της είχε αποφασίσει να ζυγισθί για να ιδή μήπως και πήρε μερικά κιλά άκωμη, πράγμα το οποίο άλλως-ε αποτελούσε την έλπίδα και τον σκοπό της Λέσχης. Ανέβηκαν όλοι τον ένας-έναν στην ζυγαριά και τελευταία κάλεσαν και τον υποψήφιο. Η ζυγαριά ζύγισε κατ' ανώτατον όριον δύστημον καντάα. Μόλις όμως ο χοντρός από το Μπρούκλιν έπάτησε το πόδι του επάνω στη ζυγαριά, αυτή... διελύθη εις τα

έξ ων συνετέθη! Τό βάρος του υποψηφίου την είχε συντρίψει! Ζύγισε ο αθεόφοβος ούτε περισσότερα ούτε λιγώτερα: 300 κιλά! Δεν πρέπει όμως να νομισθί ότι παρόμοια μεγαθήρια, ανθρώπινα μαροθ και θρονόσανροι δεν υπάρχουν πιά στην εποχή μας. Ο κινηματογράφος έφαγα είχε μέχρι πρό δλιγών έτών να επιδείξη τον άλησμόνητο τον Φάττυ, το άσυμμάζευτο εκείνο κωμικό.

□ □

Αλλά και έστεμμένοι χοντροί έζησαν όπως ή αυτοκράτειρα της Γερμανίας Έλισάβετ της Πομερανίας,—στον 14ο αιώνα—που ήταν τόσο χοντρή, ώστε ήταν άδύνατο να ντυθί και να γδυθί μόνη της. Και όχι μόνο αυτό, αλλά κάθε μέρα της έφταναν...και νέα φορέματα γιατί τό θράδυ πάχαινε και περισσότερο και δεν της γινότουσαν την άλλη μέρα. Τό θράδυ δέ για να της τα βγάλουν τα ψαλλίδιζαν και τα έβγαζαν κομμάτια από πάνω της.

Άλλος έστεμμένος χοντρός υπήρξε ο Φρειδερίκος ο Α' της Βυτεμβέργης, ο οποίος έπανομάσθηκε... Έλ έ φ α σ!

Στην θέση που καθόταν στο τραπέζι, υπήρχε ένα στρογγυλό άνοιγμα άκριτά θαθό μέσα στο όποιον προχωρούσε ή κοιλιά του «Έλέφαντος». Τόσο έξευχε!

□ □

Στην Γαλλία, διάσημοι χονδροί υπήρξαν ο Λουδοβίκος ο Χονδρός, ο δούξ της Μαγιέννης και ο δούξ της Βανδόμεης.

Στην Αγγλία ο Ερρίκος ο 8ος, που τον έζευρε και από αναπαραστάσεις της ζωής του στον κινηματογράφο, υπήρξε μέγας... χοντρός «κατέναντι Κυρίου». Και όμως ήταν ακόμη ήταν «νεαρός» ήταν λεπτός και κομψότατος.

Κι' αυτός ο όποιος είχε μονομαχήσει κάποτε με άκόντιο, με τον Φραγκίσκο τον Α' δεν ήταν σε θέση λίγα χρόνια έπειτα να σταθί επάνω στο άλογό του! Τόσο δέ γρήγορα πάχαινε που σε λίγον καιρό δεν ήταν σε θέση να κινηθί μόνος του, να σταθί δηλ. στα πόδια του και τον πηγαίνονεφταν μέσα στο παλάτι σε μιά καρέκλα με καρουλάκια.

Ο χρονικογράφος της εποχής γράφει για τό τέρας αυτό του λίπους:

«Τά δάχτυλά του ήταν τόσο χοντρά που δεν μπορούσε να πιήσι την πέννα για να ή-πογραψί. Και όμως έξακολουθούσε να ζή όπως πρώτα: τρώγοντας και πίνοντας αλόγιστα. Όταν πέθανε, σε ήλικία 56 έτών, τό παρατιστοιμένο σώμα του... έ σ κ α σ ε».

Γενικά, δέ τα μεγαθήρια αυτά του λίπους, φθάνουν συχνά σε φανταστικό βάρος. Αναφέρεται το παράδειγμα ενός Γερμανού που μόλις γεννήθηκε ζύγισε 13 λίβρες, σε ήλικία 6 μηνών ζύγισε 42 λίβρες, τεσσάρων έτών 160 λίβρες και είκοσι έτών αλλοίμονον 450 λίβρες δηλ. 225 κιλά!

Στην κομητεία Λίνκολν, στην Αγγλία, υπήρχε ένας χοντρός άρρους... 583 λιθρών, δηλ. 291½ κιλών! Πέθανε σε ήλικία 29 έτών. Ένας άλλος ζύγισε άκωμη περισσότερο: 609 λίβρες! Τό σαικάνι του κομψωμένο μπορούσε να περιλάβη επτά άτομα συνήθους αναστήσεως!

Και τέλος ένας άμαξηλάτης στην Σαξωνία, ήταν τόσο χοντρός, που αναγκάστηκε να έγκαταλείψι τό επάγγελμα, γιατί δεν τον σήκωνε πιά τό άμάξι του!

Γυναίκα της Μαλαισίας

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΖΟΥΓΚΛΕ

(Συννά συναντώμεθα με τον Τζος Μπέργκ στο παλιό λιμάνι της Μασσαλίας, όταν είνονον άγκυρα τα καράβια μας. Έτσι συναντηθήκαμε κι' εκείνο τό θράδυ: αυτός συναντηθήκαμε κι' εκείνο τό θράδυ: αυτός έπέστρεψε από τις Όλλι δικές Ίνδίες και έγώ έπρόκειτο να πάγω τώρα εκεί. Και να τι μου διηγήθηκε ο Τζος Μπέργκ, έψ πίναμε τό λικέρ μας).

Ψεύγοντας απ' την Σουραμπάγια, μου είπε ο Τζος Μπέργκ, ταξίδεψα κάμποσους μήνες προς άνατολάς του άρχιπελάγους της Μαλαισίας. Μου είχαν πη πως ίσως να έπιτύγχανα καμιά καλή δουλειά στ' άνατολικά του Μπόρνεο. Βρισκόμουν τον Γενάρη στο Μακασάλ όπου έμεινα μερικές βδομάδες. Υστερα πήγα προς βορράν μ' ένα βαπόρι άκτοπολικό που θα έπαινε τό Μπαλικπαπάν, στην άνατολική άκτι της μεγαλονήσου.

Τό βαπόρι αυτό μετέφερε ξυλεία. Είχε και μερικές καμίνες για επιβάτες. Οι καμίνες αυτές δεν άνοιγαν σε χώλλ, αλλά όλες στην γέφυρα. Πρώτη, απ' τό μέρος της πλήρης, ήταν ή καμίνη του καπετάνιου.

Ήμουν ο μόνος επιβάτης. Καπετάνιος ήταν ένας Όλλανδός, γέρο θαλασσοδουλκος, μεθυστακας που είχεν έξωκειλει σ' αυτά τα παράλια ύστερα από ένα σωρό περιπέτειες. Θά ήταν τουλάχιστον πενήνταρης, στεκόταν όμως γερός σαν κατάρτι. Όνομαζόταν Βάν Μπαρουόσεμ.

Ο καπετάνιος Βάν Μπαρουόσεμ είχε στην υπηρεσία του μιά Μαλαισιανή που ασφαλώς ήταν έρωμένη του. Και γι' αυτό την είχε πάρει μαζί του.

Μολονότι αυτή ήταν νέα κι' αρκετά όμορφη, δεν φαινόταν νάχη την παραμικρή έπιρροή σ' αυτόν τον ούραγκοιτάγκο. Οι έφοπισται έκαναν πως δεν αντιλαμβάνονταν την παρουσία, αυτής της γυναίκας στο καράβι. Ο καπετάνιος ήταν καλός στην δουλειά του κι' έξ άλλου θά τον πλήρωναν σε φτηνή τιμή.

Η Μαλαισιανή δεν ζούσε σαν άξιμάλωτη. Πηγαίνονερχόταν σύμφωνα με τά γούστα της. Παραπάνω από δεκαοχτό χρονών δεν ήταν. Λεπτή, μελαχροινή, εύλύγιστη σαν καλάμι, με μάτια πεύ υπόσχοινα ήδονή, ήταν φυσικό να μου άρέσει. Τό σέξ-άππλ των μελαψών καλλόνων είναι έξ ίσου ισχυρό. Όταν έρχόταν κοντά στην κουπαστή, ντυμένη με μετασίατα ευχαρίστως. Τά μπράστα της ήταν σφιχτοδεμένα και λεία σαν τό έξλο άπά-ιω στο όποιο άκουμπόσαμε.

Δεν φαινόταν άγρια, όταν όμως έμφανιζόταν ο Βάν Μπαρουόσεμ, στεκόταν άκίνητη, σαν μαθήτρια μπροστά στον καθηγητή της. Δεν θά ήταν βολικός άνθρωπος, ο καπετάνιος.

Περάσαμε στο μέσο του Άρχιπελάγους Πάτερ Νόστερ. Η θάλασσα ήταν γαλήνεμένη και διάφανη. Μας συνόδευαν τιμητικά καρχαρίες. Δεν ήταν φρόνιμο να πάρη κανείς βουτιά εκεί: σίγουρα δεν θά έπέστρεφε.

Σκεπτόμουν πως θά ήταν ευχάριστο ν'

αράξη κανείς σ' ένα απ' αυτά τα νησιά και να περάσι, κάτω απ' την σκιά των κοκοφοινίκων, μερικές μέρες μαζί με την Μαλαισιανή. Πολλές έπιθυμίες έχει κανείς στην ζωή. Άλλες πραγματοποιούνται, αυτή όμως ήταν άπραγματοποίητη.

Τό βαπόρι λοιπόν έπιασε τό Μπαλικπαπάν. Ο καπετάνιος κατέβηκε στην ξηρά και νόμισα πως έπρόκειτο για καμιά καινούργια ναύλωση. Ήταν όμως μόνο για να δείξη τά χαρτιά σ' ένα πρακτορείο της εταιρίας. Δεν άργησε καθόλου κι' όταν έπέστρεψε στο βαπόρι, βρήκε την μικρή στην καμπίνα μου να πίνη ένα πιπερμεντ. Πήρε από κακό μάτι τό πράγμα.

Άδραξε την μικρή από τό χέρι και χωρίς να πη λέξη σε μένα, ούτε παράπο-

θά είχε άνοιχτό λογαριασμό μαζί μου και πως ζητούσε άφορμή να έξηγηθούμε. Ίσως να περίμενε να νυχτώσι.

Όταν είμαι σε άγνωστες χώρες, και ξέρω πως με παραφυλάει κανένας κίνδυνος, χωρίς να ξέρω την προέλευση και την φύση του, φυλάγομαι. Μόνο από την πόρτα μπορούσε να μου έπιτεθί. Αφίσα την πόρτα άνοιχτή και κάθησα στην άκρη της κουκέτας μου. Θά βλέπαμε.

Την νύχτα, έψ θαύμαζα τ' άστέρια, άκουσα πίσω μου ένα ελαφρό περπάτημα, σαν σύριμο. Κι' είδα έαφρικά μπροστά μου την Μαλαισιανή.

Μπήκε μονομιάς και χωρίς να δώση σημασία στον θόρυβο που έκανε, έσάγκλεισε την πόρτα. Περιττόν να σου πώ πως δεν συλλογίστηκα πιά ούτε στιγμή

Σκαρφάλωσε επάνω στη θάρκα.

να ούτε άπειλές, την έσυρα ως την κουπαστή.

Έγώ άρμησα και τό κάθησα κατάστηθα ένα «νιρέκτ» που τον σάριασε χαμω.

Τότε άντελήφθην πως ήταν μεθυσμένος. Όταν θέλησε να μου ριχθί, άρκέσθηκα να άμυνθώ. Τά πράγματα σταμάτησαν ως έδω. Η μικρή όμως είχε γίνει άφαντη.

Φοβήθηκα μην της κάνη αντίποινα, αυτός όμως κλέστηκε μέσα στην καμπίνα του. Έγώ στάθηκα έξω από την πόρτα με την πρόθεση να τον έπιτηρώ. Ένα ροχαλητό όμως άκουσα μονάχα. Είχε κοιμηθί άμέσως.

Ο καπετάνιος είναι κύριος άπολύτως στο καράβι του, ύστερα από τον Θεό. Αυτό τό κτήνος μπορούσε άξιόλογα, μάλιστα θάβγαινε τό βαπόρι στ' άνοιχτά, να με άποβιβάσι ολόμοναχο σε κανένα νησάκι. Πάντα θάβρισκε κάποιο πρόσχημα για να δικαιολογηθί. Πέρασε ή μέρα χωρίς να τον άνταμώσω. Σκεπτόμουν πως

τον καπετάνιο, αλλά την έσφίξα στην άγκαλιά μου.

Λίγο αργότερα, έξέτασα την μικρή. Δεν φοβόταν, άραγε, μήπως τό κτήνος την είχε παρακολουθήσει και γινόταν καμιά τραγωδία; Πως μπορούσε να βσίσεται σε μένα τον όποιο δεν έννύριζε σε σημείο που να διατρέξι τόσο μεγάλο κίνδυνο; Εκείνη έσπασε στα γέλια. «Υ-ώς έδω. Η μικρή όμως είχε γίνει άφαντη. Φοβήθηκα μην της κάνη αντίποινα, αυτός όμως κλέστηκε μέσα στην καμπίνα του. Έγώ στάθηκα έξω από την πόρτα με την πρόθεση να τον έπιτηρώ. Ένα ροχαλητό όμως άκουσα μονάχα. Είχε κοιμηθί άμέσως. Ο καπετάνιος είναι κύριος άπολύτως στο καράβι του, ύστερα από τον Θεό. Αυτό τό κτήνος μπορούσε άξιόλογα, μάλιστα θάβγαινε τό βαπόρι στ' άνοιχτά, να με άποβιβάσι ολόμοναχο σε κανένα νησάκι. Πάντα θάβρισκε κάποιο πρόσχημα για να δικαιολογηθί. Πέρασε ή μέρα χωρίς να τον άνταμώσω. Σκεπτόμουν πως

«Όταν είμαι σε άγνωστες χώρες, και ξέρω πως με παραφυλάει κανένας κίνδυνος, χωρίς να ξέρω την προέλευση και την φύση του, φυλάγομαι. Μόνο από την πόρτα μπορούσε να μου έπιτεθί. Αφίσα την πόρτα άνοιχτή και κάθησα στην άκρη της κουκέτας μου. Θά βλέπαμε.

Την νύχτα, έψ θαύμαζα τ' άστέρια, άκουσα πίσω μου ένα ελαφρό περπάτημα, σαν σύριμο. Κι' είδα έαφρικά μπροστά μου την Μαλαισιανή. Μπήκε μονομιάς και χωρίς να δώση σημασία στον θόρυβο που έκανε, έσάγκλεισε την πόρτα. Περιττόν να σου πώ πως δεν συλλογίστηκα πιά ούτε στιγμή

γάλη προσοχή. "Όταν ξύπνησε ο Βάν Μπαρούσεμ, δεν είχε ακόμα χαράξει η αυγή. Κάπνιζε την πίπα του, σέ απόσταση τριών βημάτων, όταν η Μαλαισιανή βγήκε απ' την καμπίνα μου.

"Εμεινε καρφωμένος στην θέση του. "Εκείνη κούτταζε σαστισμένη, κατατρομαγμένη, αυτόν τον άνδρα που διατηρούσε την ψυχραιμία του ενώ έβραζε από μέσα του. "Ο καπνός που έβγαίνει απ' την πίπα του ήταν σαν τον άτμο ενός καζανιού που βράζει.

"Αδράξα την μικρή απ' τον ώμο και την έρριξε πίσω στην καμπίνα μου.

■ ■

Θυμώμαι με καταπληκτική ακρίβεια την κατάσταση εκείνη την στιγμή. Το χέρι μου έφτιγγε μέσα στην τσέπη μου το ρεβόλβερ. Δεν έπαυα να επιτηρώ τον Όλλανδό. Θάρρω πως πρόβλεπα τις κινήσεις του. Θάλεγε κανείς πως σκεπτόμουν μαζί μ' αυτόν και πριν από αυτόν. Συγχρόνως όμως πρόσεχα, χωρίς να ξέρω γιατί, πως η θάλασσα ήταν γαληνεμένη και στον όριζοντα φαίνονταν πολλά νησάκια φυτεμένα.

"Ο Βάν Μπαρούσεμ μου γύρισε τις πλάτες.

"Υστερα, έφυγε με το βαρύ του περιήχημα, αφού πρώτα συλλογίστηκε καλά και τον έχασα από μπροστά μου.

"Αρχισα να σιγοσυρρίζω. "Ήταν ένας τρόπος αυτός ν' άκομπανιάρω τους ανυπότακτους οτοχασμούς μου.

"Η μικρή ήταν καθισμένη στην άκρη της κουκέτας. Τό πρόσωπό της είχε γίνει κιτρινοπράσινο. Με κούτταζε με μίαν έκφραση φόβου που παρατηρείται μόνο στις γυναίκες. Είχε πραγματικά πολύ δημοφιλία μάτια.

Σταμάτησα στην πόρτα. "Η υπόθεση δεν είχε λήξει. "Ισα-Ισα, που μόλις είχε άρχισει. Δεν βρισκόμασταν πολύ μακριά απ' την Σαμαρίντα. "Η απόσταση ήταν καμμιά δεκαριά ώρες. Κι' έπρεπε να φτάσουμε εκεί.

"Ο Βάν Μπαρούσεμ ξαναφάνηκε, με τα χέρια στις τσέπες και με ξέη άνδρες το πληρώματος πίσω του.

—Θά σάς αποβιβάσουμε.
—Και την μικρή;
—Είναι δική μου δουλειά.
—Και δική μου όμως.
Και πρόσθεσα άμείως:
—Ούτε βήμα παραπάνω. Σκοπεύω πο-
λύ καλά.

Δεν κινήθηκε απ' την θέση του. "Ήξε-
ρε έκ πείρας ότι σ' αυτούς τους τόπους,
οί άνθρωποι δεν έχουν προλήψεις. Την
στιγμήν εκείνη, άντελήφθη πως το βαπό-
ρι είχε αλλάξει κατεύθυνση κι' ο τιμο-
νιέρης διέθυνε προς τα νησιά.

"Επανελάβα την ερώτησή μου για την
Μαλαισιανή. "Ο Βάν Μπαρούσεμ αποκρί-
θηκε πως θα την αποβίβαζε στην Σαμα-
ρίντα.

—"Όχι είπα.

"Αρχισε να βλαστημάει και φώναξε πως
βέν δεχόταν διαταγές από κανέναν. "Ε-
κανε να πλησιάσει κι' έβγαλα το ρεβόλ-
βερ μου.

—Θά την αποβιβάσουν εδώ, μαζί μου.
Είπα. "Αλλωότιχα, θά μείνω στο βαπόρι.
Φάνηκε να διστάζει. Καταλάβαινα πως
το τομάρι του κινδύνευε όσο και το δικό
μου. "Εφτιγγε με όργη.

Τό βαπόρι εκείνη την ώρα σταματού-
σε. "Η παραλία ήταν φυτεμένη με άρ-
αυούς κοκοφοίνικες. Κατέβασαν την σκάλα.

—"Ας περάσει πρώτη, είπα. Παραμερί-
στε.

"Ήξερα πολύ καλά πως ο Βάν Μπα-
ρούσεμ δεν θα τολμούσε να με σκοτώσει
παρουσία του πληρώματος. "Ήμουν έγ-
γεγραμμένος στο Μπαλικάπατάν, στόν κα-
τάλογο των επιβατών. Θάπρεπε να δικαι-
ολογήσει την εξαφάνισή μου. Οί ναύτες
θα φλυαρούσαν.

Στράφηκα προς την Μαλαισιανή κι'
αυτό ήταν που με κατέστρεψε. "Ο Βάν
Μπαρούσεμ ώρμησε ξαφνικά επάνω μου.
Οί ναύτες έτρεξαν εις επικουρίαν του.
Με μία ματιά, κατάλαβα πως δεν μπο-
ρούσα να προβάλω την παραμικρή άν-
τίσταση. Είχα κιάλα άφοπλισθή. Μολο-
νόντι αγωνιζόμουν με τα χέρια και με τα
πόδια, οί ληστές αυτοί κατώρθωσαν να
με ρίξουν μέσα σε μία βάρκα και να την
σπρώξουν μακριά.

Με είχαν εγκαταλείψει.

Τό φορτηγό ξαίφωγε. Είδα πως ήμουν
ολομόναχος σε μικρή απόσταση απ' την
παραλία, σώς και άβλαβής προς το
παρόν. "Η Μαλαισιανή όμως έμεινε στην
διάθεση του κτήνους. Πήγαινα να σκάσω
από τό κακό μου.

Δεν έμεινε όμως για πολλή ώρα εκεί.
Ξαφνικά είδα τό κορμί της να πέφτει απ'
την κουπαστή στην θάλασσα. Δεν άμφέ-
βαλλα ούτε στιγμή: ο Βάν Μπαρούσεμ
είχε πετάξει την έρωμένη του στην θάλασ-
σα.

Δεν ξέρω αν νοιώθης την αγωνία μου.
Νά πώς έτοι άμέσως στους καρχαρίες:
ήταν ο πιο φορτός θάνατος. Και σ' όλα
αυτά έφταιγα εγώ.

"Ήδη όμως καταλητούσα ολόταχως
προς τό σημείο όπου είχε πέσει, τρελλός
από αγωνία. Κι' όμως δεν είχα την πα-
ραμικρή έλπίδα. Σ' αυτό είχα άδικο.
Ήταν ό, όταν πλησίασα, αντί να διακρίνω
μιά κηλίδα αίματος μέσα στην θάλασσα,
είδα πόδια, χέρια και κεφάλι που κινού-
νταν συνεχώς.

Σύμφωνα με τις συνήθειες όλων των
δυτών του Ειρηνικού Ωκεανού, η Μαλαι-
σιανή εξαφνίζει τους καρχαρίες με την φα-
σαρία της.

Γλύτωσε λοιπόν... Σκαρφάλωσε άπά-
νω στη βάρκα, ενώ εγώ χτυπούσα τό νερό
με τα κουτιά. Φθάσαμε τό ταχύτερο στο
πό κοντινό νησί, για ν' αποφύγουμε τον
Βάν Μπαρούσεμ, που είχε παρακολου-
θήσει έξω-φρενών την σκηνή. Μας κατε-
δίωξε, φθάσαμε όμως στην παραλία κι'
αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τό κυνή-
γι.

■ ■

"Η Μαλαισιανή κάθισε άπάνω στον

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΟΣ:

ΣΤΗΝ "ΕΒΔΟΜΑΔΑ...

;;

NEON ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩ-
ΔΕΣ ΚΑΙ ΑΦΑΝΤΑ-
ΣΤΟΥ ΠΛΟΚΗΣ ΜΥ-
ΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

βράχο. Σκαρφάλωσε σ' ένα βουναλάκι
από όπου άντελήφθη ότι τό νησάκι ή-
ταν άκατοίκητο κι' άγονο. Δεν είχαμε να
περιμένουμε καμμιά βοήθεια, ούτε από
την φύση ούτε από κανέναν. Ούτε τό πα-
ραμικρό καρδίι μέσα στους κοκοφοίνι-
κες: δεν ήταν η εποχή τους.

Πέρασε μισή μέρα. Δεν ήμασταν χα-
μένοι σαν ροβινιώνες. "Ήταν φανερό
πως θα περνούσε κανένα βαπόρι στ' ά-
νοιχτά, την μία ή την άλλη μέρα. Τό
πάν ήταν να μπορέσουμε ν' άνθέξουμε
ως εκείνη τη μέρα. "Αστεϊεύομουν για να
διασκεδάσω την σύντροφος της δυστυχίας
μου. Δεν άπαντούσε. Τα μάτια της πό-
τε κούτταζαν τα γυμνά πόδια της, τότε
τον όρίζοντα. Σάν να ήταν θυμωμένη
μαζί μου. Την νύχτα, όταν έκανα να την
αγκαλιάσω, μ' έδιωξε.

"Αργησε να περάσει η νύχτα.
Τά ξεμερώματα, είχα πάρει την από-
φασή μου. Μπήκαμε στην βάρκα και τό
μεσημέρι, είχαμε την τύχη να διακρίνου-
με την πόρκα ενός ψαριού που δέχτηκε
να μας οδηγήσει στην Σαμαρίντα. Φυσού-
σε καλά και φθάσαμε στο λιμάνι προτοϋ
νυχτός. "Η Μαλαισιανή καθόταν μπρο-
στά σφίγγοντας τα δόντια της κι' έξα-
κολουθώντας να σωπαίνει.

"Η Σαμαρίντα βρίσκεται, τό ξέρεis πα-
λύ καλά, στις έκβολές του δέλτα του
ποταμού Κατάι που έρχεται απ' τό μέ-
σον του Μπόρνεο. "Εκεί ήταν τό τέρας
της γραμμής του Μπαρούσεμ. "Εκεί, ο
Όλλανδός ξεφόρτωνε την ξυλεία του. Αύ-
τη ή εργασία θ' άπαιτούσε δυό μέρες. "Ή-
μουν βέβαιος πως θα τον προλάβω και
πράγματι δεν άργησα να δώ τό βαπόρι
του άγκυροβολημένο.

Ευχαριστήθηκα που τον ξανάβλεπα,
γιατί είχαμε έναν παλιό λογαριασμό οί
δυό μας. "Επί πλέον, ο παλιάνθρωπος
είχε κατακρατήσει τις άποσκευές μου.

Μόλις φθάσαμε στην προκυμαία, η Μα-
λαισιανή ξέφυγε. Ούτε καλημέρα, ούτε
καλησπέρα, τίποτε άπολύτως.

Πέρασα την νύχτα στο κινεζικό ξενο-
δοχείο και δεν έκλεισα μάτι απ' τους κο-
ριούς. Θυμάσαι την Σαμαρίντα;

Κοντολογής, τά ξεμερώματα, πήρα τό
δρόμο για να πάω στον Όλλανδό. Θα
διασκεδάσα πολύ με την έκπληξή του.
Δεν με περίμενε τόσο γρήγορα.

"Ε λοιπόν, εγώ δεν περίμενα τέτοια
έκπληξη. Τό ξεφύτρωμα δεν είχε ακόμα
άρχισει και τό πλήρωμα είχε κατεβή στην
ξηρά για να πιη κανένα ποτηράκι. Προ-
χωρούσα στην έρημη γέφυρα. Και τί βλέ-
πω; Βλέπω τον Βάν Μπαρούσεμ καθισ-
μένο στην κουκέττα του και την μικρή
ζαρωμένη σ' ένα μαξιλάρι, στα πόδια
του. "Αρκετό ήταν αυτό. "Εκανε να ση-
κωθεί όρθιος. Το έκανα νόημα να μην
κινήθι απ' την θέση του. Χαιρέτησα, δεν
είχα πιά καμμιά δουλειά εκεί-μέσα. Κι'
ενώ έτοιμάζα την βαλίτσα μου, άκουγα
μιά λεπτή φωνή να τραγουδή:

"Αγαπώ τρελλά ένα γέρο
που παπούς μου είναι, τό ξέρω.
μ' αγαπά, τον αγαπώ,
τί άλλο θέλεις να σου πώ;...»

Δρόμο εγώ, για να μην ταραξώ τό ω-
ραίο είδύλλιο.

"Επιστρέφω στο ξενοδοχείο. Τώρα, την
δουλειά μου μονάχα πρέπει να κυττάω.
Θά πάω στα μέρη όπου θα μπορέσω να
συλλάβω ούραγκοτάγκους για να τους

πουλήσω στην "Αμερική και στο "Αμβούρ-
γο. Νοικιάζω μία βάρκα. Πώς αλλιώς
θα κερδίσω χρήμα;

■ ■

"Εγκατέλειψα την μικρούλα που κάπως
με παρηγορούσε. "Εφυγα απ' τό ξενοδο-
χείο. "Ερριξα μία τελευταία ματιά στη
βάρκα, επιθεώρησα τό πλήρωμά μου.
Την στιγμή εκείνη, μία φασαρία έγινε
στόν δρόμο. Είδα να τρέχουν ένα σωρό
ψειρισμένα χαμίνια. Πίσω τους έρχόταν
ένas πόλιςμαν με τουρμπάνι και ξυπόλυ-
τος. Κάι πιό πίσω ακόμα, άνάμεσα σε
δυό άλλους άστυφύλακες, είδα την έρω-
μένη μου για μία νύχτα, την Μαλαισιανή
του βαποριού.

"Ήταν περιττόν να ζητήσω πληροφο-
ρίες. Είχα κιάλας καταλάβει: η Μαλαισι-
ανή, από έκδίκηση, είχε σκοτώσει τον Βάν
Μπαρούσεμ, την ώρα που κοιμόταν. Τόν
έσφαξε σαν τραγί, καρμώνοντας του ένα
έγχειρίδιο άνάμεσα στους ώμους: κι' έ-
τσι ο Βάν Μπαρούσεμ δεν υπέφερε καθό-
λου. Μόνο που έμπηξε ένα τέτοιο βόγγη-
τό που ξύπνησε ο μάγερας κι' έτρεξε.
Φώναξε εις βοήθειαν και άφώπλισαν την
δολοφόνο. Καθώς όλο τό πλήρωμα μά-
ταια την είχε κυνηγήσει με τις έρωτο-
τροπίες του, μ' ευχαρίστηση τους την πα-
ρέδωκαν στην δικαιοσύνη.

"Ανέβαλα την άναχώρησή μου και πή-
γα στον άνακριτή, τό άπόγευμα. Το διη-
γήθηκα όλη την ιστορία με τό νι και με
τό σίγμα και ιδιαιτέρως πως ο Όλλαν-
δος είχε ρίξει την έρωμένη του ως λεία
στους καρχαρίες. "Η γυναίκα ήταν δι-
καιολογημένη να του φερθή έτσι.

"Ο άνακριτής με άκουσε με μεγάλη
συγκατάβαση και μ' εξαπέστειλε, χωρίς
να πη λέξη. Τά κανόνισα όμως αλλιώς
τά πράγματα.

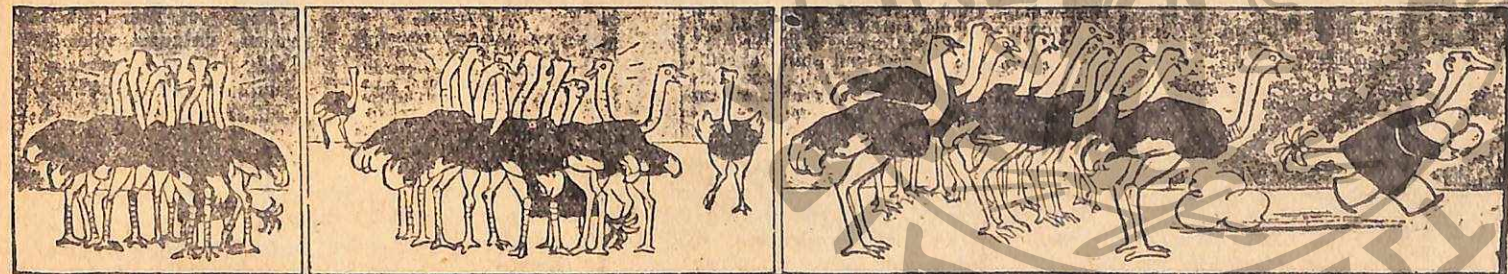
Την νύχτα, δωροδόκησα τον δεσμοφύ-
λακα που άφησε την φυλακισμένη να τό
σκάσει, λιμάρνοντας τά κάγκελα του κελ-
λιού της. Την περίμενα έξω απ' τη φυ-
λακή.

Πήγαμε στην βάρκα που μās περίμενε
για να σαλπάρη. "Η μικρή, τώρα που ή-
ταν εν τάξει με την συνείδησή της, ήταν
τρελλή απ' την χαρά της. Ζήσαμε άξέ-
χαστες βδομάδες, ώπου, μία μέρα, εκεί
που είχα άράξει στην Σαμαρίντα, έγινε
άφαντη.

Δεν έψαξα καθόλου να την βρω. Ξέ-
ρω πως μία μέρα που θα ξαναβρεθώ στο
λιμάνι, θα πηδήξει ξαφνικά μέσα στην
βάρκα κι' εγώ δεν θα την ρωτήσω ούτε
που ήταν ούτε που θα πάη όταν θα μ'
εγκαταλείψει πάλι...

PENE ΖΟΥΓΚΛΕ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Στην προηγούμενη σειρά των περιπετειών του κ. Πειραχτήρη είδαμε τα δυσάρεστα της ύπαιθρου. Τώρα βλέπουμε και τα πλεονεκτήματά της. Χάρης σ' αυτήν, ο κ. Πειραχτήρης κατορθώνει να «βουτήξει» τα αυγά των στρουθοκαμήλων.

ΤΟ ΦΥΤΟ Μαρσεγιέζικες Ιστορίες

Ο ΟΛΙΒ ΚΙ' Ο ΜΑΡΙΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙΙ

"Ολίβ.— "Ε, Μάριε, είδες στην "Εκ-
θεση τό «νατύρ-μόρτ» που ζωγράφισα;
Τά φρούτα ξμοιάζαν τόσο πολύ, που τά
πουλιά έμπαιναν στο άτελιέ μου και τσι-
μούσαν τά σταφύλια.

Μάριος.— Αυτό δεν είναι τίποτα, "Ο-
λίβ, γνωρίζεις την βίλλα που έχω. Την ζω-
γράφησα με τό παράθυρο άνοιχτό στον
κήπο. "Ε λοιπόν, πίστεψέ με, αν θέλεις,
κάθε φορά όμως που στέκομαι για μία
στιγμή κυττάζοντας τό ταμπλώ, μπροστά
στο παράθυρο, άρπάζω ένα συνάχι από
τό ρεύμα... Ούτε λίγο, ούτε πολύ!

■ ■

Η ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

"Ο "Ολίβ κι' ο Μάριος συζητούν για
την ταχύτητα με την όποια οί πυροσβε-
σται του Παρισιού κατεβαίνουν απ' τό
δωμάτιό τους και τρέχουν στην πυρκαϊά.

Μάριος.— "Εγώ τους περνάω στην
ταχύτητα.

"Ολίβ.— "Εσύ; Με την κοιλάρα σου;
Μάριος.— Ναι, εγώ. Θυμάσαι, τον
περασμένο μήνα, ήμουν στο Παρίσι. "Ε
λοιπόν, μία μέρα που βρισκόμουν στο
δεύτερο πάτωμα του πύργου "Αίφελ, ξα-
φνικά άφ'νω να πώς τό χρυσό μου ρολόι

απ' τό παραπέτο. Μιά και δυό κατεβαί-
νω τό σκαλοπάτια με τέτοια ταχύτητα
που όταν έφθασα κάτω περίμενα νά...
πώς τό ρολόι μου! Περίμενα μερικά
δευτερόλεπτα και τέλος... μούπεσε μέσα
στο καπέλλο!

■ ■

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΔΕΝ ΒΛΕΠΕΙ ΚΑΛΑ

"Ο "Ολίβ συναντά τον Μάριο.
"Ολίβ.— Τι έπαθες, Μάριε, καί φορές
τώρα ματογυάλια;

Μάριος.— "Αστα, καυμένη "Ολίβ,
και τελευταία λίγο έλειψε να κάνω μεγά-
λο κακό.

"Ολίβ.— "Εσύ, Μάριε, που δεν μπορείς
να άγγίξης ούτε... μύγα!

Μάριος.— Τι τά θέλεις, "Ολίβ, κυ-
νηγούσα σ' ένα παρθένο δάσος και βλέ-
πω ξαφνικά να προχωρή άναντίον μου ε-
να λιοντάρι. Ξέρεις τό κουράγιο μου,
που να πάρη ή όργη! Σημαδεύω τό λιον-
τάρι, όταν τό ακούω να λέη: «Νά πάρη
ή όργη, Μάριε, δεν ανανωρίζεις τον
μαντρόσκαλό σου;»

Ένα επικίνδυνο άνθρωπο

ρο 2» τὸν κράτησε στὸ τέλος ὁ τζόκεϋ...

Πρόεδρος.— Στὸ προκείμενον, παρακαλῶ...

Μπάριμαν.— "Εφθασα, κ. Πρόεδρε. Καὶ καθὼς ἤμουν κακοδιάθετος, ἔμεινα στὸν μπάγκο μου ἀντὶ νὰ πάω στὶς Ἱπποδρομίες... "Ετσι παρέστην στὴν τραγωδία.

Πρόεδρος.—Τραγωδία; Κ. μάρτυς, νὰ παραλέτε! "Ας εἶναι, ὅμως: τί εἶδατε;

Μπάριμαν.—"Επαιρνα ἕνα ζεστό... Χαμοῖλι ἢ φασκόμηλο, δὲν θυμάμαι. Τὰ ζεστά εἶναι ἕνα κ' ἕνα γιὰ νὰ ἀνακουφίζουν τὸν πόνο...

Πρόεδρος.— Θὰ φθάσετε στὸ προκείμενον... ναι ἢ οὐ;

Μπάριμαν.— "Όπως ἀγαπᾶτε, κ. πρόεδρε. Ρουφώντας τὸ ζεστό, φλυαροῦσα μὲ τὴν κ. Χαστουκίδου, πού

—Εἶσαι ἕνα χαμένο κορίτσι.

—Εἶσαι ἕνας παληάνθρωπος!

εἶναι τακτική μου πελάτις, δεδομένου ὅτι τὸ κατὰσθημά μου χρησιμοποιεῖ πρώτῃ τὰς τάξεως ὑλικά, ἀγνὸ βούτυρο, καφέ Βραζιλίας... Ξαφνικά, μπαίνει ὁ σύζυγος, κάθεται σ' ἕνα τραπέζι καὶ παραγγέλλει ἕνα βερμούτ.

Πρόεδρος.— Καὶ τότε;

Μπάριμαν.—Τότε, καθὼς βρίσκονταν μόνοι μέσα στὸ μπάρ, ἐμφεληθῆκαν γιὰ νὰ σύρουν ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, νοῦ ὅσα δὲν τραβᾶει ἡ σκοῦπα. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ κ. Χαστουκίδης σηκώνεται, προχωρεῖ ἀπειλητικά πρὸς τὴν κυρία του καὶ τῆς λέει: "Εἶσαι ἕνα χαμένο κορίτσι... μιὰ τιποτένια... τοῦ δρόμου..."

Πρόεδρος.— Καλὰ... καλὰ!... Κι ἡ κ. Χαστουκίδου τί ἔκανε στὸ ἀναμεταξύ;

Μπάριμαν.— Τοῦ ἀπήντησε: "Εἶσαι ἕνας παληάνθρωπος!... ἕνας ἀπατεώνας... ἕνας γκάγκστερ!..."

Πρόεδρος.—Καλὰ: ἀρκεῖ... ἀρκεῖ!

Μπάριμαν.—Φαίνονταν ξαναμμένοι γιὰ καυῶ κ' ὁ ἕνας κ' ὁ ἄλλος. Τέλος, ὁ κ. Χαστουκίδης κολλᾷ ἕνα ντιρέκτ τοῦ πρόσωπο τῆς Χαστουκίδου κ' ἀρπάζοντας τὸ φλυτζάνι, τῆς ἀδειάζει τὸ ὑπόλοιπο τοῦ καφέ στὴ μούρη! Τότε, ἐπικαλέσθηκα ὅλο τὸ θάρρος μου καὶ μῆλκα στὴ μέση.

Πρόεδρος.— Γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσετε ν' ἀρπαχτοῦν;

Μπάριμαν.— "Όχι. Γιὰ νὰ τοὺς πῶ: «Πηγαίνετε νὰ δαρτῆτε ἄλλοι!»». (Γέλοια στὸ ἀκροατήριον). Τέλος, μ' ἄκουσαν. Τὴν στιγμή ὅμως πού θάβγαζαν μπροστά στὴν πόρτα, ἡ κ. Χαστουκίδου ἔφτυσε τὸν κ. Χαστουκίδου πού τῆς κοπάνησε δευτέρη γροθιά. Κάλεσα, λοιπόν, ἕναν ἀστυφύλακα καὶ πῆγε καὶ τοὺς δυὸ στὸ τμήμα γιὰ νὰ συνεχίσουν ἐκεῖ... τὸ μάτς τους! "Εμένα μὲ βλάπτουν οἱ συγκινήσεις. "Εμουν κατασυχυσμένος, κ. πρόεδρε, καὶ πῆγα νὰ κρεββατωθῶ γι' αὐτὴ, καθὼς σὰς εἶπα, τὸ σκότι μου...

Πρόεδρος.— Καλὰ. Πηγαίνετε... νὰ θεραπεύσετε τὸ σκότι σας... (Γέλοια στὸ ἀκροατήριον). "Ο μάρτυς φεύγει! "Ο λόγος εἰς τὴν ὑπεράσπισιν...

"Η δικηγόρινα τοῦ Χαστουκίδου, ὠραιότατη καὶ λιαν ἐνθουσιώδης, κατακραυγάζει τὴν κ. "Αγλαΐα.

—Σήμερα, λέει, ὑπερασπίζω κάτι παρὰ τὸ ἀπὸ ἕναν ἄθωο: ἕναν τιμωρό! Γιατὶ ἐκεῖνο πού ἡ κ. Χαστουκίδου σὰς ἀπέκρυψεν ἐπιμελῶς, εἶναι ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴν δικαίαν αὐτὴν τιμωρίαν εἶχεν ἐγκαταλείψει τρεῖς φορὲς τὴν συζυγικήν ἐστία. Τὴν πρώτη φορά, συναποκομίζουσα τὰ ἀσπρόρρουχά της. Τὴν δεύτερη, συναποκομίζουσα τὰ ἐπιπλά της. Τὴν τρίτη... συναποκομίζουσα ὅτι εἶχε ἀπομεινέει κ' ἀφήνοντας στὸν δυστυχὴ σύζυγό της μόνον τὰς 2 καὶ 75 πού εἶχε στὴν τσέπη του... ἀλλοιῶς θὰ τὶς ἔπαιρνε κ' αὐτές! Μὰ, σὰς παρακαλῶ, κ. πρόεδρε, εἶναι ποτὲ δυνατόν ἕνα τέτοιο τέρας, μιὰ τόσο ἀθλία ὑπαρξίς, ἕνας τόσο πεπωρωμένος χαρὰ κτήρ...

Πρόεδρος.— Περιττὸν νὰ συνεχίσετε τὰ ὠραία σας ρητορικά σχήματα. "Εκατὸν πενήντα δραχμῶν πρόστιμο!

Τὸ επικίνδυνο τέως ἀντρώγυνο ἀλλήλοκυττάζεται, μὲ βλέμματα γεμάτα μῖσος. Νὰ εἶχαν κανένα ποτήρι ἢ κανένα φλυτζάνι στὸ χέρι!... Εὐτυχῶς ὅμως πὸς τὸ καφενεῖο εἶναι ἔξω ἀπ' τὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

—Πηγαίνετε νὰ δαρτῆτε ἄλλοι!

Τὰ ὠραία ὄνειρα τῆς Ζαννέτ Μακντόναλντ

Πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια, στὸ θέατρο «Καπιτόλ» τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔπαιξε ἡ περίφημη ἐπιθεώρησης τοῦ Νέντ Βάιμπουργκ. "Ενα κορίτσι, ἡ Μπλόσσομ Μακντόναλντ, ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ λαμπρότερα ἀστέρια τῆς ρυθμικῆς αὐτῆς παρελάσεως τῶν καλλονῶν. Στὰ διαλείμματα στὸ κομψὸ καμαρίνι τῆς, ἔγραφε γράμματα στὴ μικρὴ ἀδελφούλα τῆς Ζαννέτ καὶ τῆς ἔδινε διάφορες συμβουλές γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ.

Μακριὰ στὴν φιλαδέλφεια, σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι τῆς "Αρτς-στρήτ, ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς Μπλόσσομ, ἕνα λυγρὸ κορίτσι μὲ κόκκινα μαλλιά καὶ φωνὴ ἀγγέλου, ἔπλεθε ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον... ὀνειρευόταν νὰ φθάσῃ μιὰ μέρα στὸ ψηλότερο σκαλοπάτι τῆς δόξας καὶ τῆς φήμης, ὅπου καμμιά στάρ δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμα. Τὸ ὄνομά της ἦταν Ζαννέτ "Ανν Μακντόναλντ, μὰ οἱ συμμαθήτριάς της χωρὶς νὰ δίνουν καὶ μεγάλη σημασία στὰ μεγαλεπήβολα ὄνειρά της τὴν φώναζαν Τζάν.

"Εφθασε τέλος ἡ μέρα πού ἡ Ζαννέτ συνώδευσε τοὺς γονεῖς της στὴν Νέα Ὑόρκη. "Εκεῖ ἡ Μπλόσσομ τὴν συνέστησε στὸν Νέντ Βάιμπουργκ, ὁ ὁποῖος, πρὸς μεγάλον ἐνθουσιασμόν τῶν δυὸ ἀδελφῶν προσέφερε στὴν Ζαννέτ μιὰ θέση στὸ κόρο τῆς ἐπιθεωρήσεώς του.

■ ■

Συναντήσατε ποτὲ τὴν τυπικὴ κορίστα καμμιάς ἐπιθεωρήσεως τῆς Νέας Ὑόρκης; Ζωρὴ καὶ μπλαζὲ συγχρόνως, σκληρὴ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, εἶναι ἔτοιμη νὰ κρίνῃ ὅλους καὶ ὅλα, καὶ νὰ γελοιοποιῇ ὅλους καὶ ὅλα.

"Ετσι τὸ ὁμορφο κορίτσι μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά πού ἦλθε ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια, ἀντίκρουσε τίς κορίστες τοῦ Βάιμπουργκ.

Μὲ τὰ πράσινα μάτια της γεμάτα δάκρυα ἀπὸ τὴν ἐξάνη τῆς χαρᾶς, μὲ τὰ καλοκατωμένα πόδια της ἔτοιμα γιὰ χορὸ καὶ μιὰ μικρὴ καρδιά πού χτυποῦσε τρελλὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἡ Ζαννέτ μῆλκε στὸ καμαρίνι ὅπου ντυνόταν τὸ κόρο! "Ενα σωρὸ περίεργα βλέμματα τὴν ἀτένισαν μὲ προσοχή. Μὲ κάποια δυσπιστία, ἀποφεύγοντας κάθε σύσταση, ἐκείνη διευθύνθηκε σὲ μιὰ γωνιά πού τῆς ὑπέδειξαν γιὰ νὰ ντυθῇ.

Τότε ἀκούστηκε ἕνα σούσουρο στὸ δωμάτιο, πού ἐξέσπασε σ' ἕνα γέλοιο, πού μεγάλωνε ὀλοένα. "Εξαφνα ἡ Ζαννέτ κατάλαβε ὅτι καμμιά δὲν τὴν συμπαθοῦσε. Τὰ εἰρωνικά γέλοια τοὺς ἀπευθυνόταν σ' ἐκείνην, ὅτις βαμβακερὲς κάλτσες τῆς, στὰ χασεδένια ἐσώρρουχά της, καὶ στὶς δειλὲς ἀπόπειρες φιλίας πού θέλησε νὰ τοὺς δειξῇ.

Προσπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀπελπισία της καὶ ὑπέφερε πολὺ βλέποντας ὅτι ἐξακολουθοῦσαν ἢ νὰ τὴν κοροϊδεύουν ἢ νὰ τὴν ἀγνοοῦν. "Η θλίψις καὶ ἡ ταπεινὴ πού τῆς προξέεινε ἡ στάσις τῶν συναδέλφων τῆς, κατέληξε νὰ ἀπο-

κρυσταλλωθῇ σὲ μιὰ ὑπέρτατη φιλοδοξία καὶ θὰ ἐρχόταν μιὰ μέρα πού θὰ φοροῦσε ὀλομέταξα ἐσώρρουχα! Θὰ ἐργαζόταν, θὰ ἐργαζόταν σκληρὰ καὶ θὰ ἀγόραζε τὰ πιὸ ἐξαίσιμα μοντέλα τοῦ Παρισιοῦ!

■ ■

Βυθίστηκε τότε σὲ μιὰ ἀτέλειωτη ρουτίνα μαθημάτων χοροῦ, τραγουδιοῦ, ρυθμικῆς μὲ ἀκατάβλητη θέληση καὶ ἐπιμονή. Χρειαζόταν δραστηριότης, θάρρος καὶ ὑπομονή, καὶ ἡ μικρὴ Τζάν Μακντόναλντ εἶχε καὶ τὰ τρία αὐτὰ προσόντα.

"Αγωνίστηκε ἕξ ὀλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ πεῖρη τέλος ἕνα παραγωγὸ ταινιῶν ὅτι μποροῦσε νὰ τραγουδήσῃ στὸν κινηματογράφου!

"Εν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀποκτήσει ἀρκετὰ μεγάλη φήμη ὡς χορεύτρια.

"Όσο γιὰ χρήματα, κέρδιζε τώρα ἀρκετὰ γιὰτὶ ἦδη πρὸ πολλοῦ εἶχε προβιβασθῇ ἀπὸ κορίστα σὲ νούμερο. "Εκείνη ὅμως εἶχε μιὰ ἄλλη μοναδικὴ φιλοδοξία: νὰ τραγουδήσῃ.

Πολὺν καιρὸ ἀκόμα πρὶν παίξῃ τὴν πρώτη μεγάλη ἐπιτυχία της στὴν ὁθὼν ὡς πριμαντόνα τῆς μουσικῆς κωμωδίας «Ἡλιόλουστες μέρες» εἶχε θέσει ὡς ὑπερτατο σκοπὸ τῆς νὰ ἀφοσιωθῇ στὴν ὀπε-

ρα. Οἱ καταπληκτικὲς πράγματι ἐπιτυχίες της στὸν κινηματογράφου ἐνεθάρρυναν ἀκόμη περισσότερο τὴν κλίση τῆς αὐτῆς. Καὶ ὅταν «γύριζε» καὶ στὰ διαλείμματα μεταξὺ δυὸ ταινιῶν, καὶ στὰ ταξίδια πού ἔκανε στὴν Εὐρώπῃ κατὰ τίς διακοπές της, μελετοῦσε καὶ προγυμναζόταν ἀδιάκοπα, γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμη γιὰ τὴν ὀπερα καὶ τὸ θέατρο. Κατήρτισε ἔτσι ἕνα περίφημο ρεπερτόριο ρόλων ὀπερας, τελειοποιήθηκε σὲ γλῶσσες, ἐξασκήθηκε ὡς ὀλόκληρες κάθε μέρα. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀπέκτησε μιὰ ἔνταση καὶ μιὰ γλυκύτητα πραγματικὰ ὑπέροχη.

Στοὺς δημοσιογράφους τοῦ Χόλλυγουντ πού ἀπόρησαν γι' αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ δραστηριότητα πού ἔδειχνε ἡ Ζαννέτ ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς:

—"Ο μόνος μου πόθος ἦταν πάντα νὰ τραγουδήσω ὀπερα. "Ο κινηματογράφος εἶναι μόνον τὸ πρῶτο βῆμα, καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ προσχωρήσω γιὰ νὰ πραγματοποιήσω τὴν φιλοδοξία μου. Τίποτα δὲν εἶναι χειρότερο ἀπὸ τὸ νὰ στέκεται κανεὶς ἡρεμὸς ἢ πρὲς νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ σωριαστῇ καταγής.

■ ■

Καὶ ἦλθε μιὰ μέρα πού ἐξεπληρώθη ὁ

"Η γοητευτικώτατη Ζαννέτ Μακντόναλντ.

πόθος της. 'Εκείνο που ονειροπόλησε και για το οποίο αγωνίστηκε χρόνια και χρόνια πραγματοποιήθηκε!

Ο 'Εντουαρντ Τζόλσον, ο παγκοσμίου φήμης τενόρος και διευθυντής της Μητροπόλεως. Όπερα άντελήθη μία μέρα ότι ένα κορίτσι στο Χόλλυγουντ που τραγουδούσε ως τώρα στον κινηματογράφο, είχε μία εξαιρετική φωνή για όπερα! 'Ενα κορίτσι της 'Αμερικής με μία μεγάλη λεγεώνα έτοιμων θαυμαστών.

Και ό 'Εντουαρντ Τζόλσον έπρότεινε μία μέρα στην Ζαννέτ Μακντόναλντ να ντεμπούταρει στο Μετροπόλιταν. Της προσέφερε την πραγματοποίηση του όνειρου για το οποίο είχε αφιερώσει και την παραιοκρότερη στιγμή της ζωής της και της καριέρας της!

Και η Ζαννέτ δεν μπόρεσε να δεχθί την προσφορά του!

Τό συμβόλαιό της με την εταιρία «Μετρογκόλντουϊν Μάγερ» την ξέδεμμε με όρους σιδερένους. Την υπέχρεωνε να «γυρίση» έναν ώρισμένο αριθμό φιλμ χωρίς κανένα διάλειμμα. Και οι τσάροι της Μετρογκόλντουϊν βλέποντας τὰ άναρίθμητα γράμματα των θαυμαστών της ύστερα από την παράσταση του φιλμ «Κακία Μαριέττα» δεν είχαν καμμία διάθεση να την παραχωρήσουν στην όπερα έστω και αν έπρόκειτο για τη μεγάλη Μητροπολιτική 'Όπερα.

'Εκείνο που τόσα χρόνια είχε ονειρευθί ήταν τόσα δικό της και δεν έμενε παρά να άπλώση τὰ χέρια της και να τό πιάση. Καί όμως ήταν υποχρεωμένη να πη όχι! Μπορούσε να γίνη μεγαλύτερη ειρωνία της τύχης;

Μά η Ζαννέτ δεν άπελπ'σθηκε. Σκέπτεται ότι αν αυτό δεν μπορεί να γίνη έφετος θά τό κάνη του χρόνου.

—'Εμαθα λέγει μόνη της ότι όλα τὰ πράγματα έρχονται στον καιρό τους. Την πρώτη στιγμή που υποχρεώθηκα να άρνηθώ ένοιωσα μία τρομακτική άπογοήτευση. Τώρα σκέπτομαι ότι «κάθε έμπόδιο για καλό». 'Ισως και να μ'ην ήμουν ήρεμη όσον έπρεπε. Είμαι άρκετά νέα ώστε να περιμένο λίγο! 'Η φωνή άποκτὰ ένταση και σταθερότητα με την ήλικία και πολλές φορές δεν φθάνει στην πραγματική της άπόδοση πριν άπό την μέση ήλικία. Πολλές άπό τις μεγαλύτερες πριμαντόνες ντεμπούταρισαν στην σκηνή και θριαμβεύσαν όταν πλησίαζαν τὰ σαράντα.

»Φυσικά ή φιλοδοξία μου μένει πάντα ή ίδια. Καταλαβαίνω όμως ότι δεν πρέπει να είμαι τόσο άνυπόμονη για την εκπλήρωσή της. Καί καταλαβαίνω άκόμη ότι ή όθόνη προσφέρει τόσες μεγάλες πιθανότητες για την όπερα όσο και ή σκηνή.

—'Ετσι ή μοίρα χαμογελά σήμερα στην Τζάν Μακντόναλντ, τό κορίτσι με τὰ μεγάλα πράσινα μάτια και τὰ κόκκινα μαλλιά που άγωνίστηκε σκληρά για να φθάση έδω που έφθασε.

Σήμερα τό κορίτσι αυτό μέσα στο πολυτελέστατο μέγαρό της, κρύβει σ' ένα συρτάρι ένα κουτί που περικλείει κάτι πολύτιμο σαν θησαυρό: δύο-τρ'α έσώρρουχα από βαρύτιμο μετάξι, τὰ πρώτα που άγόρασε με τὰ χρήματα που κέρδισε... και θά τὰ κρύβη εκεί πάντα για να της θυμίζουν την πρώτη μεγάλη ταπεινώσή της και τό πρώτο της βήμα στον δρόμο της Δόξας.

ΕΡΙΚ ΕΡΓΚΕΝΜΠΡΑ-ΙΤ

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΥΡ

ΤΟ ΣΦΥΡΙ

Η τέχνη των άφηγητών έξ επαγγέλματος, των παραμυθών, όπως θά λέγαμε έμείς έδω, είναι σέ μεγάλη ύπόληψη στην 'Ιαπωνία. Τόσο που να συναγωνίζεται άκόμη και σήμερα τον Κινηματογράφο.

Τὰ θέατρα όπου δρίσκονται αυτοί οι παραμυθάδες, που μέχρι πρό τιнос ύπήρχαν και στην Τουρκία και διασκέδαν τον κόσμο στα καφενεία τις νύχτες του ραμαζανιού με τις εύθυμες ή τρομαχτικές ιστορίες τους, (μεντάχινδες) λεγόνταν Γιοζέ.

—'Ενα Γιοζέ είναι μία αίσουσα που τό έδαφος και ή σκηνή της είναι σκεπασμένα με ψάδες. Σαπλωμένοι οι άκροαταί πάνω στις ψάδες αυτές ακούουν τον άφηγητή να τους λέγη διάφορα ενδιαφέροντα πράγματα, παραμύθια κατά τό πλείστον. 'Όταν τελειώση αυτός, άρχίζουν τότε οι άκροαταί και θαυμαστοί. 'Εκτός όμως από την αίσουσα, την πλατεία, σαν να λέμε, τό Γιοζέ έχει και ένα είδος εξώστου, τό θεωρείο του, όπου οι τιμές είναι πολύ άκριβότερες. Οι περισσότεροι από τους άφηγητάς είναι κωμικοί, δηλ. Χαναζίκια, άλλοι άφηγούνται ήρωικά κατορθώματα, ή μυθιστορηματικές και ρομαντικές ιστορίες. Αυτοί λέγονται Κοζανκούσι. Οι ιστορίες των πρώτων έχουν πολλές φορές μέσα τους μία λεπτή ειρωνία, ένα χιούμορ όπως λέμε οι Έθωπαίοι, από τὰ πιο πηγαία. Δυστυχώς όμως, είναι πολύ δύσκολο να μεταφρασθούν.

—'Ιδού, όμως, μία ιστορία Χαναζίκια. —'Ενας άνθρωπος έπισκεύαζε μία πόρτα του σπιτιού του. Για μία στιγμή του χρειάζεται ένα σφυρί. Φωνάζει λοιπόν του μικρού του παιδιού:

—Τακαρούκα, πάνε σαν τό φτερό, σ'όν γείτονα να του πης να μου δανείση ένα σφυρί.

—Καλά πατέρα. —'Αν μου πη όμως τί θά τό κάνη;

—Πές του ότι θά σπάσω τό κακό του τό κεφάλι, περιεργό ζωύφιο! —'Ελα τώρα, δρόμο!

—Καλά πατέρα. Σέ λίγο ό μικρός φτάνει στού γείτονα.

—'Εκλαμπρότατε αθένη, ό πατέρας μου και κύριός μου, με στέλνει να σάς ρωτήσω αν θέλετε να του δανείσετε τό σφυρί σας!

—Αυτό έξαρτάται! Θά χτυπήση κανένα καρφι από μπαμπού ή από σίδερο.

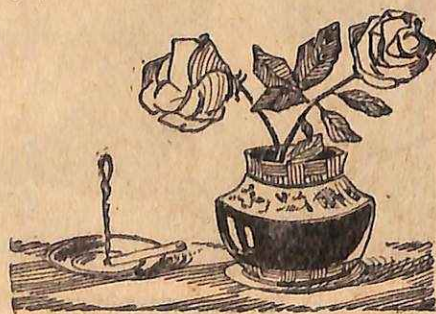
—Από σίδερο.

—Τότε δεν μπορώ να του δώσω τό σφυρί μου. Θά τό χαλάση χτυπώντας επάνω στο σιδερένιο καρφι.

Σέ λίγο ό μικρός στον πατέρα του..

—Πατέρα, ό γείτονας δεν δίνει τό σφυρί.

—Τί φοβερός φιλάργυρος που είναι! —'Ελα φέρε μου από μέσα τό δικό μας τό σφυρί!...

ΜικράΠερίεργα

ΕΝΑ... ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΟ ΩΡΟΛΟΓΙ

Μέσα σ' ένα μεγάλο πάρκο, στα γύρω του Λονδίνου, υπάρχει... τό ποιητικότερο ρολόι του κόσμου. Είναι ένα άνθινο «κιντράν» με τις ώρες και τους δείχτες του εν τάξει. Μονάχα που δεν κινείται, αλλά δείχνει διαρκώς την ίδια ώρα: την ώρα δηλ. που κλείει τό πάρκο και πρέπει να φύγουν οι έπισκέπται. Γιατί τό πάρκο αυτό που είναι πολύ παλιό, είναι άνοιχτό μόνο ώρισμένες μέρες στο κοινό, κατά μία συνήθεια που επικρατεί τώρα έδω και δυο αιώνας, και μέχρι ώρισμένης ώρας.

Τό «άνθινο ρολόι» έχει περιφέρεια δώδεκα μέτρων και τὰ άνθη του αλλάζουν ανάλογως την εποχή.

□ □

ΠΝΙΓΗΚΕ... ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΕΣΗ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

Στην 'Αμερική, σημειώθηκε, κατά τὰς διαπιστώσεις τουλάχιστον των ιατροδικαστών ό πιο περίεργος θάνατος έιν δυστυχήματος: πρόκειται περί πνιγμού χωρίς διόλου τό θύμα του δυστυχήματος να έχη πέση στο νερό!

Πώς μπορούσε να γίνη αυτό; —'Ιδού: 'Ο άνθρωπος πού... ξεροπνίγηκε, ήταν ένας ναυτεργάτης και εργαζότανε μαζί με κάτι άλλους συναδέλφους του επάνω σ' ένα θαπύρι, τό οποίο έπισκευάζοτανε κατόπιν ζημιάς που του έγινε.

—'Ο εργάτης αυτός, ενώ δούλευε, άνοιξε σέ μία στιγμή την πόρτα μιας καμπίνας που είχε να άνοιχθί επί δυο χρόνια, γιατί τό πλοίο έμενε δύο χρόνια στην δεξαμενή περιμένοντας να λήξουν οι συντήρησης έταιρίας και ασφαλίστων για τις άβαρίες που είχε πάθει. Τό έσωτερικό της καμπίνας που είχε άνοιξει ό εργάτης, ήταν διαμμένο με μίγμα μεταλλικής θαφής και μεγάλης δόσεως μινίου. Τό μίνιον είχε σιγά-σιγά άπορροφήσει τό όξυγόνο της ατμοσφαιρας της καμπίνας, αντικαθιστώντας το με ένα άέριο γεμάτο κατά τό 98% από νιτρογόνο.

—'Η επίδραση του άερίου αυτού στους πνεύμονας του δυστυχισμένου εργάτου, ύπηρεσε ή ίδια με την πνιγμονή που έπιφέρει τον θάνατο στους πνιγμένους μέσα στο νερό.

□ □

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

—'Η 'Αφρική, μ' όλη της την άπέρανη έκταση έχει μόλις 150 εκατομμύρια κατοίκους, δηλ. αν και είναι τρεις φορές πιο μεγάλη από την Ευρώπη, εν τούτοις μόλις έχει τό τρίτον του πληθυσμού της, ενώ θά μπορούσε να χωρέση και να διαθρέψη δύο δισεκατομμύρια κατοίκους! —'Από τὰ παραπάνω 150 εκατομμύρια μόνον τὰ 97 είναι μαύροι. Τὰ άλλα 53 είναι: Ευρωπαίοι, 3.800.000, Άραβες, 15.000.000, Αιγύπτιοι 14.500.000, Αιθίοπες 10 εκατομμύρια. Τὰ 97 εκατομμύρια των Νέγρων είναι μοιρασμένα στα 4 πέρατα της ήπείρου. —'Ως προς την πυκνότητα, ή πιο πνινοκατοικημένη άφρικανική χώρα είναι ή Αίγυπτος, (429 κάτοικοι τό τετραγωνικό χιλιόμετρο) και τό πιο άραιοκατοικημένο ή Νοτιοδυτική 'Αφρική με 0.3 κατοίκους κατά τετραγωνικό χιλιόμετρο.

Ρομάντσα του Σούμπερτ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΖΕ ΝΤ' ΑΡΠΙ

ή Μίνι ηται ιδιότροπη νέα, με δύσκολα χαρακτήρα. Οι συνάδελφοί της των δυο φύλων στο γραφείο άφου μάτια έπιχείρησαν να την πλησιάσουν είχαν πάρει την άπόφαση να περιόρισουν τις σχέσεις τους σέ μία «καλημέρα» και μία «καληπέρα». Η Μίνι ήταν τύπος υπαλλήλου κι' ό προϊστάμενός της 'Αλλόντι την πήρε για ιδιαίτερη γραμματέα.

—'Ο χαρακτήρας όμως της νέας ήταν, κατά βάθος χαρακτήρας κοπέλλας είκοσι χρονών, μορφωμένης, ειλικρινούς κι' ίσως υπερβολικά εύαίσθητης. Η ιδιοτροπία της συνίστατο να δείχνεται άπρόσιτη στο άνδρικό πρό παντός φύλο. —'Ηθελε να ζή τον έσωτερικό της κόσμο με κάθε γαλήνη. Καί για να κάνη πιά... άποκρουστική την εμφάνισή της, είχε καρφώσει άπάνω στη μύτη της ένα ζευγάρι μαύρα ματογυάλια που θά τρόμαζαν... κι' έναν 'Αμερικανό οδοντογιατρό άκόμα— μολοντί έβλεπε μία χαρά.

□ □

—'Όταν ό γυιός του 'Αλλόντι έπέστρεψε άπ' την 'Ελβετία όπου είχε τελειώσει τις σπουδές του, ό πατέρας του είχε την έμπνευση να του δώση μία γραμματέα ίκανή και σοβαρή σαν την Μίνι.

—'Όσο σοβαρός και άσθηρός ήταν όμως ό προϊστάμενος της Μίνι τόσο εύθυμος κι' άσυλλόγιστος ήταν ό Ροζέ.

Μία μέρα, ρώτησε την γραμματέα που ήταν καθισμένη μπροστά του:

—Δεν μου λέτε, δεσποινίς Μίνι, είσθε άρραβωνιασμένη έσείς;

—Γιατί σάς ενδιαφέρει αυτό; Μήπως είναι καμμία συνήθεια του γραφείου;

—Θά μπορούσε να είναι. Μήπως δεν εργαζόμαστε μαζί; Μοι φαίνεται πως θά ήταν καλό να γνωριστούμε πιο πολύ.

—Μάλιστα, είμαι άρραβωνιασμένη.

—'Όστε αγαπίσαστε...δι' άλληλογραφίας με κανέναν;...

—Τί έκανε, λέει;

—'Ηθελα να πω πως ό άρραβωνιαστικός σας ποτέ δεν θά σάς έχη δι' στο πρόσωπο.

—'Η Μένι έγινε κατακόκκινη.

—'Ο Ροζέ πρόσθεσε.

—Και θά σάς πάρη γυναίκα του, έτσι;

Και άρχισε να γελά.

—'Η Μίνι σηκώθηκε άγανακτισμένη.

—'Αναίδη! είπε.

Τὰ χείλη της έτρεμαν. —'Ο νέος, ντροπιασμένος την πλησίασε:

—Με συγχωρείτε, δεσποινίς, της είπε. Φέρθηκα άγενώς. Είσθε τόσο σοβαρή, τόσο καλή. Συγχωρήστε με και...διορθώστε με, αν έχετε την καλωσύνη.

Σιγά-σιγά όμως, ό Ροζέ πρόσεξε ώρισμένες λεπτομέρειες. Πίσω άπ' τὰ σκούρα γυαλιά έλαμπαν δυά καστανά μάτια. Πούτρα και φτιασίδια δεν είχε ά-

νάγκη ή βελουδένια έπιδερμίδα της.. Τό κορμί της φαινόταν καλλιγράμμο μέσα στο άυστηρό ντύσιμό του...

Μία μέρα που στεκόταν κοντά της έξετάζοντας κάτι έγγραφα, ό Ροζέ είδε, μέσα στο μισανοιγμένο τσαντάκι της μία άνδρική φωτογραφία: έναν ώραίο νέο με ματογυάλια, εύρύ μέτωπο, με κάτι τό ρομαντικό στην έκφραση. —'Απ' τό στόμα και κάτω δεν φαινόταν γιατί ή προσωπογραφία ήταν χωμένη μέσα στο τσαντάκι. Σκέφθηκε: «Νά ό άρραβωνιαστικός!» Κι' ένοιωσε να σφίγγεται ή καρδιά του.

□ □

Αυτή ύπηρεε ή άρχή μιας ριζικής μεταβολής. —'Ενοιωθε τον έαυτό του άποκλεισμένο μέσα σ' έναν άγνωστο κόσμο, όπου θά ζούσαν και θ' άπολάμβαναν την ζωή ή Μίνι κι' ό άρραβωνιαστικός της.

—'Ενα πρωί, ό Ροζέ, μπαίνοντας στο γραφείο, βρήκε την Μίνι να μιλά στο τηλέφωνο. —'Ελεγε: «Στείλε τον Μάριο στην Λουίζα να της πη πως στις έννηά παρά τέταρτο θά την περιμένουμε στην γωνία της όδοις 'Ωδείου. Τί ωραία βραδυά! —'Ωρβουάρ, μαμά!»

Στις έννηά παρά τέταρτο άκριβώς, ό Ροζέ ήταν εν έπιφυλακή στην γωνία του δρόμου. Διέκρινε την νέα συνοδευόμενη από μία ήλικιωμένη κυρία κι' έναν νέο. Είσε την φίλη της Μίνι να την άνταμώνη μέσα στο σκατάδι. Τους παρακολούθη-

—'Ο Ροζέ προχώρησε σ' αυτήν..

σε. Μπήκαν μαζί με άλλους μέσα στο προαύλιο του 'Ωδείου. —'Ο Ροζέ τους άκολούθησε. Τον σταμάτησε όμως ό θυραρής:

—Τό εισιτήριό σας;

—Δέν έχω. Ν' αγοράσω.

—'Αδύνατον, κύριε. Τό κονσέρτο είναι με προσκλήσεις του κουαρτέττου.

—'Ο θυραρής, πάντως, του επέτρεψε να περιμένη στον διάδρομο. —'Αφηρημένος όμως, ό Ροζέ σχεδόν δεν πρόσεξε καθόλου την μουσική.

Στό τέλος του κονσέρτου, σπρώχνοντας τον κόσμο, ό Ροζέ κατώρθωσε να την πλησιάση. Τί θαύμα όμως! Η Μίνι ήταν άπλά και κομψά ντυμένη, χωρίς ματογυάλια όμως! Τί γοητευτική που ήταν! Την έρωτεύθηκε τρελλά.

—Κύριε 'Αλλόντι, έσείς έδω; Μοι έπιτρέπετε, είπε ή Μίνι, να σάς παρουσιάσω την μαμά, μία φίλη μου και τον άδελφό μου. Δέν έξερτε πόσο μοι άρέσει ή μουσική. —'Ακούσατε την ρομάντσα του Σούμπερτ;

—Στον δρόμο, οι δυο νέοι προχωρούσαν μόνοι, μπροστά.

—Γιατί δεν φοράτε πιά ματογυάλια;

—'Ερωτήσε ό Ροζέ με τόλμη. —Για ν' άκούσω την μουσική, δεν είναι άνάγκη να βλέπω καλά, είπε γελώντας ή Μίνι. Στο γραφείο είναι διαφορετικά.

□ □

Τό πρωί της έπομένης, προς μεγάλη έκπληξη του προσωπικού, ή Μίνι εμφανίστηκε χωρίς ματογυάλια και με τό φόρεμα που φορούσε την προηγούμενη βραδυά. Μόλις την είσε να μπαί, νη στο γραφείο, ό Ροζέ που την περιέμενε, προχώρησε προς αυτήν.

—Μίνι, τί όμορφη που είσθε έτσι. Με συγχωρείτε... σάς άγαπάω όμως τόσο πολύ.

Κι' έσκυψε τό κεφάλι.

—'Η Μίνι σώπαινε, άκίνητη. —'Ο Ροζέ, μ' έναν βαθύ στεναγμό, πήρε θάρρος και συνέχισε:

—Δέν μου λέτε, Μίνι, αγαπάτε σ' άλληθια τον άρραβωνιαστικό σας;

—Μά... δεν έχω άρραβωνιαστικό.

—'Αφού ή ίδια μου είπατε πως είσθε άρραβωνιασμένη και μοι δείξατε και την φωτογραφία του...

—'Η νέα έβγαλε μία κάρτα άπ' τό τσαντάκι της κι' έσκάσε στί γέλοι.

—Αυτό, είπε.

—Μάλιστα.

—Μά... είναι ή φωτογραφία ενός πορτραίτου του Σούμπερτ!

Κι' ή προσωπογραφία του μεγάλου μουσουργού, που έξέφυγε άπ' τὰ χέρια της Μίνι, ύπηρεσε μάρτυς του πρώτου φιλιού των δυο νέων...

ΡΟΖΕ ΝΤ' ΑΡΠΙ

Του κρύου και της ζέστης

ΟΙ ΠΙΟ ΖΕΣΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΙΟ ΚΡΥΕΣ ΧΩΡΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εξήσαμε—και ζούμε ακόμη, οι 'Αθηναίοι τουλάχιστον—και φέτος τις μαρτυρικές ώρες που λέγεται ελληνικό καλοκαίρι. Το θερμομέτρο ύψώθηκε πάλι στα δυσθεώρητα... και άσφυκτως ανατριχιαστικά ύψη του, και άκουσθηκε πάλι το κλασικό παράπονο του 'Αθηναίου για το καμίνι που οι ριπές του τον ταγαρίζουν σιγά-σιγά σαν μαρίδα καλοτηγανισμένη.

Και κρατεί και φέτος, όπως κάθε χρόνο ή αντίληψη ότι εδώ φλεγόμαστε. Αυτό βέβαια είναι υπερβολή που οφείλεται στην χαριτωμένη συχνα, για την ανακολούθια της γρίνας του Ρωμίου, γιατί όπως θα δότε παρακάτω υπάρχουν και χειρότερα, όπως υπάρχουν και άλλα χειρότερα από το δικό μας ξεροδόρι του χειμώνα.

■ ■
"Ας αρχίσουμε από την ζέστη, αφού έχει τας τιμές της επικαιρότητας."

Ξέρουμε όλοι από την Γεωγραφία ότι ο 'Ισημερινός είναι ένα μέρος που κάνει πολλή ζέστη γιατί οι ακτίνες του ήλιου πέφτουν εκεί καθέτως. 'Αρκεί να σημειωθεί προς επίρρωση, ότι οι επιβάται των πλοίων που περνούν την γραμμή του 'Ισημερινού, αναγκάζονται να βγάλουν και αυτή τη φανέλλα τους, ή το πουκάμισό τους. Τόση είναι η ζέστη.

Και όμως, ο 'Ισημερινός δεν είναι το θερμότερο μέρος της γης. Οι έφημοι είναι εκεί όπου έχει σημειωθεί η μεγαλύτερη θερμοκρασία. 'Αλλά και εκεί όμως κάνει... κρύο.

Ξέρουμε ότι η Σαχάρα έχει την φήμη καμινιού. Αυτό όμως δεν θα πη ότι δεν κάνει εκεί ποτέ κρύο. Τό εναντίον μερικές νύχτες σ' αυτήν είναι αυτόχρονα πολικές, ως προς την ένταση δηλ. του κρύου. Την ημέρα όμως το πάν φλέγεται. Θερμόμετρο θαμένο στην σκιά έφθασε να ανέβη ως τους 51 βαθμούς.

Υπάρχουν όμως και μέρη ακόμη πιο... καμινώδη, πιο ζεστά.

53 ΒΑΘΜΟΙ ΣΤΗΝ ΣΚΙΑ

"Ας πάμε στην 'Αμερική. 'Εκεί, στα δυτικά των 'Ηνωμένων Πολιτειών, στην Καλιφόρνια και κοντά στην Πολιτεία Νεβάδα, που σημειωτέον θα πη 'Ισπανικά «ιονισμένη» υπάρχει μια στενόμακρη κοιλάδα, που και μόνο ή θέα της στην φωτογραφία θα σάς έδινε να καταλάβετε τί είναι στην πραγματικότητα.

Είναι μια άτελειωτη άμυδης έκταση, όπου δεν υφίσταται ή παραμικρή σταγόνα νερού, και φυσικά ουδέν ή ελαχιστή ζωή. Δεν βρέχει ποτέ εκεί.

Βράχοι ύψώνονται δεξιά και αριστερά, βράχοι που έχουν το χρώμα τούβλων που μόλις τήχουν βγάλλει από τον κλίβανο.

Καμμία βλάστηση, εκτός από μερικά κακώδη που μοιάζουν σαν από χάλυβα. Μια βαθύτατη σιωπή επικρατεί στην κοιλάδα αυτή που πολύ σωστά της έχουν δώσει το όνομα, «Κοιλιά του θανάτου».

Όποιοσδήποτε λοιπόν μπή στην «Κοιλιά του θανάτου», ή πρέπει να φύγει άμεσα ή να λάβη απ' όψει ότι θ' αφήσει τα κόκαλά του εκεί. Και πραγματικά ο «ολιμηρός επισκέπτης» βλέπει εδώ και εκεί επάνω στην άμμο ή στους βράχους σκελετούς ανθρώπων και ζώων που ή περιέργειά τους ή ή ανά-

γκη τους έριξαν στην άγκαλιά της τρομακτικής αυτής έρημου, για να μην ξαναβγούν ποτέ πιά απ' αυτήν.

Στους σοφούς έρευνητές που αναφέραμε, οφείλονται οι πληροφορίες για το κλίμα της έρημου αυτή που θα σάς δώσουμε παρακάτω.

Στην Κοιλιά λοιπόν, του θανάτου, θερμομέτρα τοποθετημένα στην σκιά—σε τεχνητή δηλ. σκιά—άνεβηκαν ως τους 58 βαθμούς επάνω από το μηδέν!

Παρόμοια θερμοκρασία μόνον στην Λιβύη της 'Αφρικής έχει σημειωθεί και αυτό στα 1922. Είναι αυτό το ως τώρα γνωστό ρεκόρ ζέστης. 'Αν όμως, στην Λιβύη ή θερμοκρασία αυτή ήταν μια εξαιρετική περίπτωση, στην Κοιλιά του θανάτου αποτελεί καθεστώς. Είναι ή φυσολογική θερμοκρασία της. Πώς λοιπόν κάτω από την τρομακτική αυτή ζέστη μπορεί να υπάρξει ζωή;

ΚΑΙ... 75 ΥΠΟ ΤΟ ΜΗΔΕΝ

"Ας πάμε τώρα στο κρύο.

Στο Βερκόϊανσκ το θερμομέτρο κατεβαίνει ως τους 73 βαθμούς.

Θα φαντάζεσθε βέβαια ότι το μεγαλύτερο κρύο είναι στον Πόλο. Και εν τούτοις όπως δεν επικρατεί στον 'Ισημερινό ή μεγαλύτερη ζέστη, το ίδιο δεν επικρατεί και στους Πόλους το μεγαλύτερο κρύο. Θα το βρήτε αυτό, όσοι θέλετε... στα ανατολικά της Σιβηρίας. 'Υπάρχει εκεί ένα μέρος που το λένε Βερκόϊανσκ, που εκεί έπονομάζεται «Ο Πόλος του κρύου». 'Η προσωρινά αυτή είναι πολύ δικαιολογημένη, αφού το θερμομέτρο κατεβαίνει εκεί ως τους 73 βαθμούς κάτω από το μηδενικό!

Είναι το ρεκόρ του κρύου αυτό; Κατά γενικών κανόνων λαμβανόμενο το πράγμα, θα μπορούσε να πη κανείς ναι. 'Υπάρχουν εν τούτοις περιπτώσεις που έσημειώθηκε θερμοκρασία ακόμη χαμηλότερα και ιδού τότε και πό.

Εδώ και λίγα χρόνια, μια ρωσική επιστημονική αποστολή, πήγε, το θέρος, να εξερευνήσει το νησί της Νέας Ζέμπλας, που βρίσκεται στα Β. Δ. της Θάλασσας του Καρρά, στον 'Αρκτικό 'Οκεανό. 'Όταν έφτασε ή αποστολή από τα μέρη εκείνα, άφησε, στην τελευταία της κατασκήνωση, διάφορα δογανα παρατηρήσεις μεταξύ των οποίων και

είδικα θερμομέτρα γνωστά στην επιστήμη, υπό το όνομα «α μίνι μιν» που αφήνουν πάντα ένα ώρατο σημάδι στο χαμηλότερο σημείο που κατεβαίνουν, αδιάφορο αν κατόπι ξανανέβουν, λόγω αλλαγής της θερμοκρασίας.

Λοιπόν πολλά χρόνια ύστερ' από την επίσκεψη αυτή της εξερευνητικής αποστολής μια άλλη αποστολή επισκεπτόταν τα ίδια μέρη και ανέκρινε τα επιστημονικά όργανα που είχε αφήσει εκεί ή άλλη αποστολή. Μεταξύ αυτών και τα θερμομέτρα. Λοιπόν, ξέρετε τί είχαν σημειώσει ως κατωτάτην θερμοκρασία; 75 βαθμούς. Τί φοβερό χειμώνα να είχε κάνει εκεί για να πέση το θερμομέτρο τόσο. Πάντως, το βέβαιον είναι ότι το θερμομέτρο είχε την αλήθεια, γιατί ή αποστολή το έξελεγε και το βρήκε να λειτουργή κανονικώτατα.

"Ας επιστρέψουμε τώρα στο Βερκόϊανσκ. Το μέρος αυτό, κατοικείται όλο το χρόνο και εν τούτοις, οι κάτοικοί του δεν θεωρούν ως εξαιρετικό φαινόμενο μια θερμοκρασία 70 υπό το μηδέν. Θα φανταζόταν κα-

νείς, ότι γεννημένοι σ' ένα τόσο ψυχρό κλίμα, έχουν συνηθίσει. Και έπειτα όλα στον κόσμο είναι σχετικά.

Κατά το ταξίδι του στον Πόλο, ο Νάνσεν περνώντας μέσα σε λίγες ώρες από μια θερμοκρασία 40 βαθμούς σε μια άλλη, 30, ένοιωσε τόσο την διαφορά, που αισθάνθηκε... από την ζέστη, την ανάγκη να βγάλλη μερικά ρούχα του.

"Ας υποθέσουμε τώρα ότι οι κάτοικοι του Βερκόϊανσκ, έχουν πολύ κρύο τον χειμώνα. 'Επειδή όμως, δεν θα έχουν και περισσότερη ζέστη το καλοκαίρι, δεν αισθάνονται την διαφορά.

Και εν τούτοις, ή υπόθεση αυτή θα ήταν πλάνη. Γιατί αν κάνει πολύ κρύο τον χειμώνα στο Βερκόϊανσκ, κάνει το εναντίον πολλή ζέστη το καλοκαίρι, αφού το θερμομέτρο φθάνει και τους 31 βαθμούς στην σκιά!

ΑΙΤΙΑ... ΚΑΙ ΑΙΤΙΑΤΑ

Σε τί όμως οφείλεται το φαινόμενο αυτό, ή διαφορά αυτή των θερμοκρασιών:

(Το τέλος στην σελίδα 44)

Ποιόν να διαλέξη;

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Μ. ΜΑΡΙΑΤΙ

Σεπτέμβριο μήνα, θεραπευτικός σταθμός στις όχθες της λίμνης, μεγάλα ξενοδοχεία. "Ενας μαχαράγας με την ακολουθία του, πλήθος κοσμοπολιτικής πελατείας του Νέου Κόσμου, κόμητες, βαρώνοι, κ.τ.λ.. Κι' εγώ—με λένε Φράνκο—, ο Τζίνο κι' ή "Αννυ με τις οικογενειές μας.

"Ενα βράδυ πριν απ' το δείπνο, ενώ ο Τζίνο έπαιζε τένις—μιάν άτέλειωτη παρτίδα—μ' έναν 'Αμερικανό φίλο του κι' εγώ με την "Αννυ ήμασταν θεαταί, της πρότεινα να το σκάσουμε με τρόπο και να πάμε περίπατο μέσα στο πάρκο. Δέχτηκε ευχάριστα. Τους αφήσαμε λοιπόν στην παρτίδα τους και φύγαμε.

Στο πάρκο, ή "Αννυ κάθισε σ' ένα μάρμαρο και εγώ της έπιασα το δεξί χέρι.

—"Αννυ, της είπα, σ' αγαπώ.

"Ενοιωσα το χέρι της να τρέμη ανάμεσα στο δικό μου.

—"Σ' αγαπώ, συνέχισα, και σε θέλω γυναίκα μου. Πές μου... κι' εσύ μ' αγαπάς;

Με το ελεύθερο χέρι της εκείνη μου χάιδεψε τα μαλλιά:

—Βέβαια και θάθελα να γίνω γυναίκα σου, είπε με συγκίνηση. Σήμερα το πρωί όμως, κάτω απ' τα πλατάνια, κι' ο Τζίνο μου είπε πως μ' αγαπά.

—Και... τον φίλησες;

—"Όχι, δεν τον φίλησα. Κι' αυτός μου ζήτησε να γίνω γυναίκα του.

—Και... τον παντρεύτηκες; Δηλαδή... μήπως το είπες το ναί;

—"Όχι, δεν το είπα το ναί, Φράνκο, γιατί περίμενα κι' από σένα την ίδια ντεκλαρασιόν...

—"Όστε; ρώτησα γεμάτος έλπίδες;

—"Όστε... πρόσεξε σ' αυτό που θα σου πω. Μην με κακοχακτηρίσης, αλλά σάς αγαπώ και τους δυό. Δεν ξέρω πως συμβαίνει αυτό. Πάντως όμως, να παντρευτώ εμένα ή να παντρευτώ τον Τζίνο; «Ναι» σε σένα; «Όχι» σ' εκείνον, ή «ναί» σ' εκείνον κι' «όχι» σε σένα; Καθώς λοιπόν δεν μπορώ να σάς παντρευτώ και τους δυό, θάπρεπε...

Καταλάβαινα πολύ καλά τί θάπρεπε.

■ ■

"Υστερα απ' το δείπνο, στην σάλα του μπιλιάρδου, κάλεσα τον Τζίνο ιδιαίτερος και το είπα:

—"Αγαπώ την "Αννυ και την αγαπάς κι' εσύ; κι' οι δυό μας την θέλουμε για γυναίκα μας. 'Αγαπάει κι' εμένα, αγαπάει κι' εμένα, δεν μπορεί όμως να παντρευτεί και τους δυό μας. Θάπρεπε, λοιπόν...

—Βέβαια, βέβαια, αποκρίθηκε ο Τζίνο σκεπτικός. "Ενας απ' τους δυό μας...

—Συμφωνείς να πιστολιστούμε; πρότεινα.

—"Ας πιστολιστούμε, δέχτηκε.

—'Αύριο το πρωί, στις πέντε, πίσω απ' το τερραίν του γκολφ.

Και σφίξαμε ό ένας το χέρι του άλλου με παγερά γαλήνη.

Πήγα ύστερα να χορέψω: Έκανα μερικές στροφές με μια μαρκησία, με μια κινέζα, με μια ευνουμένη του Μαχαράγια

μ' ένα ζευγάρι ξανθές κουκλίτσες, μ' ένα ζευγάρι μελαχροινές κουκλίτσες. "Υστερα, πήγα στο μπάρ κι' ήπια κάμποσα ποτηράκια λικέρ. Κατόπιν πήγα να κοιμηθώ. Δεν με πήρε όμως ο ύπνος. 'Αναβόσβυσα το φως είκοσι φορές, κάπνισα δώδεκα σιγαρέττα.

"Όχι, όχι, δεν μπορούσε να γίνη τέτοιο πράγμα. Μονομαχία! Κι' αν σκότωναν τον Τζίνο; 'Η "Αννυ θα γινόταν γυναίκα μου, ανάμεσά μας όμως θα βρισκόταν πάντα ή σκιά του Τζίνο, το πτώμα του Τζίνο. "Όχι, ήταν αδύνατο. Μονομαχία! 'Ο πιο ήλιθιος τρόπος που υπάρχει για να δικαιώσι τον ένα εις βάρος του άλλου.

—"Όχι δεν τον φίλησα...

Πέταξα τα σκεπάσματά μου, πήδηξα απ' το κρεβάτι, φόρεσα την ρόμπ-ντε-σάμπο μου, βγήκα στον διάδρομο και πήγα να χτυπήσω την πόρτα του Τζίνο. Κι' εκείνος δεν είχε κλείσει μάτι, είχε κάνει τις ίδιες σκέψεις που είχα κάνει κι' εγώ. Καθόσασε ο ένας κοντά στον άλλο.

—Πρέπει να βρεθώ άλλος τρόπος, είπα.

—Δεν την παίζουμε... στα ζάρια; "Οποιος χόσει, υποχωρεί υπέρ του άλλου, πρότεινα εγώ.

—"Όχι να εξαρτηθούμε απ' την τύχη—είπε ο Τζίνο που ήταν μοιρολάτρης. Προτιμότερο μιά παρτίδα τένις. Κι' όποιος κερδίσει...

Αυτήν όμως την πρόταση την απέκρουσα εγώ, γιατί δεν ήξερα καλά-καλά να πάσω την ρακέττα.

Ποιός θαπαιρνε την μεγαλύτερης διαρκείας βουτιά κάτω απ' την λίμνη; Μιά-μιά, αποκρούσαμε όλες τις προ-

τάσεις. Μείναμε ως τα ξημερώματα, καθισμένοι ο ένας αντίκρυ στον άλλο.

Τέλος, είχα μιά μεγαλοφυή έμπνευση: —"Ακουσε, Τζίνο, εκτός του ν' άρέση κανείς στην γυναίκα του πρέπει ν' άρέση και στα πεθερικά του. Γιατί δεν πάμε ο ένας στην μητέρα της κι' ο άλλος στον πατέρα της να ρωτήσουμε ποιόν προτιμούν για γαμπρό; 'Εννοείται ότι όποιος εκλεγεί, είναι ο νικητής.

Συμφωνήσαμε να βγάλουμε κληρο: σ' εμένα έλαχε ο μπαμπάς σ' εκείνον ή μαμά.

■ ■

Την επομένη, ενώ ο Τζίνο πήγαινε στην μαμά της "Αννυ, εγώ διπλώσασα τον μπαμπά της. Το μίλησα όρθα-κοφτά, 'Α... άρχισε εκπληκτός.

—"Αφήστε την "Αννυ. 'Εσείς ποιόν θα διαλέγατε; Πήτε την αλήθεια, δεν θα με θίξετε.

—"Εγώ θα προτιμούσα τον Τζίνο, χωρίς ναχω τίποτα εναντίον σας...

Τόν άθλιο! Νά μου μίληση έτσι κατάνυτρα.

Το γύρισα τις πλάτες. Βρήκα τον φίλο μου Τζίνο σκυθρωπό.

—Την κακοάνα, θρεμμένη! είπε βλεπόντάς με. Νά μου μίληση έτσι, άύστολα!

Είχα μαντέψει πως ή πεθερά προτιμούσε εμένα.

Το είπα κι' εγώ την προτίμησά του πεθερού.

—Δεν έχω καμ...

μιά διάθεση ναχω μιά τέτοια πεθερά, είπα ο Τζίνο.

"Ασφαλώς, δεν θα βρεθώ κανένας που να κακίση τον φίλο μου για την κάπως έγωιστική του άρρηση.

Πάντως εγώ, σαν καλός φίλος, δεν έπρεπε να έπωφεληθώ του ότι με την άποφασιστική δήλωση του Τζίνο, το πεδίο έμεινε ελεύθερο.

"Ισα-ίσα, που έσπευσα κι' εγώ να ταχθώ με το μέρος του τέως...

—"Αντιζήλου μου: —"Ούτε κι' εγώ έναν τέτοιο πρόστυχο πεθερό, συνέχισα εγώ. Νά μās λείψη καλλίτερα... κι' ή νύφη.

Και σφίξαμε ό ένας το χέρι του άλλου με θέρμη.

Κι' έτσι ή νύφη... πλήρωσε τή νύφη! Και παντρεύτηκε άργότερα τον πρώτο ήλιθιο που την ζήτησε.

ΜΙΝΩΣ ΜΑΡΙΑΤΙ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
Γ. ΟΥΪΛΙΑΜΣΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η νεαρά και όμορφη Έλισάβετ ή Μπέττυ, δευτερότοκος κόρη της δουκίσσης του Μπάρκλεϊ ταξιδεύει επάνω σ' ένα υπερωκεάνειο, υπό συνθήκες κάπως ασυνήθιστες και περίεργες.

Η Μπέττυ έχει μια αδελφή μεγαλύτερη της, την Βικτωρία ή Βικ, για την οποία έχει δεσφί ένας πολύ καλός γαμπρός, με τίτλο και λεπτά, που πάντων λεπτά, από τα οποία έχει απόλυτον άναγκη ή δουκική ολιγογένεια, που δεν τα περνά και τόσο άνετα στον ήρω της. Πρόκειται τώρα νάρθη στον γαμπρό ο γαμπρός για να ιδή την νύφη και να γίνη ο άρραβώνας.

Υπάρχει όμως μεγάλος κίνδυνος αν έμεινε η Μπέττυ στο σπίτι να... μάνη λάθος στην έγκληση του ο γαμπρός και αντί να ζητήσει την Βικ να ζητήσει την Μπέττυ γιατί είναι νεώτερα και πολύ όμορφα από την αδελφή της.

Σχεδιάζεται λοιπόν μια μικρή συνωμοσία, εις βάρος της Μπέττυ. Αποφασίζεται δηλ. να εξαποσταλή ή επικίνδυνη μικρούλα, με κάτι γνωστούς στην Αμερική όπου να τελειώσει αυτή ή ιστορία του συνωμοτισμού με την Βικ. Η Μπέττυ στενοχωρείται αλλά και εγκαρτερεί για χάρη της αδελφής. Έτσι, ένα όμορφο πρωί βρίσκεται, επάνω σ' ένα μεγάλο υπερωκεάνειο, συνοδευόμενος δυο πλουσιώτατες Αμερικανίδες, φίλες της μητέρας της, την Κα Στέιβς—Νόξ και την μίς Γούντμπαρν.

Η μίς Στέιβς είναι μια άγερωχη γυναίκα, που μόλις καταδέχεται να κοιτάξει τους λίγο κατωτέρους της και που τούναντιον τσακίζεται σε κολακείες, στοδε λίγο ανώτερους της. Είναι ένας τύπος εξαιρετικά αποικιοκρατικός για την Μπέττυ.

Η μίς Γούντμπαρν, ή εξαδέλφη της, είναι, απεναντίας, πολύ συμπαθητική κοπέλα: κοντούλα, παχουλή, μ' ένα χαριτωμένο μουντάκι και με φωνή σαν χάνι, είναι μια καλή φίλη για την Μπέττυ που την φρονιάζει, κατ' εξαίρεση, με το μικρό της το όνομα: Σάλλυ.

Οι τρεις γυναίκες περνούν τον όκεανό υπό τις εθνοικώτερες καιρικές συνθήκες.

Κατά το ταξίδι γίνεται κι' ένα δραματικό έπεισόδιο. Ένα παιδάκι της γ' θέσεως πέφτει, τυχαίως, στην θάλασσα. Ένας νέος, φτωχός αλλά

με κομψό και αριστοκρατικό παρουσιασμό, ο Τόμ Μπέττυ, που ταξίδευε επίσης γ' θέσεως, πέφτει ξοπίσω του στην θάλασσα και το σώζει. Τον νέο αυτό τον είχε ήδη προσέξει ή Μπέττυ και τώρα, το έπεισόδιο αυτό της τον έκανε πιο συμπαθή.

Στην Ν. Υόρκη, βγαίνοντας, ή Μπέττυ περιτοιχίζεται από κάτι ενοχλητικούς δημοσιογράφους οι οποίοι ζητούν να της πάρουν συνέντευξη. Η Μπέττυ είναι μόνη γιατί οι φίλες της καταγίνονται με τις αποικινές, και στενοχωρείται πολύ. Εύτυχώς είναι εκεί ο νέος της γ' θέσεως και την σώζει από τα νύχια των δημοσιογράφων. Σε λίγο ή Μπέττυ παίρνει μ' ένα άραπάκι ένα καλάθι με όμορφα ροδάκινα και με δυο-τρία λευκά τριαντάφυλλα επάνω.

Είναι από τον Μπέττυ. Στο σπίτι της Κα Στέιβς, ή Μπέττυ γνωρίζεται με τον άνεψό της, Πότερ Στέιβς, έναν κούφο και άσυμπαθο γι' αυτήν τύπο.

Μια μέρα, μόλις είχε τελειώσει το πρόγευμά τους, φέρνει ο υπηρέτης στην Μπέττυ ένα παραξενο δώρο. Ήταν ένα σκυλάκι. Το είχε φέρει ένα παιδί και είχε στο κολάρο του μια κάρτα.

4. (Η συνέχεια)

Την ίδια σχεδόν στιγμή το μεταξωτό, εκείνο και θερμό κουβαράκι θρικόταν επάνω στα γόνατά μου, και φαινόταν σα να καταλάβαινε ότι ήταν δικό μου. Το περιεργότερο ήταν ότι δεν συνοδεύονταν από κανένα σημείωμα. Σε μια κάρτα μόνο, που ήταν κρεμασμένη στον λαιμό του, ήταν γραμμένο το όνομά μου και δίπλα οι λέξεις: «Το σκυλί έρεθηκε τώρα. Το όνομά του είναι Βιβάς».

—Ποιος σου το έστειλε, Μπέττυ; ρώτησε ή κυρία Στέιβς, και από τα μάτια της μπορούσα να καταλάβω ότι ήταν πολύ περίεργη.

Μόλις απήντησα: «Δεν έχω την παραμικρή ιδέα!» θυμήθηκα μερικές λέξεις που είχα προφέρει εγώ ή ίδια: «Πρέπει πρώτα να δω ένα σκυλάκι...», και τότε κατάλαβα ποιος ήταν ο απο-

στολεύς του Βιβάς. Εύτυχώς όμως δεν είχα σκεφθώ προτού μιλήσω, και έτσι δεν έβλαπτε να αφήσω τα πράγματα όπως είχαν. Κάθισα μόνο και άρχισα να παίζω με το νέο μου παιχνίδι, ενώ ή κυρία Στέιβς και ο αδελφός της διετύπωναν, με φανερή ταραχή, διάφορες εικασίες γι' αυτό.

—Θα είναι ο Τόμ Ντόρεμους, έλεγε ή κυρία. Είναι ο μόνος άνδρας που σέ είχα αφήσει να γνωρίσης στο πλοίο, που θα μπορούσε να έχη αυτό το θάρρος.

Σκέφθηκα έναν άλλον άνδρα που δεν είχε θελήσει να με αφήσει να τον γνωρίσω. Αλλά έτριψα το πηγούνι μου στο αυτί του Βιβάς, που ήταν σαν βελούδο και έμεινα σιωπηλή.

—Ασφαλώς, είναι δουλειά του Ντόρεμους αυτή! παρατήρησε ο Πάρκερ. Αλλά πώς ήξερε ότι ή λαίδη Μπέττυ αγαπάει τους σκύλους; Εγώ θα έστελνα άμέσως αυτό το θρώμικο ζωό στο Άσυλο των Σκύλων.

—Αν με άναγκάσει να το κάνω αυτό ή κυρία Στέιβς, θα άναγκασθώ να πω και εγώ μαζί του και να μένω μαζί του! είπα εγώ.

Και για μια στιγμή αισθάνθηκα μίσος κατά του κ. Πάρκερ παρά τα τεράστια τριαντάφυλλα και τους σωρούς από τις γκαρντένιες που μου είχε στείλει.

—Βέβαια, θα κρατήσης το σκυλί, αν το θέλεις—είπε ή κυρία Στέιβς—έκτός αν άνακαλώσωμε ότι έχει σταλή από κάποιο ανεπιθύμητο πρόσωπο, και τότε, φυσικά, ή δούκισσα θα ήθελε να φροντίσω να το επιστρέψης.

—Μου φαίνεται ότι δεν θα άνακαλώσωμε ποτέ ποιος το έστειλε, είπα εγώ, και έσφιξα τον Βιβάς τόσο δυνατά, χωρίς να το θέλω, ώστε άφησε μια κραυγή πόνου.

Αλλά δεν μου θύμωσε καθόλου και άμέσως μου έγλυψε το χέρι με τη ζεστή του γλωσσίδα.

Είχα γίνει έξαφνα τόσο εύτυχισμένη με το άπρόοπτο αυτό δώρο, ώστε έσυγχώρησα την Αμερική που είχε τόσον εύφάνταστον δημοσιογράφους.

Ο Βιβάς ήλθε μαζί μας στο αυτοκίνητο και ή κυρία Στέιβς τον άθύμασε καθώς καθόταν ίσιος επάνω στα νονατά μου, σαν χάλκινο άγαλμα σκύλου.

—Είναι, πάντως, καλοαναθρεμμένος, παρατήρησε. Θα στοιχίση τουλάχιστον πεντακόσια δολάρια, και έτσι, όποιος και αν είναι ο άνώνυμος δωρητής, θα είναι άσφαλώς πλούσιος άνθρωπος.

Τα δολάρια με ζαλίζουν άκόμη λιγώ, αλλά όταν άκουσα αυτό, αίσθάνθηκα τα μάγουλά μου να κοκκινίζουν. Ήξερα άκοκτά καλά ότι, ο δωρητής άπείνε πολύ από να είναι πλούσιος, και δεν υπορούσα να άνεχθώ την σκέψη, ότι είχε ίσως θυσιάσει μερικές οικονομίες του κερδισμένες με κόπους, για να άγοράση ένα τόσο παρόλογο δώρο για μένα. Αλλά όσο περισσότερο το έσκεπτόμουν — πράγμα που έκανα

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

της Λαίδης Μπέττυ

καθ' όλο το διάστημα του δρόμου προς τα καταιστήματα—τόσο περισσότερο συνενέρινα ότι ήταν άδύνατο ένας άνθρωπος που είχε υποχρεωθεί να περάση τον Ατλαντικό στην τρίτη θέση, να είχε στον κόσμο αυτό, έστω και εκατό λίρες. Κάποιος ίσως θα του είχε δώσει το σκυλάκι όταν ήταν άκόμη πολύ μικρό, σκέφθηκα.

Αλλά αυτό, αν και άνεκούφιζε από μιας άπόψεως το πνεύμα μου, έκαμνε το δώρον να φαίνεται άκόμη συγκινητικώτερο. Ο φτωχός αυτός και ώραιος Τζιμ Μπέττυ είχε άποχωρισθί από ένα πλάσμα που άγαπούσε (γιατί ποιος μπορούσε να έχη τον Βιβάς και να μην τον άγαπά;) για να εύχαριστήση έμένα. Θα ήθελα να στείλω δυο λέξεις στην Λέσχη του Μανχάτταν, όπου μου είχε πη ότι εργαζόταν, για να τον εύχαριστήσω. Αλλά είχε στείλει το δώρο άνωνύμως και αίσθανόμουν κάπως ότι ήθελε να το δεχθώ έτσι.

ΜΙΑ ΛΥΠΗΤΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μετά το πρόγευμα, ενώ μιλούσαμε, ή Σάλλυ εκύτταζε διάφορες έπιστολές, από τις όποιες μια έφάνηκε ότι την ένδιέφερε ιδιαίτέρως. Έξαφνα σήκωσε τα μάτια της απ' αυτήν, όταν ή κυρία Στέιβς είπε ότι δεν θα έβγαине έξω, και φώναξε:

—Α, τότε θα μπορέσω να πάρω εγώ μαζί μου την Μπέττυ. Τι ώραιά! Θα της δείξω όλο το Πάρκο.

—Θα έλθω κι' εγώ μαζί σας, πρόσθεσε ο Πότερ.

Μα ή Σάλλυ κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

—Όχι, την θέλω μόνο για τον έαυτό μου, σε εύχαριστώ... Αυτή την φορά τουλάχιστον...

Ο Πότερ φάνηκε δυσαρεστημένος, αλλά δεν έπε τίποτα άλλο.

Στον περίπατο ή Σάλλυ ήταν γεμάτη από αισθηματική διάθεση. Απήγγελε στίχους από Τέννισον και άρκετων νεωτέρων άμερικανών ποιητών. Τα όνόματά τους ώμολόγησα ντροπιασμένη ότι δεν τα γνώριζα καν, ενώ τα ποιήματά τους φαίνονταν ύπεροχα. Όταν ή Σάλλυ έρθηκε κάποιος στενό και σκιερό δρομάκι, το όποιο άναγκάστουσε, είπε έξαφνα:

—Άς μιλήσωμε για τον έρωτα. Τι φρονεί περί έρωτος, Μπέττυ;

—Δεν ξέρω άκόμη τίποτα γι' αυτόν, έξω από τα βιβλία, είπα εγώ. Η μητέρα μου δεν θέλει να διαβάσω νεώτερα μυθιστορήματα, και δεν έχωμε πάρα πολλά στην βιβλιοθήκη, έπειδή ή Βικ διαβάζει Γαλλικά και τα κρύβει. Αλλά υπάρχουν και άλλα μυθιστορήματα, που μιλούν περί έρωτος... μερικά μάλιστα είναι θεία.

—Βέβαια, θα υπάρχουν, είπε ή Σάλλυ. Αλλά εγώ δεν σε ρώτησα τι ήξερες. Σε ρώτησα τι σκέπτεσαι. Σκέφθηκες ποτέ σου πως θα ήταν αν ήσουν έρωτευμένη;

—Ναι, ώμολόγησα με ντροπαλή έκ-

φραση, διότι άφου ή Σάλλυ δεν είναι άνδρας, δεν υπήρχε λόγος να της πω ψέμματα. Και σεις;

—Εγώ έγνωρίσα τον έρωτα μια για πάντα! είπε ή Σάλλυ με άλλωιωμένη φωνή. Γι' αυτό θέλησα να σου μιλήσω σχετικά τώρα, πριν άρχίσης πραγματικά την ζωή σου στον τόπο αυτό. Ίσως—εξαρτάται από την ιδέα που έχεις για τον έρωτα—να σου πω την δική μου ιστορία. Δεν συνηθίζω να την λέγω σε όλους. Αλλά ίσως να την πω σε σένα, σήμερα το πρωί. Θα δούμε.

—Είναι θλιβερή ιστορία;

—Ναι, είναι θλιβερή.

—Ίσως όμως να πάρη καλό τέλος, άργότερα, έδοκίμασα να την παρηγορήσω.

Η Σάλλυ κούνησε το κεφάλι της.

—Στον κόσμο αυτό, είναι άδύνατον. Και το θλιβρότερο από όλα είναι, ότι το σφάλμα ήταν δικό μου. Δεν καταλάβαινα, όμως, την σχετική αξία των πραγμάτων, όταν έχασα το μό' ο πράγμα στον κόσμο που μπορεί να κυλή την γυναίκα πραγματικά εύτυχισμένη. Θα ήθελα έσύ να το καταλάβης

Ο Ιταλός πρίγκιψ προσπαδούσε με κάθε τρόπο να διασκεδάση τη λύπη της..

αυτό, έν όσω έχεις άκόμη καιρό.

—Θα ήθελα να άκούσω την ιστορία σου αν δεν σε μελαγχολή το να την σκέπτεσαι, είπα εγώ.

—Ω, την σκέπτομαι πάντοτε. Δεν φεύγει ποτέ, ούτε μια στιγμή από το μυαλό μου. Βρίσκεται μέσα μου πάντοτε, σαν μια ύπόκρουσις όπως όταν ό ήχος των κυμάτων άποτελεί την ύπόκρουση κάθε άλλου ήχου, αν και μπορεί κανείς να μη τον προσέχη.

—Πές μου την λοιπόν! είπα εγώ.

—Όχι άκόμα. Δεν σου έκανα άκόμα τις έρωτήσεις που θα μου δείξουν, όταν μου άπαντήσης σ' αυτές, αν χρειάζεται να άκούσης την ιστορία ή όχι. Θα μπορούσες να φαντασθής, ότι παντρεύεσαι χωρίς προηγούμενος να άγαπήσης τον άνδρα που θα πάρης;

—Όχι... είπα συλλογισμένη. Αλλά ή Βικ λέγει, ότι όλα αυτά είναι άνοησίες, και ότι καμιά γυναίκα, όσο και αν πιστεύη ότι είναι έρωτευμένη, δεν εξακολουθεί ποτέ ν' άγαπά έπ' άπειρον τον άνδρα της. Το κυριώτερο, λέγει, είναι να πάρη μια γυναίκα έναν άνδρα, που θα την αφήνη να κάνει ό,τι θέλει. Και πρό παντός, πρέπει να είναι πλούσιος.

Η Σάλλυ άναστενάξε:

—Καλά, άγάπητή μου, ή Βικ είναι άδελφή σου. Μα εγώ που δεν σου είμαι τίποτα, θα ήθελα να σου συστήσω να μη λάθης όπ' όψιν σου την συμβουλή της, και να μη λογαριάσης αν ένας

άνδρας είναι πλούσιος ή φτωχός, ή έστω ταπεινής καταγωγής, άρκεί να είναι άνθρωπος ευγενής, ένας άληθινός τζέντλεμαν, στο σώμα στην καρδιά και στην ψυχή, και να είναι άρκετά δυνατός και έξυπνος για να μπορή να σε προστατέψη.

Την στιγμή που μου έλεγε αυτά τα λόγια, ή μορφή του Τζιμ Μπέττυ έπρόβαλε έμπρός στα μάτια μου. Φαντάζομαι, ότι μολονότι αυτός είναι πτωχός, και ίσως πολύ ταπεινής καταγωγής, ή νέα που θα πάρη γυναίκα του, θα είναι εύτυχισμένη και θα έχη την καλύτερη προστασία.

—Θ' άκούσης να λένε πολλά για το χρήμα στο Νιού-πορτ—εξακολουθώ

ή Σάλλυ— πάρα πολλά. Θα βρεθής μαζί με ανθρώπους, για τους οποίους το χρήμα έχει μεγαλύτερη σημασία από κάθε άλλο πράγμα. Ασφαλώς, μερικοί πλούσιοι νέοι θα σε ζητήσουν σε γάμο... θα είναι ίσως λαμπροί τύποι, και θα σου δείξουν εξαιρετική ευγένεια— αυτό θα κάνουν όλοι εκείνοι, στους οποίους η εξασθέληση μου θα επιτρέψει να έλθουν κοντά σου... και καθώς είσαι νέα και άπειρη ακόμη, μπορεί να ζαλιστής λίγο. Μη λησμονήεις όμως ότι το να ζαλιστή κανείς λιγάκι και να κολακεύεται από τις φιλοφρονήσεις που ακούει, δεν σημαίνει, ότι έχει αγαπήσει. Ένας άνδρας πρέπει να είναι ικανός να σε κάμη να τον αγαπήσεις για τον εαυτό του και ό εαυτός του αυτός, πρέπει να είναι άξιος αγάπης, γιατί τίποτα άλλο δεν έχει αξία στο τέλος... Και τώρα θα σου πω την ιστορία μου, με λίγες λέξεις, έπειδή αυτό θα σου δώση άφορμή να σκεφθής άρκετά.

Είμαι τριάντα δυο έτών τώρα. Όταν ήμουν δεκαεννέα—ένα χρόνο μεγαλύτερη από σένα—είχα ενδιαφερθή για έναν άνδρα, και εκείνος για μένα. Είχαμε αγαπήσθαι πάρα πολύ. Μά αυτός ήταν φτωχός, και όχι μόνον αυτό, άλλα καταγόταν κι από οικογένεια που οι δικοί μου κυττάζαν πολύ περιφρονητικά. Έν τούτοις, έμεις είχαμε αγαπήσθαι τόσο πολύ, ώστε ήμουν άποφασισμένη να γίνω γυναίκα του, χωρίς να λογαριάσω τίποτα. Οι συγγενείς μου όμως είχαν την αντίληψη ότι αυτό θα κατέστρεφε την ζωή μου, και με τις συμβουλές, τις πιέσεις, τις παρακλήσεις, κατώρθωσαν να με κάνουν να φανώ τόσο άδύνατη, ώστε να εγκαταλείψω τον άνθρωπο εκείνον. Με πήραν στην Ευρώπη και, έπειδή είχα μερικά χρήματα, ένας Ιταλός πρίγκιψ που έγνωρίσαμε στην Ρώμη, ήθελε να με παντρευθώ. Φέρθηκε ευγενέστατα μαζί μου και προσπάθησε με κάθε τρόπο να διασκεδάσθαι τη ζωή μου. Όλοι με συμβούλευσαν να συγκατατεθώ στον γάμο αυτό, και μολοντί ακόμη δεν είχα δώσει έγώ όριστικά τον λόγο μου, στο Κεντάκι έγραψαν ότι είχα μνηστευθώ. Ο άνδρας τόν όποιον αγαπούσα πραγματικώς— τον αγαπούσα, πράγματι, φλογερά όλο αυτό τον καιρό, μολοντι προσπαθούσα να τον λησμονήσω— έπίστεψε την είδηση εκείνη. Γιατί να μην την πιστέψω, άφοδ τον είχα εγκαταλείψει με τέτοιο τρόπο; Ήταν καθολικός, και πήγε στο Κεντάκι και έγινε καλόγηρος. Κανείς δεν μου έγραψε τίποτα γι' αυτόν. Όλοι οι γνώριμοί μου έπίστευαν ότι όσο λιγώτερα άκουα γι' αυτόν, τόσο καλλίτερο θα ήταν. Και έπειτα από δυο χρόνια, όταν γύρισα στην πατρίδα μου, χωρίς να έχω άρραβωνιασθώ, και με τό αίσθημα ότι μόνο ένας άνδρας θα ήπηρε πάντοτε για μένα στον κόσμο, έμαθα ότι ο άνδρας αυτός είχε δώσει τον τελειωτικό όρκο που θα τον χώριζε για πάντα από τον έπίγειο έρωτα.

Ω. Μπέττυ, δεν ξέρεις πόσο υπέφερα. Έλεγα μέσα μου ότι όταν θα τον ξανάβλεπα—όπως έσκόπευα να κάμω—θα καταλάβαινα από τα μάτια του με την πρώτη ματιά αν ενδιαφερόταν όπως πάντα για μένα, και αν θεβαινωόμουν γι' αυτό, είχα την άποψη να του ζητήσω να με παντρευθώ. Μά δεν τον είδα ποτέ πιά, εκτός μόνο με τα μάτια της καρδιάς μου. Και πάντοτε τον θλέπω έτσι. Δεν περνά ούτε μια ώρα

“ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΜΠΕΤΤΥ,”

χωρίς να τον θλέπω έτσι.

—Καυμένη Σάλλυ! φώναξα εγώ με άκρατη συγχίση. Πού να φαντασθώ όλα αυτά τα πράγματα! Και όμως φαίνεσαι τόσο εύθυμη, και σχεδόν εύτυχομένη!...

—Δεν θρίσκει κανείς στον κόσμο για να είναι διαρκώς «κλαψιάρης», έίπε η Σάλλυ. Άλλως τε, συνηθίζει κανείς σιγά-σιγά, ακόμη και στην δυστυχία. Άλλά δεν σου τὰ είπα αυτά, αγαπητή μου, για να σου γίνω συμπαικτηκή. Δεν μου ήταν τόσο εύκολο να τὰ πω, έπειδή δεν συνηθίζω να μιλά πολύ για τὰ πράγματα που κρύβονται βαθιά μέσα στην ψυχή μου. Σου τὰ είπα με την έλπίδα ότι θα θυμηθής έμένα και τὰ χαμένα χρόνια μου, αν παρουσιασθώ και σε σένα ή εύκαιρία να γίνης εύτυχισμένη... Οι άλλοι άνθρωποι δεν έχουν τό δικαίωμα να κανονίζουν όπως θέλουν την ζωή μας, ά διάφορο πόσον προσφιλείς μας είναι. Έμεις οι ίδιοι θα ζήσωμε την ζωή μας και όχι αυτοί!

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Έμείναμε για λίγα λεπτά και οι δυο σιωπηλές. Και τότε η Σάλλυ έίπε ήσυχα, σαν να μιλούσε με χαρά:

—Νά, έρχεται τώρα κάποιος που τον έχομε ξαναδω. Τον άναγνωρίζεις; Και θα τον χαιρετήσης;...

Ο Βιδάς τινάχτηκε έμπρός τόσο άπτόμα, ώστε τό λουρί του, που τό κρατούσα πολύ χαλαρά, έφυγε από τὰ χέρια μου. Αυτός που πλησίαζε προς τό μέρος μας ήταν ο μελαχροίνος μου γνώριμος, ο Τζιμ Μπρέττ!

Ένοιωσα τό πρόσωπό μου να γίνεσαι κατακόκκινος! Ο Βιδάς έκανε τόση φασαρία γύρω του, ώστε η Σάλλυ άσφαλώς θα μάντευσε σε ποιόν άνηκε τό σκυλάκι που τό γίνω δικό μου. Άλλά εγώ φέρθηκα όπως μπορούσα καλύτερα.

—Βέβαια τον άναγνωρίζω, και θέβαινα θα τον χαιρετήσω, είπα. Μου είχε φανή πολύ καλός στο τελωνείο.

Η Σάλλυ δεν έκανε καμιά παρατήρηση για τὰ φερσίματα του Βιδάς, αν και ο σκύλος μου σ' όλο αυτό τό διάστημα εξέδηνλυνε θορυβώδως την χαρά του στα πόδια του κυρίου του, και ηηδοόσε στα γόνατά του. Της ήμουν εύγνώμων για την σιωπή της αυτή.

Έπειτα από μερικές στιγμές βρεθήκαμε οι τρεις μας σ' ένα σκιερό δρομάκι, μακριά από κάθε άλλο μάτι, και ο Βιδάς άρτισε να τρέχη έμπρός και πίσω, μεταξύ του κυρίου του και μένα, σά να ήθελε να μάς κάμη καλούς φίλους, και να μην άφήσθαι παροσπονέμένο. Ούτε τον ένα, ούτε τον άλλο.

—Τι κάνετε; είπα ένώ και άπλωσα

τό χέρι μου. Τι σύμπτωση, να σάς συναντήσωμε εδώ! Και αυτό τό σκυλάκι μου, που μου τό έστειλε κάποιος, φαίνεται ότι σάς συμπαήσε πάρα πολύ, δεν θρίσκει;

Ο κ. Τζιμ Μπρέττ γέλασε, και έβγαλε τό καπέλλο του. Φορούσε καλλίτερα ρούχα από εκείνα που φορούσε στο πλοίο, μά τό νέο κοστούμι ήταν από μπλέ σερζ, και φαινόταν ότι τό είχε αγοράσει έτοιμο, από κάποιο φθηνό κατάστημα. Μολαταύτα όμως, ήταν πολύ ώραιος, και άληθινός τζέντλεμαν σε όλα του.

Ρώτησα την Σάλλυ, αν μπορούσα να της συστήσω τον κ. Μπρέττ, και αυτή μου έίπε ναι, και χαμογέλασε τόσο γλυκά, ώστε με κατέλαβε άπερίγραπτος ένθουσιασμός. Του μίλησε, πράγματι, με πολλή ευγένεια, και τον συγχάρη για την γενναίότητα που είχε δείξει στο πλοίο.

—Όλοι μας σάς θαυμάσαμε γι' αυτό, έίπε, και χαίρομαι πολύ που σάς συναντώ σήμερα.

Ο κ. Μπρέττ την εύχαρίστησε, και βέβαια έίπε ότι έχαιρε και αυτός πολύ.

—Βρίσκομαι με άδεια, πρόσθεσε έπειτα κυττάζοντας έμένα.

Χάρηκα όταν άκουσα αυτή την έξηγηση, γιατί, όταν τον είδα έξω την ώρα εκείνη, μου ήλθε άμέσως ή σκέψη ότι ίσως είχε χάσει την θέση του στην λέσχη. Του άπήνησα όμως μόνο, ότι ήταν πολύ ώραία μέρα για να πάρω κανείς άδεια, και ότι δεν θα μπορούσε άσφαλώς να βρη καλλίτερο μέρος για να περάσει ένα μέρος της, εκτός από τό Κεντρικό Πάρκο.

—Επήγατε να ταΐσετε τους σκυόρους, ή όχι; ρώτησε.

—Α, όχι. Μπορεί να τό κάμη κανείς αυτό; φώναξα. Πώς θα μου άρεσει!

—Μπορώ να πάω να πάρω μερικά φουντούκια; ρώτησε αυτός την Σάλλυ.

—Πηγαίνετε, άπήνησε αυτή με τον εύχάριστο φιλικό τρόπο της. Έμεις θα πάμε και θα σάς περιμένωμε στο άλσος των κέδρων. Έκεί θρίσκονται πάντοτε άρκετοί σκυόροι.

Ο Βιδάς έξφυγε πάλι από κοντά μου και τον άκολουθήσε, άλλα και πάλι ή Σάλλυ φάνηκε ότι δεν τό παρητήρησε.

—Είναι άσφαλώς ένας πολύ καλός νέος—είπε ή Σάλλυ—και μπορούμε να έχωμε την θεσιαιότητα ότι είναι άξιος έμπιστοσύνης, έπειδή ένας καλός άνθρωπος δεν πέφτει ποτέ στην θάλασσα για να σώση την ζωή ενός παιδιού που δεν τό γνωρίζει καθόλου. Είμαι βέβαιη ότι κατάγεται από την Καλιφορνία.

—Πώς τό καταλαβαίνεις; ρώτησα.

—Ω, λιγάκι από την συμπαικτηκή μελαχροινή μορφή του, ίσως, άλλα περισσότερο από τον τρόπο της διμιλίας του. Σεις οι Άγγλοι μάς κοροϊδεύετε όλους μαζί για την άμερικανική προφορά μας, μά έμεις μπορούμε να πούμε αν ένας άνθρωπος είναι από την Μασσαχουσέτη ή την Νέα Υόρκη, ή τό Ίλλινόις, ή τό Κεντάκι, και ούτω καθεξής, άκριβώς όπως σεις διακρίνετε τους ανθρώπους του Ντέξονσαίρ από του Λανκασάιρ.

Μόλις φθάσαμε στο άλσος των κέδρων και καθήσαμε σ' ένα πάγκο, ένα πλήθος από γκριζούς σκυόρους, με άραιές φουντωτές ουρές, άρχισαν να μάς πλησιάζουν με ζωηρότητα. Ήλθαν πλησιέστερα, δυο-δυο, τέσσερις-τέσσερις, και έπειτα άπομακρύνθηκαν πά-

λι γρήγορα, μόλις είδαν τον μελαχροινό νέο μου να γυρίζει μαζί με τον Βιδά.

Φοβήθηκα ότι ο Βιδάς θα ώρμούσε και θα τους τρώαζε, άλλα φαίνεται πως αυτός ήταν συνηθισμένος. Κυττάζε μόνο με σοβαρότητα, καθώς ο κ. Μπρέττ έβγαλε έξ μικρά χάρτινα σακουλάκια, γεμάτα από φρέσκα φουντούκια.

Μου φαινόταν ότι γνώριζα ήδη τον κ. Μπρέττ από πολύν καιρό, καθώς καθόταν στον πάγκο κοντά μας, και βοηθούσε την Σάλλυ και έμένα να ταΐζωμε τους σκυόρους, χωρίς να παραλείπει να καθαρίζει και μερικά φουντούκια και για μάς.

Ο κ. Μπρέττ δεν έίπε πολλά πράγματα για τό εαυτό του, άλλα από τα όλγια που έίπε, είχα την έντύπωση ότι έχει ζήσει μια ζωή υπαίθρου, γεμάτη περιπέτειες. Έδειξε ότι ξέρει πολλά πράγματα για τὰ άλογα, και πιστεύω, ή μάλλον εύχομαι, ότι θα έ χρημάτισε «κάου-μπού», όπως ο ήρωας ενός θαυμάσιου θιβλίου που βρήκα στην θιβλιοθήκη της κυρίας Στείδς.

Η Σάλλυ και αυτός μίλησαν για θιβλία. Αυτός ανέφερε κάποιο κολλέγιο στις δυτικές πολιτείες, όπου είχε φοιτήσει, και χάρηκα, διότι ήταν σπουδαίος άνθρωπος, χωρίς να ξέρω όμως γιατί.

Έμείναμε στο άλσος των κέδρων περισσότερο από μίαν ώρα, όπως είδα στο ρολόι του χεριού μου, όταν έξαφνα ή Σάλλυ έίπε ότι έπρεπε να πηγαίνωμε, ενώ εγώ δεν φανταζόμουν ως τότε ότι είχε περάσει ούτε μισή ώρα άκόμη. Χαιρέτησα τον κ. Μπρέττ με χειραψία, και τό ίδιο έκανε και ή Σάλλυ. Κανείς όμως δεν μίλησε για νέα συνάντηση.

Τα μάτια του φαινόταν τόσο στοχαστικά, ώστε του είπα κάτι, που δεν θα μπορούσα να τό πω σ' έναν άνδρα της τάξεώς μου.

—Φύλαξα τὰ τριαντάφυλλα εκείνα που μου είχατε στείλει με τό άστείο εκείνο άραπάκι, όλο αυτόν τον καιρό στο νερό, και είναι ακόμη άρκετά φρέσκα, ενώ τόσο άλλα που έλαβα από τότε έχουν μαρασθή, του είπα χωρίς να ενδιαφέρωμαι καν αν θα με άκουε ή Σάλλυ ή όχι.

Τό πρόσωπο του μελαχροίνου νέου κοκκίνισε και τό στοχαστικό θλέμμα των ματιών του πήρε έναν έκφραση, που μου φάνηκε σαν εύγνωμοσύνη για την μάλλον άνόητη φράση μου.

—Φαίνεται ότι τὰ τριαντάφυλλα αυτά δεν θέλουν να πεθάνουν, έίπε.

—Ίσως τὰ θάλω μέσα στις σελίδες κάποιοι θιβλίου, για να μου θυμίζουν τις πρώτες άρες μου στην Άμερική...

Έπειτα χωρισθήκαμε και έγινε άρκετή φασαρία με τον Βιδά, που χρειάστηκε να τον πάρω στα χέρια μου, διαφορετικά θα πνιγόταν με τό λουρί του, καθώς άγωνιζόταν άπεγνωσμένα να έλευθερωθώ. Για λίγα λεπτά θρηνοόσε σιγανά, άλλα, τέλος, παρηγορήθηκε.

Τον άφησα κάτω στο χώμα, και ξεκίνησαμε μαζί με την Σάλλυ, χωρίς να μιλούμε.

—ΚΡΙΜΑΙ

Στό τέλος όμως ή Σάλλυ με ρώτησε:

—Τι συλλογίζεσαι, αγαπητή μου; —Συλλογίζόμουν τις διαφορές των

τάξεων στην Άμερική, άπήνησα. Μου φαίνεται ότι είναι πολύ άνόητο να έχετε διακρίσεις τάξεων σεις εδώ. Υπέθετα πάντοτε, πριν γνωρίσω σάς, και την κυρία Στείδς ότι κάθε άνθρωπος έθεωρείτο έξ ίσου καλός με όλους τους άλλους στην Άμερική. Και έτσι θα έπρεπε να είναι σε μια νέα χώρα, όπου δεν έχετε άληθινή παλιά άριστοκρατία.

—Έχομε δυο άριστοκρατίες, έίπε αυτή. Βλέπεις όη, έχομε κάτι περισσότερο από σάς, γιατί σεις έχετε μόνον μια. Έμεις έχομε τις παλιές οικογένειες (ίσως να μη φαίνονται πολύ παλιές σε σάς) και ακόμη έχομε τους πλούσιους μας. Και οι δυο αυτές τάξεις έχουν για τον εαυτό τους την ίδια ιδέα όπως ή δική σας άριστοκρατία... έπί πλέον δέ ή κάθε μια περιφονεί την άλλη.

—Θα μπορούσα να καταλάβω μια άριστοκρατία που πνεύματος σε μια χώρα όπως ή Άμερική, εξακολουθήσα εγώ με τόνο σχεδόν άπότομο. Παραδειγματός χάριν, αν δεν είχα άκούσει την κυρία Στείδς και την κυρία Βάν ντερ Βιλτ να μιλούν, θα υπέθετα ότι στην Άμερική ένας άνδρας σαν τον κ. Μπρέττ, θα μπορούσε να γίνη δεκτός παντού. Εγώ, όμολογώ ότι είμαι υπερήφανη που γνωρίζω ένα τόσο θαρραλέο άνδρα. Άλλά... άλλα δεν είναι βέβαια πιθανόν να τον συναντήσωμε πάλι, ή;

—Στὰ κοσμικά σαλόνια; έίπε γελώντας ή Σάλλυ. Ο καυμένος! Ασφαλώς δεν φαντάζεσαι ότι είναι δυνατόν να γίνη αυτό, ή; Μολοντί άναγνωρίζω ότι είναι άνθρωπος σπάνιος, που αξίζει όσο ξη μαζί από τους τύπους αυτούς που θα σου συστήση ή εξασθέληση μου, χωρίς να εξαίρεται ο Πότερ, όσο και αν είναι συγγενής μου.

—Είναι κρίμα! είπα εγώ με ένα στεναγμό για τὰ λάθη όλοκληρου του κόσμου... ή για κάτι τέτοιο.

—Τι είναι κρίμα;

—Ω, δεν ξέρω. Όλα αυτά, ίσως.

—Ναι. Και είμαι βέβαιη ότι αυτό εκτεπεται και ό πτωχός, ώραίος φίλος μας.

—Πιστεύετε ότι... ενδιαφέρεται;

—Πιστεύω ότι θα ήθελε να γνωρισθώ μαζί σου, Μπέττυ, και να έχη τὰ πρόνομια που θα έχουν οι άλλοι άνδρες. Δεν είσαι βέβαια άσχημη, τό ξέρεις... ή ίσως να μην τό ξέρης. Και αυτός είναι άνθρωπος όπως όλοι. Έχω την ιδέα ότι θα προσπαθήση να κάνη κάποια άλλαγή στην ζωή του, ώστε να μπορέση να σε συναντήση πάλι.

Όταν ή Σάλλυ έίπε τις λέξεις αυτές αισθάνθηκα ένα περιεργότατο συ-

ναίσθημα, σαν να έγαργαλούσαν όλες οι φλέβες μου. Ήθελα να την ρωτήσω αν μλούσε άλλως άστείευομένη ή αν έπίστευε πραγματικά ότι ο Τζιμ Μπρέττ ενδιαφερόταν τόσο για μένα ώστε να μπη σε τέτοιο κόπο. Άλλά οι λέξεις έφθασαν μόνο στην άκρη της γλώσσας μου και σταμάτησαν εκεί σαν να είχαν κολλήσει με κόλλα.

Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ... ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Έπειτα από λίγες μέρες φύγαμε από την Νέα Υόρκη και ήλθαμε στο Νιούπορτ. Τό μέγαρο της κ. Στείδς είναι εξαίρετικό. Η κ. Στείδς δεν ξέρει τί να μου κάμη για να με διασκεδάση, πρό παντός όμως για να έπίδειξη και να καταπλήξη τους φίλους της.

Χθές πήγαμε στην κοσμική πλάζ του Μπρόκλεϋ για να κάνωμε μπάνιο. Ήλθε μαζί μου ο Πότερ και ή Σάλλυ. Συναντήσαμε εκεί άρκετά πρόσωπα που τὰ γνώριζα και ή Σάλλυ και ο Πότερ, μεταξύ των οποίων και την εύθυμη κ. Λίτσεϋ με την κόρη της. Η κ. Στείδς δεν τις χωνεύει καθόλου, γιατί ο κ. Ντόρεμους δείχνει σ' αυτές ιδιαίτερη προτίμηση, και τις άκολουθεί παντού σαν σκυλάκι, σε σημείο ώστε να έκτίθεται,— όπως ίσχυορίζεται ή κ. Στείδς. Μας εξαίρετησαν, και έτσι έσταθήκαμε για να τους μιλήσωμε και αυτό με εύχαρίστησε πολύ, γιατί είχα την έπιθυμία να τις γνωρίσω. Έυστηθήκαμε και έσκεπτόμουν τί θα έκαμε τάχα ή κ. Στείδς αν μπορούσε να μάς δη να κουβεντιάζωμε με τις Πίτσεϋ, έμπρός στα μάτια όλου του Νιούπορτ, όταν ένας κοντός και λεπτός άνθρωπάκος, που φαινόταν έξαλλος με ένα στιμμένο μαγιό κάτω από την μασχάλη, ήλθε χοροπηδώντας προς τό μέρος μας, σαν ένα τόπι, που τό έχει πετάξει κάποιος από την άμμουδιά.

Ο παναμάς του θρίσκόταν στο πίσω μέρος της κεφαλής του τό μονόκλ του κρεμασμένο στην αλυσίδα του πετοούσε πίσω του στον άέρα, και ή πρώτη μου σκέψη ήταν πόσο ήταν κομικός. Η δεύτερή μου σκέψη, όταν έφθασε κοντήτερα, ήταν κάπως διαφορετική.

—Αι! Ο Μόχανσεϋ, φώναξα. Έσταμάτησε τόσο άπότομα, ώστε ένοιωσα να πέση κάτω.

—Άλλο, Μπέττυ! γρύλλισε θοάζων, τας τό καπέλλο του. Από πού ξεφουτρώσατε εδώ;

—Από την Άγγλία. Από πού ξεφουτρώσατε σεις; είπα και εγώ σαν ήχώ.

—Με έδιωξαν από την γελοία αυτή άμμουδιά των, έίπε σπτερώνων τό μονόκλ του στο μάτι του. Σεϊόντας στον άέρα τό άηδές κοστούμι του μπάνιου άέρα, πρόσθεσε: «Δεν θέλησαν να με άφήσουν να κάμω μπάνιο, οι μασκαράδες!».

—Δεν σάς άφησαν να κάμετε μπάνιο;

—Οχι! Είπαν: «Δεν μπορείτε, να μπήτε εδώ. Η θάλασσα αυτή είναι για τους εκατομμυριούχους!». Νά με, πάρη διάβολος, αν δεν τινάξω την άμμο από τὰ πόδια μου μόλις μπορέσω να τὰ μαζέψω και να φύγω.

—Οχι, όχι μην τό κάμετε αυτό, ποδ έσούστησα. Θα έγινε ίσως κάποιο λάθος.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΚΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ
ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ ΤΙΣ:

“ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ
ΜΠΕΤΤΥ,”

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ-
ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ τέχνασμα τῆς Λέας

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΜΙΝΙΑΤΙ

Στηρίχτηκα στὸν τοῖχο τοῦ γωνιακοῦ σπιτιοῦ, συγκρατώντας τὴν ἀναπνοή μου. "Εσκύφα καὶ πρότεινα τὸ κεφάλι μου, ὅσο χρειαζόταν ἀκριβῶς γιὰ νὰ κατοπτρεύσω τὸν ἄλλο δρόμο χωρὶς νὰ γίνω ἀντιληπτός. Εἶδα τότε τὴν γυναῖκα μου: προχωροῦσε ἀργά. "Υστερα σταμάτησε, κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή γύρω της καὶ χάθηκε ἀπὸτομα πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα. "Ενας στεναγμὸς πόνου μοῦ ξέφυγε. "Ὡστε ἦταν ἀλήθεια αὐτὸ πὺ ἔλεγε ἡ ἀνώνυμη ἐπιστολή πὺ ἔλαβα χθὲς βράδυ: «Ἡ σύζυγός σας περνᾷ κάθε ἀπόγευμα ἀπ' τὶς τρεῖς ὥς τὶς ἑφτά στὴν ὁδὸ Μπαλντράτι, ἀρ. 3»!

Σὰν τρελλὸς, ὥρμησα πρὸς τὴν πόρτα, πῶς ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε χωθῇ ἡ γυναῖκα μου καὶ ρώτησα τὸν θυρωρὸ:

—Ἡ κυρία αὐτὴ πὺ μῆκε πρὸ δλίγῳ σὲ ποῖο πάτωμα ἀνέβηκε;

Μὲ κύτταξε μ' ἀδιαφορία:

—Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε.

—Τὴν εἶδατε ἄλλοτε, συνέχισα.

—Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε καὶ πάλι.

Τὸν ξαναρώτησα τότε βάζοντας στὸ χέρι τοῦ ἑνα χαρτονόμισμα τῶν 20 λιρετῶν.

—Πῆτε μου τὰ ὀνόματα τῶν ἀτόμων πὺ μένουν σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, εἶπα.

—Ἐσπευσε νὰ συντάξῃ τὸν κατάλογο τῶν ἐνοικιαστῶν.

—Σὰς εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπα ἀποχαίρωντας τον.

—Καλησπέρα σας, κύριε, καὶ πάντοτε σὶς διαταγὲς σας...

Πῆρα τὸν κατάλογο κι' ἔφυγα, ἐνῶ ὁ θυρωρὸς μου ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση.

Στὸ σπῆτι, διάβασα τὸν κατάλογο, κι ἀποστήθισα τὰ ἔξη ὀνόματα πὺ ἦσαν γραμμένα. "Υστερα στὸ δείπνο, καθισμένος ἀντίκρου στὴν γυναῖκα μου, ἐπενόησα μιὰν ὁλόκληρη ἱστορία ὅπου ἀνακάτεψα τὰ ἔξη ὀνόματα. Σὲ κάθε ὄνομα πὺ πρόφερα, παρακολουθοῦσα μὲ ἀγωνία τὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου τῆς Λέας. Κι ὅμως δὲν φανέρωνε τὴν παραμικρὴ ταρᾶχη. Πλήρης ἀποτυχία. "Ἡμουν ἀπογοητευμένος.

Ἐπὶ μιὰ βδομάδα, ἐξακολουθοῦσα νὰ ἐπιτηρῶ τὴν γυναῖκα μου, ἡ Λέα ὅμως δὲν ξαναπῆγε στὴν ὁδὸ Μπαλντράτι. Πιθανὸν ὁ ἔραστής της νᾶλειπε ἀπ' τὸ Μιλάνο. Ἀλλὰ θὰ ἐπέστρεφε καὶ τότε...

Καθὼς ὅμως δὲν μποροῦσα διαρκῶς νὰ παρακολουθῶ τὴν Λέα χωρὶς νὰ διατρέχω τὸν κίνδυνο νὰ ἀποκαλυφθῶ, ἀνέθεσα τὴν ἐπιτήρηση σ' ἕναν ἑρασιτέχνη ντέτεκτιβ.

"Ενα ἀπόγευμα, ἡ Λέα μῆκε μέσα σὸ γραφεῖο μου, φορώντας ἕνα εὐρύχωρὸ ἐπανωφόρι μὲ σηκωμένο γιακά.

—Πᾶω στὴν φίλη μου τὴν Νίνα, εἶπε.

—Ὡρβουάρ, ἀγάπη μου.

Μὲ φίλησε στὸ μέτωπο (τὸ φίλημα τοῦ "Ιούδα).

Μόλις βρέθηκε ἔξω, ὥρμησα στὸ παρᾶθυρο καὶ σφύριξα ἑλαφρά. "Ὁ ἑραστής τῆς ντέτεκτιβ πὺ περιμένε ἐν ἐπιφυλακῇ στὸν δρόμο, μοῦκανε νόημα πὺς

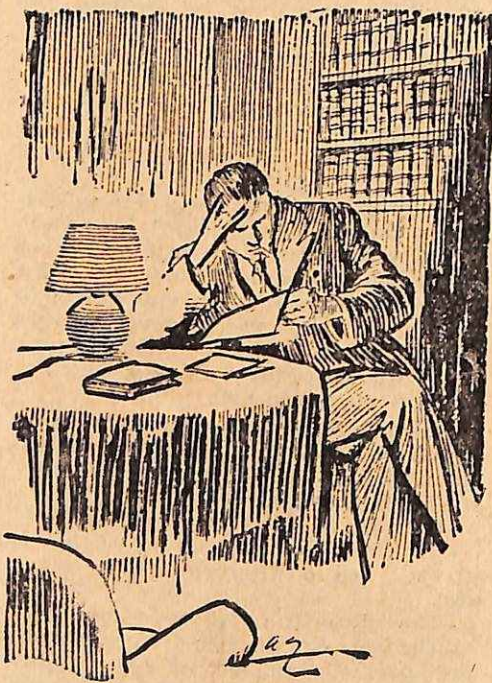
εἶχε καταλάβει. Ἡ γυναῖκα μου πῆρε ἕνα ταξί, ὁ ντέτεκτιβ τὴν ἀκολούθησε μ' ἕνα ἄλλο κι' ἐγὼ πῆρα τρίτο γιὰ νὰ τοὺς παρακολουθῶ.

Τὸ πρῶτο ταξί σταμάτησε στὴν γωνία τῆς ὁδοῦ Μπαλντράτι, τὸ δεύτερο λίγο πρὶς πρὶς καὶ τὸ τρίτο ἀκόμα πρὶς πρὶς.

Βιαστική, ἡ γυναῖκα μου χάθηκε πάλι στὸ σπῆτι τῆς ἀπιστίας. Σὰν ἀστραπή, ὁ ντέτεκτιβ ὥρμησε πίσω της. "Εγὼ περιμένα στὴν ἔξοδο. Σὲ λίγο ἐπέστρεψε ὁ ντέτεκτιβ σαστισμένος.

—Ἐ λοιπόν; τὸν ρώτησα.

—Τίποτε ἀπολύτως. Τὴν παρακολούθησα σὶς σκάλες καὶ ἔαφνικά χάθηκε μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου σὰν φάντασμα. Καὶ δὲν μῆκε σὲ κανένα διαμέρισμα.

"Ὡστε ἔλεγε ἀλήθεια ἡ ἀνώνυμη ἐπιστολή πὺ εἶχα λάβει χθὲς βράδυ...

σμα, αὐτὸ μπορῶ νὰ σὰς τὸ βεβαιώσω.

—Κατάρτα! φώναξα. Θὰ μῆκε στὸ ἀσανσέρ! "Ενῶ ἐσεῖς τὴν παρακολουθοῦσατε, εἶδα τὸ ἀσανσέρ σταματημένο σ' ἕναν ὄροφο. Θὰ μῆκε καὶ κατέβηκε. Κι ὕστερα, ἐνῶ κατεβαίνατε σὶς τὶς σκάλες, ξαναπῆγε πάντα μὲ τὸ ἀσανσέρ. "Εχομε νὰ κάνουμε μὲ μιὰ πολὺ ἐπικίνδυνη γυναῖκα. Δὲν θὰ μὰς τυλιξεί ὅμως. "Εχετε ἄλλους τρεῖς ἄνδρες σὶς διάθεσή σας; Καλέστε τοὺς ἐπείγοντως. Εἶναι τέσσερις ὄροφοι: στὸν καθέναν θὰ σταθῇ φρουρὸς κι' ἀπὸ ἕνας σας. Θὰ δοῦμε ἀπὸ ποῦ θὰ βγῇ!

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐκλήθησαν ἐπείγοντως τηλεφωνικῶς καὶ δὲν ἄργησαν νὰ καταλάβουν τὶς θέσεις τους. "Ὁ θυρωρὸς, ἀντιλαμβανόμενος ὅτι κάτι τὸ ἀσυνήθιστο συνέβαινε, ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του. Τὸν καθυσάχασα μ' ἕνα χαρτονόμισμα καὶ μοῦ ἄφηκε τὸ πεδίον ἐλεύθερον.

"Εγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ περιμένω στὸν διάδρομο, σουλατσάροντας νευρικά. Ἀρκεῖ νὰ μὴν ἀνακάλυπτα πὺς ἡ γυναῖκα μου πῆγαινε νὰ ποζάρῃ γιὰ τὸ πορτραῖτο τῆς κρυφὰ ἀπὸ μένα ἡ νὰ περιποιηθῇ τὴν καλλονὴ τῆς σὲ κανένα ἱνστιτούτο... Μπορεῖ νὰ ἱκανοποιούνταν ὁ σύζυγός, σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσή, ὅχι ὅμως καὶ τὸ... λαγωνικό! Πέρασε μιὰ ὥρα, πέρασαν δυὸ, πέρασαν τρεῖς... τέσσερις... πέντε... ὀχτώ. Οἱ ντέτεκτιβ κατέβηκαν.

—Θαρρῶ πὺς χάσομερᾶμε ἄδικα, εἶπε ὁ ἑρασιτέχνης ντέτεκτιβ.

—Θὰ τὴν ἀφήσατε νὰ σὰς ξεφύγῃ! φώναξα ἔξω-φρενῶν.

—Μὲ συγχωρεῖτε: κι' ἐσεῖς περιμένετε κάτω!

Αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Γυναῖκες εἶχαν μῆ, καμμιὰ ὅμως δὲν εἶχε βγῇ. Μόνο ρεῖς ἄνδρες εἶχαν βγῇ.

—Ἄν θέλετε, ξαναγυρνοῦμε ἀπάνω, μοῦ εἶπε ὁ ντέτεκτιβ.

—Περιμένετε μιὰ στιγμή.

Πῆγα στὸ θυρωρεῖο.

—Ὁρμησα στὸ τηλέφωνο καὶ πῆρα τὸ σπῆτι μου.

—Ἐμπρός... Μαρία... Ἡ κυρία εἶναι στὸ σπῆτι;

Ἡ ἀπάντησή ἦταν καταφατική: λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμῶ.

—Λέα, ἐσύ εἶσαι!... Θάρρησώ ἀπόψε, ἀγάπη μου...

—Ἐξενῶς πὺς θὰ πᾶμε στὸ θέατρο!

—Καλὰ, ντύσου στὸ ἀναμεταξύ: μόλις τελειώσω, θάρρῶ.

Ξακακρέμασα τὸ ἀκουστικό παραζαλισμένος. Ποιὰ νὰ εἶναι ἄραγε αὐτὴ ἡ γυναῖκα; "Ὁ «Κόκκινος Κύκλος», ἡ «Μάσκα μὲ τὰ λευκὰ δόντια» ἢ τίποτε ἄλλο; Μοῦ φαινόταν πὺς εἶχα ἀνακατεῦθῃ, μὲ τὸ πρὶς σκοτεινὸ καὶ φρικαστικό δρᾶμα!

Ξαφνικά, μοῦ ἦρθε μιὰ ἔμπνευση καὶ ξαναρπάξα τὸ τηλέφωνο. Εἶπα τῆς γυναῖκας μου:

—Τηλεφώνησε στὴν ἐξαδέλφη σου νὰ πᾶτε μαζί. "Ὡς περάσω νὰ σὰς πᾶρω, τὴν νύχτα.

"Ὡστε αὐτὸ τὸ κόλπο εἶχε ἐπινοήσῃ ἡ γυναῖκα μου: εἶχε βγῇ πρὸς ἀπ' τὴ μύτη μου καὶ πρὸς ἀπ' τὴ μύτη τῶν τεσσάρων ντέτεκτιβ, μετεμφομένη σὲ ἄνδρα, μὲ τὰ ροῦχα τοῦ ἑραστοῦ της. Εἶχα προσέξει ἕναν μὲ σπὸρ κοστοῦμι, μὲ μπερὲ κατεβασμένο ὡς τὴ μύτη, μὲ σάρπα πὺ τοῦ σκέπαζε τὸ πρόσωπο κι' ἔχα πακέτο κάτω ἀπ' τὸ μπράτσο. Αὐτὸς ἦταν ἡ γυναῖκα μου καὶ τὸ πακέτο εἶχε μέσα τὰ γυναικεῖα φορέματά της. Ρώτησα τοὺς τέσσερις ντέτεκτιβ, μὰ δὲν εἶχαν προσέξει τίποτα, γιὰτὶ περιμένα αὐτοὶ μιὰ γυναῖκα! Τοὺς ἐξαπέστειλα. Τώρα, ἔπρεπε νὰ βρῶ τὸ ἀνδρικό κοστοῦμι.

Φρόντισα νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπῆτι κατὰ τὶς 9½. Ἡ γυναῖκα μου εἶχε βγῇ ἔξω. Ρώτησα τὴν μαγειρίσσα καὶ τὴν καμαριέρα ἂν εἶχαν δῇ τὴν κυρία νὰ ἐπιστρέφῃ πρὶν ἀπ' τὸ γεῖμα. Μοῦ εἶπαν ὅχι, γιὰτὶ ἡ κυρία εἶχε τὸ κλειδί τῆς ἐξώπορτας κι' ἐμπαινε χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ κανεὶς. Ἀρχισα νὰ ψάχνω σὲ ὅλο τὸ σπῆτι

κι καὶ τέλος, μέσα στὸ σαμάτιο τῆς γυναῖκας μου, πρὶς ἀπὸ ἕνα παραβάν, ἀνακάλυψα τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος.

"Ὅταν ἐπέστρεψε ἡ γυναῖκα μου, τὴν προὔπαντσα μὲ εἰρωνικό ὕφος.

—Ἐλπίζα πὺς θάρρῶσουν νὰ μὲ πᾶρῃς ἀπ' τὸ θέατρο, μοῦ εἶπε.

—Δὲν μοῦ λές, τί δουλειὰ ἔχεις κάθε ἀπόγευμα στὴν ὁδὸ Μπαλντράτι;

—Μὰ, ἀγάπη μου...

—Δὲν φαντάζουαι νὰ μοῦ πῆς πὺς πᾶς στὴν ράφτρα σου...

—Εἶσαι μωρό!

—Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει! Μ' ἀπατᾶς! τῆς φώναξα κατὰμουτρα.

—Τὶ λόγια εἶναι αὐτά;

—Ὡστε ὀρνέισαι ὅτι πᾶς στὴν ὁδὸ Μπαλντράτι;

Καὶ τῆς τὰ εἶπα ὅλα: τὸ κόλπο τοῦ ἀσανσέρ, τὰ ἀνδρικά ροῦχα...

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐν τάξει, ὅπως τὰ λές, μοῦ εἶπε. Μόνο πὺ τὸ ἀνδρικό κοστοῦμι δὲν εἶναι τοῦ ἑραστοῦ μου γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο... ὅτι εἶναι δικό σου!

—Δικό μου;

—Τὸ εἶχες γεμίσει λάδια μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ τῶστεῖαι νὰ τὸ βάψω. Ἄν δὲν σοῦ κάνῃ, τὸ χαρίζουμε στὸν σωφέρ.

—Μὰ πὺ τὰ φορέσεις αὐτὰ τὰ ροῦχα;

—Τὰ φοροῦσα ὅταν βγῇκα, κάτω ἀπ' τὸ ἐπανωφόρι, γι' αὐτὸ εἶχα σηκώσει καὶ τὸν γιακά μου. Δὲν ἔχω, πάντως, κανέναν ἑραστή, ἀγάπη μου. Ὅτε θὰ ἱσχυριστῶ ὅμως πὺς πῆγαῖνα στὴν ὁδὸ Μπαλντράτι γιὰ νὰ ποζάρω γιὰ τὸ πορτραῖτο μου κρυφὰ ἀπὸ σένα ἢ σὲ κανένα ἱνστιτούτο καλλονῆς...

Γούρλωσα τὰ μάτια μου ἀπ' τὴν κατάπληξη. "Ὡστε ἔτσι, μάντευε καὶ τὶς σκέψεις μου; Νὰ ἦταν ἄραγε, ἀπλή σύμπτωση, ἢ ἡ γυναῖκα μου ἦταν... διαβόλισσα;

—...καὶ τώρα, πῆγαινε νὰ κοιμηθῇς, συνέχισε τρυφερά. Δὲς καλὰ ὄνειρα κι' αὐριο πᾶμε μαζί ἐκεῖ.

Τὶ νὰ κάνω; Πῆγα νὰ κοιμηθῶ.

□ □

Τὸ πρῶτὴ τῆς ἐπομένης πῆγαμε μαζί στὴν ὁδὸ Μπαλντράτι. Ἀνεβήκαμε στὸ δεύτερο πάτωμα. Ἡ "Αννα ἔβαλε ἕνα κλειδί στὴν πόρτα τοῦ ἱσογείου. Μπήκαμε. Τὸ δωμάτιο -ταν χωρὶς ἐπιπλα, ὁ λωσδιόλου ἀδειανό.

—Τὶ σημαίνει αὐτό; ρώτησα.

—Ἐλα, μοῦ εἶπε ἀπλούστατα καὶ μὲ ὁδήγησε στὰ ἀπέραντα ἀδειανὰ δωμάτια πὺ ἦταν τὴν ὥρα ἐκείνη πλημμυρισμένα ἀπὸ ἥλιο.

—Εἶναι ὥραϊο; μὲ ρώτησε.

—Ναί, παραδέχτηκα. Ἐξήγησέ μου ὅμως...

—Εἶναι τὸ ἀπαρτιμᾶν πὺ σοῦ εἶχα μιλήσει ἀπὸ καιροῦ, μὰ ἐσύ δὲν ἐννοοῦσες νὰ ἀλλάξῃς σπῆτι... Δὲν βρῆκα λοιπὸν ἄλλο μέσο γιὰ νὰ σὲ κάνω νὰ τὸ ἐπισκεφθῇς. "Εδωκα ἥδη προκαταβολή. Δὲν ἔκανα καλὰ;

Ἄπ' τὴν κατάπληξή μου, ἔκανα νὰ καθῇσα κάπου: δὲν ὑπῆρχε ὅμως κάθισμα καὶ θροניתηκα χάμω...

—Διάβασε, ἀγάπη μου, εἶπε:

«Ἰσόγειον διαμέρισμα, ὁδὸς Μπαλντράτι 3, ἡλιόλουστο, μὲ κῆπον, ἐνοικιάζεται εἰς συμφέρουσαν τιμῇ».

—Δὲν ἔκανα καλὰ; μοῦ ἐπανέλαβε.

Τὴν φίλησα καὶ συμφώνησα μαζί της πὺς εἶχε μιὰ πρῶτῃ τάξεως ἔμπνευση.

ΜΑΡΙΟΣ ΜΙΝΙΑΤΙ

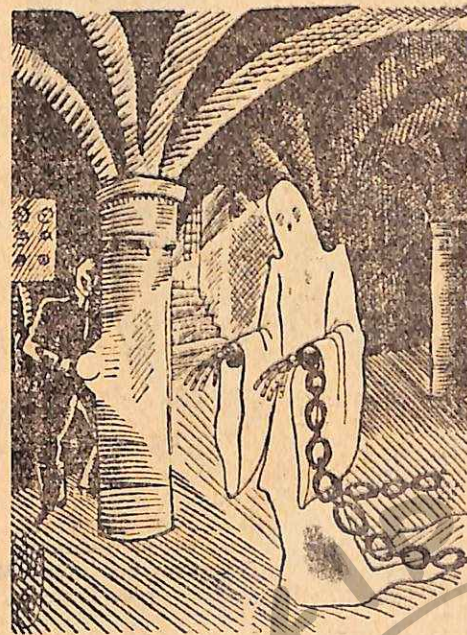
Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΚΛΑΪΚΕΥΜΕΝΗ

Ὑπάρχουν φαντάσματα;

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΜΑΤΙ

Ἡ ἐποχή μας, ἂν καὶ εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐποχή τῆς μηχανικῆς, προόδου καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν τελειοποιήσεων, ἐξακολουθεῖ ἐν τούτοις νὰ μὲν προσηλωμένη στὸ «ὑπερφυσικό», καὶ τὸ μυστηριώδες. Ἐξακολουθεῖ δηλ. νὰ πιστεύῃ στὰ φαντάσματα, στὰ τραπέζια πὺ χορεύουν, στὴν γεωμαντία, στὴν μαντική καὶ σ' ὅλες ἐν γένει τὶς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες τοῦ 19ου αἰῶνος. Καὶ πιστεύει, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς τώρα πρὶς πολὺ, γιὰ αὐτὸ ἔχει γίγει ἡ ἀνθρωπότης πρὶς προληπτικὴ ἀπ' ὅ,τι ἦταν.

Οἱ σοφοί, φυσικά, κατεξάνισταται, ὅπως κατεξάνισταται σὲ κάθε ἐποχὴ ἐναντίον τῶν προλήψεων καὶ τῶν διαφόρων ἀποκρυφολογικῶν αὐστημάτων.

Καὶ αὐτὰ τὰ φαντάσματα ἔχουν κάποια ὑπόσταση.

Ἐν τούτοις πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θεωροῦντο ἄλλοτε ἀντιεπιστημονικά καὶ δεισιδαιμονίες ἀποδεικνύονται μὲ τὸν καιρὸ συζητήσιμα καὶ τὰ υἱοθετοῦσε ἡ ἐπιστήμη.

"Ετσι, σοφοὶ διάσημοι, ὅπως οἱ Σάρλ Ρισὲ, ὁ Μπερτελώ, ὁ στρατηγὸς Φερριέ, γιὰ νὰ ἀναφέρουμε μόνο τοὺς νεκρούς, δὲν δίστασαν νὰ διακινδυνεύουν τὴν φήμη τους ὡς σοβαρῶν ἀνθρώπων, παρὰδεχόμενοι ὀρισμένα πράγματα, πὺ θεωροῦντο ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀποκρυφολογικῆς θεωρίας, ὅπως ἡ «Τηλεραδίαση» καὶ ἡ «ὄραση χωρὶς μάτια».

Σήμερα, βέβαια, τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει κάπως. Ἐοικασίες μεθοδικῆς, ὅπως τοῦ δόκτορος Ὄστύ, πὺ συνεχίζονται χρόνι μὲ τὸν χρόνι μὲ ἐπιτυχία, δὲν προκαλοῦν διόλου τὸ μείδιμα: τοῖς ἀντιπρὸς κινῶν τὸν θαυμασμό.

Πραγματικά δὲ ὁ δόκτωρ Ὄστύ, ἔρχεται, μ' ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα τῆς ἐπιστήμης, μὲ ἐπιβλητικὰ ἠλεκτρικὰ μηχανήματα, μὲ ἀκτίνες ὑπερύθρους, μὲ γαλβανόμετρα, νὰ μὰς ἀποδείξῃ, ὅτι ὅλα μπορεῖ νὰ ἔχουν κάποια ὑπόσταση αὐτὰ τὰ φαντάσματα, καὶ ὅλα τὰ ὑπερφυσικά φαινόμενα νὰ ἐξηγηθοῦν.

Γιὰ τὰ φαντάσματα, ὁ δόκτωρ Ὄστύ παραδέχεται πὺς δὲν εἶναι ἀπλῶς πλάσματα μιᾶς ἐξημένης φαντασίας, ἢ ὁμαδικῆς παρακρούσεως, ἀλλὰ φαινόμενα μὲ ἐπιστημονικὴ βάση.

Ἐν τούτοις, ὡς μαγικὴ ἰδιότητα, οἱ δὲ σοφοὶ ὡς σπανιώτατο φαινόμενο, ὁ δόκτωρ Ὄστύ τὸ θεωρεῖ ὡς ἕνα πολὺ συνηθισμένο πρᾶγμα, πὺ μπορεῖ μάλιστα νὰ ἀναπαράχῃ. Καὶ γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ, κατασκεύασε τὸ «ἠλεκτρικὸ μάτι».

Τὶ εἶναι αὐτὸ τὸ ἠλεκτρικὸ μάτι; Μιὰ ἀπλὴ γυάλινη φούσκα ἐπειδυμένη ἑσωτερικῶς μὲ ἕνα εὐαίσθητο στὸ φῶς μεταλλο, μὲ ποτάσιον π.χ. Ἀπὸ τῆς φούσκας αὐτῆς ἐκεῖ ἕνα ὀπτικό νεῦρο, ἀποτελούμενο ἀπὸ δυὸ ὄρματα. Ὅταν φωτίζεται τὴ λάμπα αὐτὴ, παράγεται ἕνα ρεῖμα πὺ μπορεῖ νὰ κινήσῃ διάφορα μηχανήματα, ἐξ ἀποστάσεως: π.χ. κουδούνια κινδύνου, μοτέρ, λάμπες, μυδραλλιοβόλα!

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς αὐτῆς, τοῦ ἠλεκτρικοῦ ματιοῦ, κατασκευάσθησαν φάροι χωρὶς φανοῦλακες, πὺ ἀνάβουν αὐτομάτως μὲ τὴν δύση ὁ ἥλιος. Οἱ ἀμερικανοὶ δὲ δοκίμασαν τώρα τελευταία αὐτοματηγὰν πὺ σταματοῦν μόλις «ἰδοῦν» μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ μάτι τοὺς τὰ σινιάλα πὺ ἀναγγέλλουν ὅτι ἡ γραμμὴ εἶναι κλειστή.

Ἐπίσης στὴν «Νορμανδία», ὑπάρχουν ἀπειρὰ ἠλεκτρικὰ μάτια πὺ βλέπουν μόλις ἐκραγῇ ἡ παραμικρὴ πυρκαϊὰ στὸ πλοῖο καὶ τὴν ἀναγγέλλουν μὲ παρὰτεταμένη κουδούνισμα.

Τὸ πρὶς θαυμάσιόν ὅμως εἶναι ὅτι τὸ ἠλεκτρικὸ μάτι βλᾶπει τὰ ὄντα, ἐκεῖνο πὺ δὲν βλέπει ἕνας ἄνθρωπος. Βλᾶπει π.χ. στὸ σκοτάδι περίφημα!

Κατασκευάσθηκα μηχανήματα μὲ τὸ ὁποῖο ὁ κάτοχος τοῦ ματιοῦ νὰ δῇ θαυμάσια, σ' ἕνα κατασκοπεῖνο μέρος.

Νὰ ἀπαριθμήσουμε τώρα ἐδῶ τὰ ἀποτελέσματα πὺ ἐπέτυχε ὁ δόκτωρ Ὄστύ μὲ τὴν καταπληκτικὴν τοῦ ἀνακάλυψήν, ἦταν καὶ δύσκολο καὶ μακρό.

Τελειώνουμε λοιπὸν τὸ σημερινὸ μᾶς πηλὶμα, μὲ τὸ γραφικὸν «οὐδὲν κρυπτόν» ὁ μὴ φανερωθήσεται.

Ἐφόσον δηλ. ἡ ἐπιστήμη ζῇ καὶ κινεῖται, ὁ φυσικισμὸς οὐδέποτε...

Ο ΦΥΣΙΟΛΟΓΟΣ

Ένα ζωηρότατο και
εκφραστικότατο έν-
στανανέ της Μάρ-
γκοτ Γκραχαμ.

Ο ΦΡΑΝΚΕΝΣΤΑΙΝ

Τι είναι ή φήμη τέλος πάντων!
Ο Μπόρις Καρλφ, ο διάσημος έρ-
μηνευτής του «Φρανκεστάιν» και τόνων
άλλων ρόλων έξισου τρομακτικών,
βρίσκεται κατ' αὐτάς στο Παρίσι.

Μερικές χαριτωμένες γαλλίδες ήθο-
ποιοί του κινηματογράφου, μεταξύ των
οποίων ή Λιζέτ Λανβέν, ή Μόνα Γκό-
για, ή Κλόντ Μαί, ή Μάρθα Μουσσίν
βρίσκονταν συναθροισμένες σ' ένα
μπάρ και περίμεναν με κάποιο ρίγος
την εμφάνιση του παράξενου αὐτοῦ αν-
θρώπου, ό όποιος θά έρχόταν στο κο-
κταίηλ πού παρέθεταν πρὸς τιμήν του.

Σέ λίγο είδαν νά έμφανίζεται, σπρώ-
χνοντας την πόρτα όπως ό κοινότερος
των θνητών, ένας τζέντλεμαν πολύ κα-
θώς πρέπει, με κανονικό πρόσωπο, ό
όποιος ύποκλινόταν με χάρη και μιλού-
σε με γλυκειά φωνή.

—Μά πὼς είναι δυνατόν! Αὐτός εἶ-
ναι ό Μπόρις Καρλφ; ρώτησε με κα-
τάπληξη μία νεαρή ήθοποιός.

Και πρόσθεσε με κάποια άπογοήτευ-
ση:

—Έτσι όπως τον βλέπομε, δέν θά
προξενούσε φόβο σέ κανένα!

ΜΙΑ ΙΤΑΛΙΣ ΣΤΑΡ

Μιά από τις καλύτερες στάρ του Ιτα-
λικού κινηματογράφου είναι ή Σουλβά-
να Ζακίνο. Η Σουλβάνα πού γύρισε τρία
φίλμ διαδοχικά, ξεκουράζεται τώρα
στήν κοσμική πλάζ της Κατόλικα, ό-
που περιβάλλεται με τόν θαυμασμό και
την περιέργεια των παραθεριστών.

Ο θαυμασμός αὐτός ηδύηθη άκόμη
περισσότερο από την ήμέρα πού ή Σουλ-
βάνα βρήκε εύκαιρία νά δείξη πόσο
καλή και θαρραλέα είναι.

Τελευταίως, ένα πρωί, ή Σουλβάνα
περιφερόταν στην προκυμαία όταν ξε-
ξαφνα άκουσε ένα άπελπισμένο ούρ-
λιασμα: ένας νεαρός κουρεύς δεκαοκ-
τώ χρονών, όνομαζόμενος Γκιουζέππε
Φράνκι, επιχειρώντας νά κάνη μία ά-
κροβατική κατάδυση χτύπησε στο βυ-

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

θό της θάλασσας και χωμένος με-
σα στον βούρκο του βυθού δέν κατάρ-
θωνε νά επανέλθη στην επιφάνεια.

Η Σουλβάνα Ζακίνο χωρίς νά διστά-
ση ούτε λεπτό ρίχτηκε στο νερό και ά-
νέσυρε τόν άπερίσκεπτο Φίγκαρο από
την τραγικοκωμική και καθόλου ανα-
παυτική θέση του. Τόν ξάπλωσε στην
άμμο με τὸ πρόσωπο καταματωμένο
και καταλασπωμένο όπου προσέτρεξαν
και άλλοι περιπατηταί και τόν περι-
ποιήθηκαν.

Όλοι έσπευσαν νά συγχαροῦν την
θαρραλέα Σουλβάνα και νά έπωφελη-
θοῦν της εύκαιρίας νά της ζητήσουν
αὐτόγραφο.

ΤΑ ΦΗΡΙΑ ΣΤΗΝ ΘΩΘΟΝΗ

Ο Νέϋ Χάμιλτον, ό μεγάλος Άμε-
ρικανός ήθοποιός διηγήθηκε τελευταία
σέ ένα δημοσιογράφο πὼς «έπολέμησε»
με ένα λεοντάρι—και τί λεοντάρι!—
στην ταινία ό «Ταρζάν και ή σύντρο-
φός του».

«Ας αφήσωμε όμως τόν ίδιο νά διη-
γηθί τις περιπέτειες του άγώνος:

«Τὸ λεοντάρι έπρεπε νά όρμήση κατ'
έπάνω μου, και έγώ νά άγωνισθῶ μα-
ζί του και φυσικά νά τὸ νικήσω. Ίσως
θά έπρεπε νά σάς προσθέσω ότι στην
πραγματικότητα τὸ λεοντάρι... δέν ή-
ταν ζωντανό.

Ίτσι σκότωσαν ένα λεοντάρι πού
καμμιά δεκαριά ίθαγενείς έπρεπε νά
τὸ ρίξουν έπάνω μου σέ μία φωτογρα-
φία «πρωτο πλάνο». Μ' αὐτὸ τόν τρό-
πο τὸ ζῶο έμοιαζε πραγματικά ζωντα-
νό.

«Όταν όλα έτοιμάστηκαν οί δέκα
μαῦροι μου έξεσφενδόνισαν τὸ θηρίο.
Ζύγισε τουλάχιστον διακόσια κιλά και
φαντάζεσθε πιά τί χτύπημα άρπαξα!
Μέ ξαπόστειλε πέντε μέτρα μακριά ξε-
ξω από τὸ πεδίο του φωτογραφικού
φακοῦ.

«—Από την αρχή! φώναξε ό σκηνο-
θέτης έξω φρενών.

«Αναγκασθήκαμε νά ξαναρχίσωμε
περίπου δέκα φορές, και δέκα φορές
δέχθηκα τὸ πελώριο ζῶο προτοῦ κα-
τορθώσω νά άντισταθῶ αρκετά ώστε
νά μη βγῶ από τὸ πεδίο της φωτολη-
μίας.

«Τέλος τὸ κατάρθωσα και βρισκό-
μουν εκεί ξαπλωμένος κατὰ γῆς με τὸ
νεκρὸ λεοντάρι από πάνω μου και έ-
βαζα τὰ δυνατά μου για νά τὸ κουνή-
σω κομμάτι και νά τοῦ δώσω ύφος
ζωντανού. Ο άγών ύπηρεζε πραγματι-
κά μεγαλειώδης! Μά ξεαφνα ένῶ κρα-
τούσα τὸ κεφάλι του λεονταρίου με τὰ
δύό μου χέρια έννοιωσα τούς μύς του
νά τεντώνωνται, τὸ πελώριο πόδι σφί-
χτηκε έπάνω στο σώμα μου, ένῶ τὸ
τετραπῶδες στόμα του άνοιγόταν σιγά-
σιγά.

«Ένοιωσα τις τρίχες της κεφαλῆς
μου νά άνορθώνωνται με φρίκη... ό
σκηνοθέτης γύριζε κατενθουσιασμένος

γιατί ποτέ δέν είχα παίξει τόσο ώραία
τόν μεγάλο φόβο... μονάχα λίγα
λεπτά άργότερα κατάλαβα ότι αὐτὸ
πού νόμισα για ξαναζωντάνεμα του
λεονταρίου δέν ήταν παρὰ ή σύσπαισις
των μυώνων πού έπέρχεται συχνότατα
μετά τόν θάνατο...»

■ ■

Ο γνωστότατος έπίσης Άμερικανός
ήθοποιός Κόνρατ Νάγκελ διηγήθηκε
στον ίδιο δημοσιογράφο πὼς έπισκέ-
φθηκε τούς κροκοδείλους:

«Γύριζα, είπε, την ταινία «Παράδει-
σος των τρελλών» υπό την διεύθυνσιν
του Σέσιλ ντέ Μίλ. Ήξερα ότι σέ μία
ώρισμένη σκηνή του έργου έπρεπε νά
βρεθῶ ανάμεσα σέ μία ομάδα κροκο-
δείλων, μά πρὸς τὸ παρόν δέν είχα δώ-
σει σημασία.

«Όταν έπρόκειτο νά άρχισῇ τὸ γύ-
ρισμα ό Σέσιλ ντέ Μίλ μοῦ είπε ότι
για νά δώσω μεγαλύτερη συγκίνηση
στο φίλμ έπρεπε νά μαζέψω ένα μαν-
τηλάκι πού μία γυναίκα θά άφηνε νά
πέση ανάμεσα στοῦς κροκοδείλους.

«Φυσικά δέν μπορούσα νά κάνω και
άλλοιως και έτσι αναγκάσθηκα νά το-
ποθετηθῶ ανάμεσα στα γιγαντιαία
αὐτά τέρατα. Ένας ειδικός βρισκόταν
εύτυχῶς δίπλα μου. Μοῦ είχε δώσει
προηγουμένως όλες τις οδηγίες πού
έκρινε άπαραίτητες συνιστώντας μου
ιδιαιτέρως τὸ μήν πλησιάσω την οὐρά
τους.

Μά τὰ ζῶα αὐτά πού άναπαύοταν
ειρηνικά ούτε έδωσαν την παραμικρή
προσοχή σ' έμένα.

■ ■

Και όμως όλοι έσείς πού παρακολου-
θήσατε τις άγωνιώδεις αὐτές σκηνές
θά σκεφθήκατε ίσως ότι είναι τρομερά
έπικίνδυνο κάποτε νά παίξη κανείς
στον κινηματογράφο με τὰ άγρια θη-
ρία.

WENNIEΣ

«Αν ρωτήσετε την Κλοντέντ Κολμπέρ
τι είναι ή γυναίκα: «είναι μία ψευδαί-
σθησις». «Αν την ρωτήσετε τι είναι ό
έρωθ θά σάς άπαντήσει «μία άπογοή-
τευσις».

Αὐτές είναι οί πικρές άπαντήσεις
πού έδωσε ή περίφημη στάρ σέ ένα κι-
νηματογραφικό περιοδικό του Χόλλυ-
γουντ.

—Τὸ άγαπημένο σπὸρ της Ήβελιν
Βέναμπλ είναι ή ξιφομαχία. Η Ήβε-
λιν ισχυρίζεται ότι είναι τὸ καλλίτερο
γύμνασμα για την διατήρηση της γραμ-
μῆς.

—Ο διάσημος τενιστής Φράνκ Σίλς,
πού προσελήφθη τώρα στον κινηματογρά-
φο θά κατακτήσῃ γρήγορα την δόξα,
όπως προβλέπουν οί ειδικοί κριτικοί.

—Η Κλαίρ Τρεβὸρ πήρε τὸ βραβεῖο
της κομψότητας σέ ένα τελευταῖο χο-
ρὸ του Χόλλυγουντ.

Οι άστέρες του Χόλλυγουντ, δέν τὰ κακοπερνοῦν διόλου τὸ καλοαῖρι. Όλες οί
άμερικανικές πλάζ της μόδας είναι τώρα γεμάτες από βεντέττες πού επαῖδονται
ξένοιαστα στα πύδ τρελλά παιχνίδια. Α πόδειξη ή παραπάνω φωτογραφία μας
στην όποία φαίνονται δύο άγαπημένες του κοινού βεντέττες ή Μπέττυ Γκραν-
ημλ, και ή Τζάν Ντάις, νά παίζουν τὰ βαρελάκια.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ο Γκοντεφρουά επιστρέφει ένα πρωί ξαφνικά, στην Γκλιόριετ χωρίς να τον αντιληφθεί κανείς. Δυστάζει ακόμη αν έπρεπε να εμφανιστεί άμεσως στην Βέρθα για να της δώσει την φοβερή είδηση, όποτε βλέπει τον Ζερβάλ να προχωρεί προς την έπαυλη, και να μπαίνει μέσα. Σκανδαλισμένος ο Γκοντεφρουά για την τόσο περίεργη αυτή επίσκεψη, πλησιάζει τον κηπουρό στον οποίο είχε μιλήσει προηγουμένως ο Ζερβάλ στην κυρία του, γιατί είχε πολύ σπουδαία πράγματα να της ανακοινώσει. Περισσότερο σκανδαλισμένος τώρα ο Γκοντεφρουά τρέχει, αφού συνέστησε στον κηπουρό να μην πητέ τίποτε και κρύβεται στο σαλόνι στο οποίο θα γινόταν η συνάντηση του Ζερβάλ με την γυναίκα του. Έκει τ' ακούει όλα, και μαθαίνει για πρώτη φορά τι ήταν στην πραγματικότητα ο Ζερβάλ. Αυτός ήθελε να αναγγείλει τον θάνατο της Μαρκέλλας και να εκθέσει περισσότερο, στα μάτια της Βέρθας τον Γκοντεφρουά, να τον συκοφαντήσει. Στην άρχή της λέγει ότι έχει να της προξενήσει μια μεγάλη λύπη.

Εκείνη άπορεί, γιατί φαντάζεται ότι ο Ζερβάλ έρχεται να της ξαναδώσει την κόρη της.

32.

(Η συνέχεια)

«Αλλοίμονο! Γιατί φαίνεται λυπημένος τώρα και γυρίζει άλλοι τ'α μάτια σου Ζερβάλ; Ήρθε σε μένα σαν ένας άγγελιαφόρος της ευτυχίας...»

—Φοβούμαι, Βέρθα...
—Η Βέρθα στράφηκε τρομαγμένη:
—Τι φοβάσαι;
—Φοβούμαι ότι η Μαρκέλλα χάθηκε για πάντα για σάς...

—Γιατί; Δεν καταλαβαίνω...
—Στο σημείο αυτό, Βέρθα, η άποστολή μου γίνεται πολύ δύσκολη... Και δεν ξέρω πιά αν πρέπει να συνεχίσω...

—Τό απαιτώ! Έχετε πη ήδη αρκετά. Έπρεπε να μ' αφήσετε στην άγνοια μου. Τώρα που άρχισες πρέπει να συνεχίσεις...

—Ο σύζυγός σας διαβάζοντας την επιστολή αυτή της Λίνας Κίφφερ, σκέφθηκε όπως και σεις, σκέφθηκε να φύγει...

—Λοιπόν;
—Οφείλω να σας πω όλη την αλήθεια όσο σκληρή κι' αν είναι... Ο σύζυγός σας μου έμπιστεύθηκε τα σχέδιά του, παρακαλώντας με να μη σας πω τίποτα. Τό υποσχέθηκα. Σήμερα, μετανοώ γι' αυτό, γιατί αν σας τάλεγα όλα τότε, ποιος ξέρει αν δεν θα είχαμε αποφύγει την καταστροφή...

—Την καταστροφή; τραύισε η Βέρθα.
—Αγωνιώντας γι' αυτό που θα μάθαινε ένοιωσε τα πόδια της να λυγίζουν και αναγκάστηκε να καθίσει.

—Φεύγοντας, ο κόμης μου είπε: «Όταν θα ξαναβρω το παιδί, θα σας στείλω ένα τηλεγράφημα που θα λέγει τα εξής: «Επέτυχα κι' έρχομαι». Τότε, συνένευσ ο κόμης, θα προπαρσκευάσετε τη Βέρθα για την επιστροφή της κόρης της, σιγά-σιγά με προφύλαξη, για να

μην είναι πολύ απότομη ή συγκίνησή της, γιατί μπορεί να είναι και επικίνδυνη άκομα...

—Τά είπε αυτά;
—Ναί...

—Και λοιπόν; Ή κόρη μου; Ποιό είναι η κόρη μου;

—Ακούστε τη συνέχεια, Βέρθα... και για να δήτε αν όλα τα λόγια του συζύγου σας, πριν από το ταξίδι του, δεν είχαν λεχθεί για να προπαρσκευάσουν το μέλλον... Αφού με συνεβούλευσε να περιμένω το τηλεγράφημα που πού θα μ' ανήγγελλε την επιστροφή οπότε θα μπορούσα ν' άποταθώ σε σάς ο κ. ντε Λαντεναί φρόντισε να προσθέσει: «Θά περιμένετε το τηλεγράφημα αυτό... Προηγουμένως, ούτε λέξη σε κανένα!...» Δεν καταλαβαίνετε ότι άφησε έτσι τα πράγματα στην τύχη; Και βάσει κανείς τόσα πράγματα στον λογαριασμό της τύχης! Η συμπληρωματική αυτή οδηγία του: «Προηγουμένως, ούτε λέξη σε κανένα!...» δεν σήμαινε, μήπως, ότι έπρεπε, ότι μπορούσε να τα περιμένουμε όλα;... Ότι τίποτα δεν ήταν ολιγώτερο οίγουρο από την επιτυχία της άποστολής του;... ότι το παιδί μπορούσε να είχε εξαφανισθεί την στιγμή που ο κόμης έφθανε στην Πολωνία; Κι' αν είχε εξαφανισθεί η κόρη σας, κι' αν περιπλανιόταν άσκοπα, δεν ήταν το ίδιο σά ναχε χαθεί για πάντα;

—Ζερβάλ! Ζερβάλ! Τι συνέβη λοιπόν;
—Εκείνος προσποιήθηκε ότι δεν άκουσε.

—Υποκριτής, μοχηρός, μισητός, συνέχισε τούς υπαινιγμούς του, σκάβοντας στην καρδιά της δυστυχισμένης γυναίκας μια τρομερή άβυσσο υποψιών...

—Βέρθα, είπε, θάθελα πριν άπ' όλα να σας προφυλάξω από τον έαυτό σας, από την ίδια σας άδυναμία... Ωραιοθήκατε μίσος και περιφρόνηση κατά το άνθρώπου αυτού, και ο άθροισμα αυτός είναι άξιος του μίσους και της περιφρόνησής σας...

—Ζερβάλ!
—Δεν θα μιλούσα έτσι αν δεν ήμουν βέβαιος ότι τώρα άμέσως τό μίσος σας θα μετατραπή σε φρίκη...

—Θεέ μου Θεέ μου, τι πρόκειται να μάθω;
—Μην ξεχνάτε, Βέρθα, ότι ο άνδρας αυτός ήταν πάμπωχος, ότι σας παντρεύθηκε μόνο και μόνο για να πληρώσει τα γρέθη του με την περιουσία σας, ότι η προίκα σας ήταν άπαραίτητη στον έγωισμό του για να ξαναχρυσώσει το οικόσημο της οικογενείας του...

—Γιά ποιο σκοπό να μου τά υπενθυμίζετε όλα αυτά; Τά ξέρω δυστυχώς πολύ καλά!

—Θυμηθήτε, Βέρθα, ότι εϋθως από την έπομένη το γάμου σας, ο άνθρωπος αυτός έρριξε τη μάσκα του, και άφέθηκε άναιδέστατα σ' όλα τά καρίτσια του, σ' όλες τις ιδιοτροπίες του...

—Δεν τον άγαπώ!... Τι μ' ενδιαφέρει!;

—Θυμηθήτε, Βέρθα, τις τρελλές του σπατάλες... Θάλεγε κανείς ότι ο άνθρωπος αυτός είχε θέσει πραγματικά ως σκοπό του να εκμηδενίση την περιουσία που σάς άνήκει και που προέρχεται από τον πατέρα σας... Είδα μέσα σε δυό χρόνια, Βέρθα, να καταστρέφεται η περιουσία αυτή... Είναι τρομακτικό... Δεν σάς μένει τίποτε και με τη φόρα που πήρε ο κόμης θά υποχρεωθή να πουλήση το νηματοουργείο του για ένα κομμάτι ψωμί... Ο πόλεμος, διακόπτοντας τις εργασίες, τον σώζει προσωρινώς, αλλά καθυστερεί μόνον για λίγο την πτώση του που είναι βέβαια, άναπόφευκτη... πού έχει προβλεφθεί και άναμένεται από τον τόπο ολόκληρο, όπου δεν θά βρή ούτε ένα φίλο να τον υπερασπίση... τόσος πολύ έπέδειξε και διεφήμιζε τά σκάνδαλα των δαπανών του... τόσος πολύ έδειξε γυνή την ψευτοπερίφραση ψυχής του, πού διειροπολεί χωρίς άλλο τις παλιές δόξες και τη λάμψη του παληού καιρού την ψυχή του που είναι χυδαία και ψεύτικη...

—Εξηγηθήτε, Ζερβάλ, είπε η Βέρθα με φωνή σταθερή. Γιατί διαβλέπω κάτι τό άποτρόπαιο και θάταν προτιμότερο να μάθω την αλήθεια άμέσως...

—Θυμηθήτε άκόμη, Βέρθα, ότι η Μαρι-Ζάν, ή θεία σας, προώριζε άνέκαθεν την περιουσία της για τό παιδί σας... την φτωχή Μαρκέλλα την όποια θρηνήσατε τόσος πολύ... Η Μαρι-Ζάν τό έπαι σε' όλο τον κόσμο... Δεν τόκρυψε ούτε από τον κ. ντε Λαντεναί... μιά μέρα... ήμουν έδω, Άκόμα θυμούνται τά λόγια της: «Η διαθήκη μου ήταν πάντα υπέρ του παιδιού, της δυστυχισμένης μικρής που έλειψαν από τη μητέρα της... Δεν είχα φροντίσει άκόμη να τροποποιήσω την διαθήκη αυτή, μιά άφού τό παιδί πέθανε... Θά πουλήσω τά υπάρχοντά μου... και θά χρησιμοποιήσω τά χρήματά μου όπως μου άρέσει... Είναι πιθανόν να ύπολογίζατε στις πεντακάσιες χιλιάδες φράγκα που έχω... Εί λοιπόν! δεν θά πάρετε ούτε πεντάρα!... Ώ! αν ή μικρή ζούσε, δεν θά υπήρχε λόγος να πάρω τόσες προφυλάξεις άπέναντί σας!... Άν ή μικρή ζούσε! είχε πη ή καλή Μαρι-Ζάν επάνω στον θυμό της! Αρχίζετε να καταλαβαίνετε, Βέρθα;

Η Βέρθα άκουε, κυττάζοντας τον Ζερβάλ, και τά μάτια μεγαλωμένα από τη φρίκη φαίνονταν να σημειώνουν τό τελευταίο σύνολο που χωρίζει τη λογική από την τρέλλα.

Τό παιδί που θά ξανάβρισκε, τό παιδί που θά ξαναδινόταν στην μητέρα του, θάταν τό παιδί που θά είχε τις πεντακάσιες χιλιάδες φράγκα που το προώριζε ή Μαρι-Ζάν... Λοιπόν, δεν είναι και τόσος βέβαιος αν ή Μαρι-Ζάν έξετέλεσε τις άπειλές της και πούλησε τά πράγματά της για ν' άποστερήσει της περιουσίας της τον κόμητα γιατί έτσι θά άποστερηόυσε και τη Βέρθα. Και ή στοργή της για σάς είναι πολύ μεγάλη. Λοιπόν, αν

—Θυμηθήτε, Βέρθα, τις τρελλές του σπατάλες... Θάλεγε κανείς ότι ο άνθρωπος αυτός είχε θέσει πραγματικά ως σκοπό του να εκμηδενίση την περιουσία που σάς άνήκει και που προέρχεται από τον πατέρα σας... Είδα μέσα σε δυό χρόνια, Βέρθα, να καταστρέφεται η περιουσία αυτή... Είναι τρομακτικό... Δεν σάς μένει τίποτε και με τη φόρα που πήρε ο κόμης θά υποχρεωθή να πουλήση το νηματοουργείο του για ένα κομμάτι ψωμί... Ο πόλεμος, διακόπτοντας τις εργασίες, τον σώζει προσωρινώς, αλλά καθυστερεί μόνον για λίγο την πτώση του που είναι βέβαια, άναπόφευκτη... πού έχει προβλεφθεί και άναμένεται από τον τόπο ολόκληρο, όπου δεν θά βρή ούτε ένα φίλο να τον υπερασπίση... τόσος πολύ έπέδειξε και διεφήμιζε τά σκάνδαλα των δαπανών του... τόσος πολύ έδειξε γυνή την ψευτοπερίφραση ψυχής του, πού διειροπολεί χωρίς άλλο τις παλιές δόξες και τη λάμψη του παληού καιρού την ψυχή του που είναι χυδαία και ψεύτικη...

—Εξηγηθήτε, Ζερβάλ, είπε η Βέρθα με φωνή σταθερή. Γιατί διαβλέπω κάτι τό άποτρόπαιο και θάταν προτιμότερο να μάθω την αλήθεια άμέσως...

—Θυμηθήτε άκόμη, Βέρθα, ότι η Μαρι-Ζάν, ή θεία σας, προώριζε άνέκαθεν την περιουσία της για τό παιδί σας... την φτωχή Μαρκέλλα την όποια θρηνήσατε τόσος πολύ... Η Μαρι-Ζάν τό έπαι σε' όλο τον κόσμο... Δεν τόκρυψε ούτε από τον κ. ντε Λαντεναί... μιά μέρα... ήμουν έδω, Άκόμα θυμούνται τά λόγια της: «Η διαθήκη μου ήταν πάντα υπέρ του παιδιού, της δυστυχισμένης μικρής που έλειψαν από τη μητέρα της... Δεν είχα φροντίσει άκόμη να τροποποιήσω την διαθήκη αυτή, μιά άφού τό παιδί πέθανε... Θά πουλήσω τά υπάρχοντά μου... και θά χρησιμοποιήσω τά χρήματά μου όπως μου άρέσει... Είναι πιθανόν να ύπολογίζατε στις πεντακάσιες χιλιάδες φράγκα που έχω... Εί λοιπόν! δεν θά πάρετε ούτε πεντάρα!... Ώ! αν ή μικρή ζούσε, δεν θά υπήρχε λόγος να πάρω τόσες προφυλάξεις άπέναντί σας!... Άν ή μικρή ζούσε! είχε πη ή καλή Μαρι-Ζάν επάνω στον θυμό της! Αρχίζετε να καταλαβαίνετε, Βέρθα;

Η Βέρθα άκουε, κυττάζοντας τον Ζερβάλ, και τά μάτια μεγαλωμένα από τη φρίκη φαίνονταν να σημειώνουν τό τελευταίο σύνολο που χωρίζει τη λογική από την τρέλλα.

Τό παιδί που θά ξανάβρισκε, τό παιδί που θά ξαναδινόταν στην μητέρα του, θάταν τό παιδί που θά είχε τις πεντακάσιες χιλιάδες φράγκα που το προώριζε ή Μαρι-Ζάν... Λοιπόν, δεν είναι και τόσος βέβαιος αν ή Μαρι-Ζάν έξετέλεσε τις άπειλές της και πούλησε τά πράγματά της για ν' άποστερήσει της περιουσίας της τον κόμητα γιατί έτσι θά άποστερηόυσε και τη Βέρθα. Και ή στοργή της για σάς είναι πολύ μεγάλη. Λοιπόν, αν

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΑΝΤΙΟ!

τό παιδί εξαφανιζόταν, αν τό παιδί πέθαινε, ή περιουσία αυτή θά έρχόταν σε σάς μιά μέρα... και καθώς είσθε παντρεμένη με τό σύστημα της κοινοκτημοσύνης—έτσι τό άπότησε εκείνος που όλος ο κόσμος με τόσος προσβλητική ειρωνία ονομάζει «Αγάπη μου!»—ή περιουσία της Μαρι-Ζάν θά γίνη συγχρόνως περιουσία του κυρίου ντε Λαντεναί που θά την χρησιμοποιήση όπως θέλει. Μά για να έπιτευχθή αυτό, πρέπει τό παιδί να μην ξαναφανερωθή πιά... Και ή έπιστολή της Λίνας Κίφφερ που ήρθε σαν κεραυνός και τό έμαθε ότι τό παιδί ήταν ζωντανός...

—Ω! Λες ψέμματα, Ζερβάλ! Ο άνθρωπος αυτός, όσο ταπεινός κι' αν είναι, δεν μπορεί να άνειρεύτηκε μιά τέτοια θηριωδία.

Ψυχρός, σχεδόν τρομακτικός από την μεγάλη ήρεμία του, ο Ζερβάλ συνέχισε: —Δεν τον κατηγορώ, Βέρθα. Τουλάχιστον, δεν τον κατηγορώ άκόμα. Σε σάς άλλωστε θ' αφήσω την φροντίδα αυτή. Περιορίζομαι να σας πω μόνο όλα αυτά που κρύβω στην καρδιά μου... Θά άποφασίσετε άργότερα έσεις μόνη σας—για την διαγωγή που θά δείξετε άπέναντί του... Συνοψίζω λοιπόν αυτά που είπα: «Τό παιδί, αν ξαναεμφανιζόταν, ήταν ένας κίνδυνος άφού θά έπαιρνε στα χέρια του την περιουσία που ήταν άπαραίτητη στον οικονομικώς κατεστραμμένο κόμητα! Έξέ άλλου, ή έμφάνιση του παιδιού, της κόρης σας, Βέρθα, ξαναζωντανεύει τό σκάνδαλο της άλλου... Και τό σκάνδαλο αυτό, ο κόμης, δεν είναι άσφαλώς από εκείνους που τ' άνέχονται. Μπορεί να παραδέχτηκε τό σφάλμα που είχε συμβη πριν από δεκάτη χρόνια γιατί ήταν ξεχασμένο και δεν είχε άφήσει ίχνη... Άν τό σφάλμα αυτό εμφανιζόταν πάλι έξαφνα, έπιδεικτικό και ζωντανό, δεν θά ύπάκουε στον θυμό του, στον ταπεινωμένο έγωισμό του, στη λύσσα του;

Η Βέρθα σηκώθηκε. Ήρθε τρικλίζοντας κοντά στον Ζερβάλ.

Και με μιά φωνή παράξενη, που άφησε να διαφαίνεται ένας τραγικός πόθος έκδικήσεως, είπε:

—Ωστε, πιστεύεις ότι ο άνθρωπος αυτός σκότωσε τό παιδί μου.

—Τό πιστεύω,
—Η άπόδειξις;
—Νά την!

—Ετείνε στην κόμησα τό τηλεγράφημα του κυρίου ντε Λαντεναί.

Εκείνη τό πήρε με τρόπο και τό διέτρεξε.

—Ούτε μιά λέξη στην κόμησα για τό ταξίδι μου σ' αυτή την χώρα... Θά της προξενούσαμε άνώφελη θλίψη, άφαιρώντας της την τελευταία έλπίδα της... Συνέβη καταστροφή... Έρχομαι μόνος...»

Αφισε να πέση τό τηλεγράφημα από τά χέρια της.

Εκείνος τό σήκωσε, τό δίπλωσε με προσοχή και τόβαλε στην τσέπη του. Είχε κάνει τό ίδιο για τό γράμμα της Λί-

νας Κίφφερ. Ο καλός Ζερβάλ φρόντιζε για τό μέλλον. Προσπαθούσε με κάθε τρόπο να εξασφαλισθή.

Άμελίκτος, όμως, προσπαθούσε να κάνει να εισχωρήση ή ύποψια, ή φρικτή ύποψια στην καρδιά της νέας γυναίκας, σαν ένα έγχειρίδιο:

Πρόσθεσε λοιπόν:

—Μήπως υπάρχει άνάγκη να σας σημειώσω τί παράξενη και καταπληκτική σύμπτωσης υπάρχει μεταξύ του τηλεγραφήματος αυτού και των προβλέψεων του κόμητος, ο όποιος, προτού άκόμα άναχωρήση φάνηκε να μαντεύη την καταστροφή για την όποια μιλά τώρα;

—Σωπάστε, Ζερβάλ, σωπάστε!!

Έκρυψε τό πρόσωπό της με τά χέρια της. Θάλεγε κανείς ότι προσπαθούσε να ξεφύγει από τό τρομακτικό όραμα το φόνου που άρρωνόταν μπροστά της μπροστά στα μάτια της.

Η Βέρθα στράφηκε τρομαγμένη.

Και ποιος φόνου! Της κόρης της!! Ψιθύρισε:

—Σκότωσε την Μαρκέλλα! Μά είναι ιστέ δυνατόν;... Και φέρω τ' όνομα του κηρώπου αυτού!

Έν τω μεταξύ ο Ζερβάλ σκέφθηκε ότι έπρεπε να αναλάβη την υπεράσπιση του κόμητος. Αφού πιά τον είχε κατηγορήσει έτσι φριχτά, άφού πιά είχε έπιτύχει τον σκοπό του στην ψυχή της κομήσσης, είπε:

—Πάντως, δεν πρέπει να βιαζόμαστε πολύ. Νόμισα ότι ήταν καθήκον μου να σας φανερώσω ότι ήξερα. Μά τό τηλεγράφημα του κόμητος άναφέρεται σε μιά καταστροφή... Δεν ξέρομε ποιάς φύσεως είναι καταστροφή αυτή... Μπορεί να είναι και αληθινή... Μπορεί, παρ' όλα τά λάθη του, ο κύριος ντε Λαντεναί να άπισθοχώρησε μπροστά σ' ένα έγκλημα τόσος φρικιαστικό: να δολοφονήση ένα νέο κορίτσι, ένα παιδί, τό παιδί σας. Πρέπει να περιμένουμε να δούμε τί θά σας πη. Θά σας δώση εξηγήσεις.

—Θά έπινοήση άρκετές, ο άθλιος!

—Θά καταλάβωμε εύκολα αν λέη ψέματα...

—Αφού τον κατηγορήσατε, τώρα τον υπερασπίζεσθε.

—Ούτε τον κατηγορώ, ούτε τον υπερασπίζομαι. Θέλω να είστε έπιφυλακτική και όχι άπερίσκεπτη για να μη καταστρέψωμε τό μέλλον... Θά ήθελα να έπιστήσω την προσοχή σας για να μην προβήτε σε μιά πολύ βιαστική κατηγορία...

Εκείνη έπανελάμβανε, χωρίς να τον άκούη, κουνώντας τό κεφάλι της:

—Ο άνθρωπος αυτός σκότωσε τό παιδί μου!

Με μεγάλη προσοχή, προβλέποντας τά άντα, ο Ζερβάλ εξακολουθούσε να προσποιείται ότι υπερασπίζεται τον Γκοντεφρουά, στήνοντας τόσος καλά τις γανίδες του που ο κόμης θά σκόνταφε σ' αυτές σε κάθε του βήμα:

—Θά συμβη ένα από τά δυό, Βέρθα: ή ο κύριος ντε Λαντεναί θά σας κρατήση ένήμερη όλων όσα συνέβησαν, θά σας διηγήθη τό ταξίδι του, για ποιο σκοπό τάξ'εψε, και θά σας πη ύστερα ποιά είναι αυτή ή καταστροφή ή όποια έπέπευσε στην έπιστροφή του—και στην περίπτωση αυτή θά κρίνωμε μαζί για την αλήθεια των εξηγήσεών του—ή ο κύριος ντε Λαντεναί, άγνοώντας ότι σας τά άπελάτισα ό'α, δεν θά σας πη ούτε λέξη για τό ταξίδι αυτό και θά σας αφήση σε άπόλυτη άγνοια για ό,τι συνέβη... έξασφαλισμένος έτσι με την σωπή του...

Μετά την σκέψη αυτή, ο Ζερβάλ πρόσθεσε:

—Αυτή είναι ή απλούστερη άπόψις, και ή πιο φρόνιμη για κείνον... και κατά την γνώμη μου, Βέρθα, αυτήν θ' άκολουθήση... Έτσι, δεν θά σας δώση καμιά έση... Έτσι, δεν θά αντιμετώπιση ούτε έγήνηση... Έτσι, δεν θά άντιμετώπιση ούτε κρίσεις δακρύων... ούτε όποφίες... ούτε παράπονα... τίποτα... Η ζωή θά συνεχισθή όπως πριν...

Σώπασε και κύτταξε την νεαρά γυναίκα μ' ένα βλέμμα άρπακτικού όρνέου, σαν ναθελε να βεβαιωθή ότι άποτελείωσε τό θύμα του.

Η Βέρθα έπανελάμβανε, γεμάτη φρίκη:

—Είναι δυνατόν; Είναι δυνατόν;...

Γλυκά, με λυγμούς στη φωνή του, ο

καλός Ζερβαί, ψιθύριζε τώρα:

—Η μεγαλύτερή μου επιθυμία είναι να έχω γελαστή!... Και τώρα, Βέρθα, σ'αυτοπροσδιορίζω ότι θα έπρεπε να με συγχωρήσετε για τον πόνο που θα σας προξενούσα... Με συγχωρείτε:

Εκείνη αναστέναξε:

—Σας συγχωρώ, γιατί είμαι βεβαία ότι χρειαστήκατε πολύ θάρρος για να με πληροφρήσετε για ό' αυτά και μοι' δώσατε με το διάβημά σας αυτό μια ά-κόμη απόδειξη της τόσο μεγάλης και τόσο άφωσιωμένης στοργής σας για μένα...

—Έκανα απλώς το καθήκον μου, απήντησε ο Ζερβαί. Δεν μπορούσα να σας αφήσω αιωνίως σε μια πλάνη από την οποία σας έβλεπα να υποφέρετε πολύ συνάμα δε και σ'ίς αμφιβολίες σας για έναν άνθρωπο, για τον όποιον, δυστυχώς, πρό πολλού θα έπρεπε να έχετε πιστή ποιός είναι στην πραγματικότητα. Χρειάστηκε, είναι η αλήθεια, να επιστρατεύσω όλο μου το θάρρος και όλη μου τη θέληση για να αποφασίσω να σας διαφωτίσω, αλλά έχω τώρα την μεγάλη ικανοποίηση ότι σας προειδοποίησα για τον μεγάλο κίνδυνο που ένδεχομένως θα άπειλούσε και σας αύριο...

Η Βέρθα χαμογέλασε λίγο και του έτεινε το χέρι της.

Εκείνος το πήρε μέσα στα δικά του. Και ο άνθρωπος αυτός— το τέρας αυτό— βρήκε το θάρρος ν' απόθεση στο χέρι αυτό ένα φίλημα. Ναι... Τά χέλι του άγγιξαν με τρυφερότητα τα παγωμένα εκείνα δάχτυλα που έτρεμαν. Και τόσο μεγάλη ήταν η τρομακτική δύναμις της υποκρισίας του που όταν σήκωσε το κεφάλι του, τα μάτια του ήταν γεμάτα δάκρυα.

Καθώς έκανε ένα κίνημα για ν' αποσυρθεί, η Βέρθα τον συνεκράτησε:

—Τι θα άπογίνω όμως εγώ τώρα; Τι θα κάνω;

Εκείνος έμεινε σιωπηλός.

—Συμβουλευτέ με, Ζερβαί.

—Πρέπει να περιμένετε. Δεν μπορείτε να επιχειρήσετε τίποτα έναντίον του, για να τον έκδικηθήτε, για να τον τιμωρήσετε, προτού τον άκούσετε. Θα ήθελε τι πρέπει να κάνετε αναλόγως που θα σας φερθή. Κάνετε υπομονή!

—Πώς να κάνω υπομονή, άφου η ζωή μου που ήταν ήδη άρκετά θλιβερή δίπλα σ' αυτόν τον άνθρωπο, θα είναι τώρα πιά μια κόλασις...

—Όταν θα υποφέρετε πολύ, όταν δεν θα μπορείτε πιά να κρύψετε τα δάκρυά σας, έλατε, Βέρθα... Η άφοσίωσή μου είναι τόσο άπέραντη, η αγάπη μου τόσο άληθινή και τόσο μεγάλη, ώστε δεν θα χετε να φοβηθήτε τίποτα από μένα. Θα βρήτε κοντά μου τη δύναμη που σας λείπει... και θα είμαι ο πρώτος που θα σας συμβουλευώ να εγκαταρτήσετε, όταν από την εγκαρτήρηση αυτή εξαρτάται η μελλοντική σας ήσυχια.

—Ναι, Ζερβαί, ναι, μαζί σου δεν θα είμαι μόνη... Άν όμως έγινε αυτό το έγκλημα, μπορώ να το αφήσω εγώ άτιμώρητο;

—Αργότερα, Βέρθα, αργότερα... Μην επισπεύδετε τίποτα... Η τιμωρία θάρθη στην ώρα της... Μέσα στην ταραχή του πολέμου αυτού, τι θα γινόταν, η κατηγορία σας; Περιμένετε! Και μην κάνετε τίποτα χωρίς να με συμβουλευθήτε προηγουμένως.

—Σας το υπόσχομαι.

Εφυγε, τέλος, ο Ζερβαί, άφου έρριξε

ένα τελευταίο πονεμένο βλέμμα στην δυστυχισμένη γυναίκα.

Και η Βέρθα, τρικλίζοντας, μπήκε πάλι στο δωμάτιό της. Κι' όταν έφθασε, μη άντέχοντας πιά, δεν πρόφθασε παρά να πάη ως τη σάις-λόγκ της και σωριάστηκε εκεί με τα μάτια κλειστά, άναίσθητη...

□ □

Ο Γκοντεφρουά τ'α είχε άκούσει όλα. Κάθε λέξη του Ζερβαί ή της Βέρθας είχε μπή βαθεία μέσα στο μυαλό του... Κάθε μια λέξη τους θα έμενε για πάντα άνεξάλειπτη στη μνήμη του.

Και παρ' όλη την άνδρική του δύναμη, το δίκαιόν του, την άθωότητά του, παρά την αγάπη του, παρά το παρελθόν του, παρ' όλα, έμενε τρομαγμένος και τρέμοντας.

Ετρεμε μπροστά σ'ε μια κατηγορία που προέβλεπε ότι θα όρθωνόταν μπροστά του άργά ή γρήγορα.

Η κατηγορία ότι είχε εξαφανίσει την Μαρκελλά! Ότι την είχε σκοτώσει!...

Μά εκείνο που τον έκανε να τρέμη άκόμη περισσότερο, ήταν η φρίκη που αισθάνονταν άκόμη και οι πιο δυνατοί άνδρες μπροστά σ' ένα άποκρουστικό τέρας. Μπροστά στον «καλό» Ζερβαί!...

Την στιγμή εκείνη άνεκάλυπτε το τρομερό και άδυσώπητο μίσος που έκρυβε μέσα του εκείνος τον όποιο θεωρούσε ως τώρα έναν καλό φίλο, όπως όλος ο κόσμος άλλωστε.

Ήταν φοβερό ένόςω το σκεπτότανε. Αυτός! Ο Ζερβαί, στον όποιο είχε δείξει τόσο έμπιστοσύνη, στα χέρια του όποιο είχε αφήσει τα πάντα: γυναίκα, εργοστάσιο, τον έαυτό του άκόμη, να τον προδίδη κατά τον πιο άναίσχυνο τρόπο! Δεν μπορούσε να πιστέψη σ'ε αυτό, τ'α του. Άλλά δεν ήταν δυνατόν ν' άμφιβάλη. Τ'α είχε άκούσει όλα! Δεν ώνειρευόταν διόλου.

Και φρικιόσε, σκεπτόμενος πόσο είχε γελαστή για τον Ζερβαί. Ένοιωθε ένα συναίσθημα άσφυξίας. Τράβηξε τη γραβάτα του και τ'α γιακά του με μια βίαιη

Και φρικιόσε, σκεπτόμενος πόσο είχε γελαστή για τον Ζερβαί. Ένοιωθε ένα συναίσθημα άσφυξίας. Τράβηξε τη γραβάτα του και τ'α γιακά του με μια βίαιη

κίνηση, και άνοιξε το παράθυρο για να πάρη λίγο άέρα. Το πρωινό αεράκι, δροσερό άκόμη, ήρθε να τ'α χαϊδέψη το πρόσωπο. Άνέπνευσε με κάποια άνακούφιση.

Αυτό που έκανε ήταν μεγάλη άπερισκεψία, γιατί, κατά μήκος του κήπου ο Ζερβαί άπομακρυνόταν άργά-άργά, διευθυνόμενος προς την γριλλία.

Άν ο Ζερβαί γύριζε πίσω και σήκωνε τα μάτια του... ο κόσμος ήταν χαμένος γιατί ο Ζερβαί θα καταλάβαινε ότι είχε άκούσει τη συνομιλία του με τη Βέρθα. Μά εκείνο το πρωί, φαίνεται, ο Ζερβαί δεν είχε τύχη. Δεν γύρισε καθόλου πίσω.

Ο κηπουρός έργαζόταν σ'ε κάτι φυτά εκεί κοντά. Ο Ζερβαί τον χαιρέτησε καθώς περνούσε. Κι' ο κηπουρός τον ίδιο. Σύμφωνα όμως με την υπόθεση που είχε δώσει στον Ζερβαί κράτησε το μυστικό του.

Και ο Ζερβαί διέσχισε τον κήπο, πέρασε τη γριλλία, άπομακρύνθηκε προς το νηματοουργείο χωρίς την παραμικρή ύποψία γι'α την περιουσία του κόσμητος ντε Λαντεναί.

—Α τον άθλιο! τον άθλιο! ψιθύρισε ο Γκοντεφρουά.

Σκούπισε το μέτωπό του. Ήταν άδύνατο ν' άνακτήση άμέσως την ψυχραιμία του. Οι σκέψεις του έστηναν έναν τρελό χορό στο ταραγμένο μυαλό, τον είχαν κατακυριεύσει δολόκληρο.

—Νομίζω πώς τρελλάινωμαι! ψιθύρισε. Και άκούμπησε, άπελπισμένος, τ'α χέρια του στο μέτωπό του.

Για μια στιγμή του ήρθε η σκέψη να μην περιμένη πιά περισσότερο, να πάη να βρή την γυναίκα του, να της τ'α άποκαλύψη όλα, κα να της πη έπίσης ότι τ'α είχε άκούσει όλα.

Διέσχισε το μικρό σαλονάκι. Μπήκε στο διαμέρισμα της Βέρθας... Βρισκόταν ξαπλωμένη στην σάις-λόγκ της, άναίσθητη, χλωμή σαν πεθαμένη.

Τότε την πλησίασε σιγά-σιγά, έσκυψε, παραμέρισε τ'α μαλλιά από το ώραιο εκείνο πονεμένο μέτωπο, πίσω από το όποιο είχαν περάσει τόσες άγωνίες, τόσα μαρτύρια.

Επ'αυτο στο μέτωπο αυτό άφησε ένα φιλι άργό, άγνό, τρυφερό!

Και ψιθύρισε, σ'α να ήλπιζε ότι μπορούσε να τον άκούση:

—Θυμήσου, Βέρθα, όπως στην κοιλάδα του Τρέζα!...

Ύστερα, σ'ίς μύτες των ποδιών, βγήκε από το δωμάτιο και έπέστρεψε στο διαμέριμά του. Αισθανόταν την άνάγκη να σκεφθή, και τώρα ένοιωθε τον έαυτό του πιο ήρεμο.

Η Βέρθα ξύπνησε. Έμεινε ένα λεπτό άναποφάσιστη.

—Αισθάνθηκα ένα φίλημα, ψιθύρισε, ένα φίλημα πολύ έλαφρό... έδω, στο μέτωπό μου.

Και το χέρι της χάιδεψε το μέτωπό της... Γύρω της όμως δεν ήταν κανείς... γύρω της μόνο σιωπή άπλωνόταν...

Η Βέρθα έφερε το χέρι της στο πρόσωπο. Έψαυσε το μέτωπό της, άλλ' άλλοιμονο...

Όπως τότε στο βάθος της κοιλάδος, εκεί κάτω, μακριά, πολύ μακριά, κοντά στο χαριτωμένο ποταμάκι που τραγουδούσε άνάμεσα σ'ίς πέτρες, έτσι και τώρα ήταν πάλι ένα όνειρο!...

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Γυρίζεται ταινία στον πύργο

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΦΑΕΛΕ ΚΑΡΙΕΡΙ

Όταν του άνήγγειλαν πώς ο συμβολαιογράφος ζητούσε να γίνη δεκτός, ο βαρώνος, που είχε πικράν πείραν των επισκέψεων, είπε:

—Νά φύγη, δεν θέλω να τον δω. Ο βαρώνος Άλμπέρτο Λακανάς πέθανε!

Ο συμβολαιογράφος όμως, που έπρόκειτο να εισπράξη μεσιτεία 25.000 μάρκων απ' αυτή την υπόθεση, δεν ύποχωρούσε εύκολα. Παραμέρισε τον ύπνρήτη και μπήκε διά της βίας μέσα στο δωμάτιο, ύποκλινόμενος:

—Ο Θεός να προστατεύη τον βαρώνο Άλμπέρτο Λακανάς για το καλό του σύγγραφέζικου λαού...

Κι' άλλη άκόμα ύποθηκη: είπε ο βαρώνος. Δεν έχω πεντάρα πιά, είμαι κατεστραμμένος. Πουλήσατε τ'α άλογά μου, πουλήσατε την βιβλιοθήκη, σ'ε λίγο θα με δώσετε κι'απ' τον πύργο. Τι άλλο ζητάτε;

—Σας προτείνω μια δουλειά;

—Ξέρω τις δουλειές σας, Μποριντίσκι. Ποιάς άρχαιοπώλης ζητά τους πίνακές μου;

—Ήρθα, άντιθέτως, για να σώσω τους προγόνους σας. Ούτε ένας δεν θα βγί απ' τον πύργο. Άκούστε τι σας προτείνω: ν' άναστήσουμε το έρωτικό σας ρομάντσο μέσα στον πύργο που το είδε ν' γεννιέται. Σας βαραινουν οι ύποθηκες; Θα τις σηκώσουμε, θα ξανανοίξουμε τ'α σαλόνια, θ' άνάψουμε όλα τ'α φώτα, θα βγάλουμε μέσα απ' τις ντουλάπες τις στολές σας, τ'α σπιρούνια θ' άκουστούν πάλι στο πλακόστρωτο. Ο βαρώνος Άλμπέρτο Λακανάς θα ξαναγίνη λοχαγός των Ούσσάρων, θα ξελογιάση όλες τις γυναίκες. Στο πλευρό του θ' άναστήθη η Φρίντα, η όμορφότερη πριγκήπισσα της αλφής.

—Σας άπαγορεύω να μιλάτε για τη Φρίντα!

—Δεν μπορείτε: τώρα, η πριγκήπισσα ζεν άνήκει πιά σ'ε σας, αλλά στο θρόλο. Κι' έσείς άκόμα, βαρώνε, κι' αυτός ο πύργος που τον βαραινουν τόσες ύποθηκες.

Άφθονο μελάνι χύθηκε, γράφτηκαν ρομάντσα και μπαλλάντες. Όλοι οι ξένοι που έπισκέπονταν την χώρα, έδω κι' είκοσι χρόνια, ρωτούν: «Πού είναι ο πύργος των Λακανάς;» Κι' έσείς κρυμμένος στην πιο σκοτεινή γωνιά, βγάζοντας μανάχα τις ύπυχτες, δεν άπαντάτε σ'ίς εκατοντάδων έπιστολών που σας έρχονται κάθε βδομάδα...

Πέθαναν, Μποριντίσκι, την μέρα που πέθανε η Φρίντα. Ξέρετε, τι μοι προτειναν τ'ον περασμένο μήνα; Νά πουλήσω τ'α συγγραφικά δικαιώματα των άπομνημονευμάτων μου σ'ε μιάν άμερικανική κινηματογραφική εταιρία. Μούστειλαν την φωτογραφία του σώσας μου, ντυμένου ούσσάρου. Άγκάζαραν μια στάρ να παίξη τον ρόλο...

Την είδα χθές σ'ε ένα ξενοδοχείο της Βουδαπέστης. Διέκοψε ο συμβολαιογράφος. Θαρρείς κι' άναστήθηκε η ίδια ή πριγκήπισσα Φρίντα. Τ'α ίδια γλυκά μάτια, το ίδιο στόμα. Κι' ήρθα έδω ν'α να σας την συστήσω, βαρώνε.

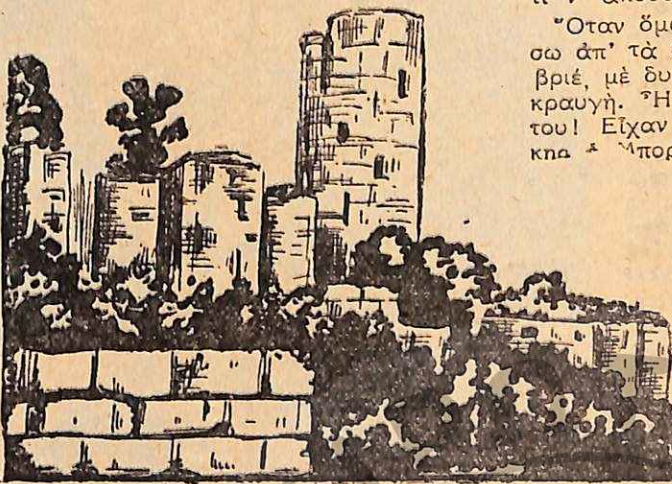
—Ο πύργος μου δεν είναι θέατρο κι' η ιδιωτική μου ζωή δεν άνήκει σ'ε κανένα. Τι να τους κάνω τους σωσίας σας;... —Σκεφθήτε: 50.000 δολάρια, δεν είναι παίζε γέλασε! Άν δεχθήτε, άρχίζουμε άπό αύριο. Ο πύργος θα γεμίση φώτα, ύπνρτες, ώραιες κυρίες, καρβαλιέρους. Θα σηκώσετε όλες τις ύποθηκες...

Ο βαρώνος σκέφθηκε για πολλή ώρα. Τέλος, το πήρε άπόφαση:

—Δέχομαι, είπε, να έκχωρήσω, το δικαίωμά μου για 50.000 δολάρια. Και τον πύργο μου τον θέτω στην διάθεσή τους ύπό έναν όρο: να μη με άνησυχήσουν έπ' ουδενί λόγω. Θα έξοριστώ μόνος μου για δυό βδομάδες στο ιδιαίτερο διαμέρισμά μου...

□ □

Άφου μετρήθηκαν τ'α 50.000 δολάρια, ο πύργος έγινε άνω-κάτω. Ταπετσέρη-

δες, ηλεκτρολόγοι, κομπάρσοι, μπαλλάρνες, ψευτοπρεσβευτά και ψευδοστρατιγγοί, όλοι αυτοί συνωθούνταν μέσα σ'ίς αίθουσες του πύργου. Μια ράφτρα, σύμφωνα με τις ύποδείξεις του Μποριντίσκι, έφτιασε τις τουαλέτες της πριγκήπισσης. Κι' όταν η Άλλις Νταμί, η «σωσία» της, έμφανίστηκε ντυμένη με μια τουαλέτα του παλιού καιρού, οι γέροι ύπνρτες του βαρώνου Λακανάς, γονάτισαν για να της φιλήσουν την άκρη του φορέματος.

—Η πριγκήπισσα άναστήθηκε!

Ός και το χαμόγελό της, ήταν άπαράλλαχτο.

Οι κομπάρσοι φορούσαν τ'α πολεμικά κοστούμια. Η όρχήστρα έπαιζε ένα παλιό βάλς που ο σκοπός του έφθανε ως την γωνία όπου είχε αυτοεξοριστή ο βαρώνος, έισχωρούσε στην μοιαιρία του, έυπνώντας τα φαντάσματα της νεότητός του. Ο Μποριντίσκι είχε δίκιο, η ζωή του ήταν θρόλος που δεν άνήκει πιά σ'ε αυτόν. Ήταν δημόσιο κτήμα, όπως ο έρωας της Φρίντας, κι' ο πύργος του που είχε βουτηχτή μέσα σ'ίς ύποθηκες. Σ'ε ηλικία πενήντα χρονών του φαινόταν πώς είχε βρυκολακιάσει.

Ήταν άκόμα όμορφάνθρωπος, ψηλός, λεπτός, με μαύρα μάτια, με άσημι στούς

κροτάφους. Μια ρυτίδα βαθειά αulάκωνε το μέτωπό του. Ύστερα απ' τον μυστηριώδη θάνατο της πριγκήπισσης, θαρρούσε πώς είχε πάψει να ζή. Είχε έγκαταλείψει τις τάξεις του στρατού για να ζήσει έρμηκίτης σ' αυτόν τον πύργο, αιχμάλωτος των άναμνήσεών του. Όλα αυτά τ'α είκοσι χρόνια τ'α είχε περάσει γράφοντας με τις άναμνήσεις του ένα παθητικό έρωτικό ρομάντσο που είχε κάνει τον γύρο του κόσμου και τώρα ξαναζούσε έφήμερα στο ψεύτικο φως των προβολέων του κινηματογράφου. Τι πικρία!

Η μουσική είχε πάψει. Ο ρεζιζέρ με τους ήθοποιούς ήσαν από το πάρκο για να συμπληρώσουν τις προετοιμασίες. Άπ' το παράθυρό του, ο βαρώνος κύταζε: ώστε αυτός ο λοχαγός των ούσσάρων που ήπνευε τόσο ύπεροπτικά ήταν ο ίδιος! Ήταν ο Άλμπέρτο Λακανάς! Ένοιωθε τον έαυτό του γελοίο, ταπεινωμένο. Γιατί ν' άκούση τον συμβολαιογράφο;

Όταν όμως η Άλλις Νταμί φάνηκε πίσω απ' τ'α δέντρα του κήπου με δυό λεβριέ, με δυσκολία ο βαρώνος έπνιξε μιά κραυγή. Ήταν η Φρίντα, η πριγκήπισσα του! Είχαν δίκιο οι ύπνρτες, είχε δίκιο ο Μποριντίσκι. Ήταν η Φρίντα, ξαναζωντανεμένη.

Ο κινηματογράφος δεν του φαινόταν πιά μια έφήμερη ψευτιά. Η Φρίντα προχωρούσε, τ'α λεβριέ ήσαν τ'α δικά της σκυλιά, τ'α γαλανά μάτια, τ'α δικά της μάτια, η τουαλέτα της, όλα...

Ο Άλμπέρτο Λακανάς φόρεσε βιαστικά την μεγάλη στολή άξιωματικού των ούσσάρων, τις μπότες του, χτύπησε τ'α σπιρούνια του. Ήταν πάλι είκοσι χρόνια. Καθώς έλεγε ο Μποριντίσκι, η ζωή ήταν πραγματικά ένας θρόλος, ένα καταπληκτικό όνειρο...

Ένα όνειρο όμως που γίνεται πιά και πιά πραγματικότητα. Κατέβηκε στο πάρκο και πλησίασε την Άλλις Νταμί, που καθισμένη άνάμεσα σ'α δυό λεβριέ, διάβαζε τ'α άπομνημονεύματα των Λακανάς. Την πλησίασε, ύποκλήθηκε και είπε:

—Πριγκήπισσα, είμαι σ'ας διαταγές σας...

Εκείνη στράφηκε, είδε τον άληθινό Λακανάς, μάντεψε, με την γυναικεία αίσθηση τι τραγούδια παιζόταν εκείνη την στιγμή, κι' από όκτο δεν θέλησε να διακόψη την γοητεία του όνειρου...

—Λοχαγέ, είπε...

Και ο βαρώνος, χωμένος σ'ε όνειρό του θαρρούσε πώς συνέχισε την περασμένη του ζωή...

Κανείς δεν θέλησε να τον βγάλει απ' το όνειρό του.

Τούλάχιστον εκείνη την ήμερα...

ΡΑΦΑΕΛΕ ΚΑΡΙΕΡΙ

'Ηώς Παλαιολόγου

Κόποιο θραδάκι, στο «Ακτί-0 Θέατρο» του Παγκρατίου — στο συνοικιακό θεατράκι που, μολονότι δεν συμπλήρωσε ακόμα καλά-καλά τα δέκα χρόνια του, έβγαλε τόσα και τόσα ταλέντα που απορρόφησε το «βουλεβάτο». Παίζουν το «Κουρέλι» — την αθάνατη δημιουργία της Κυβέλης. Είναι αρκετός κόσμος — ένα κοινό που παρακολουθεί ήσυχα-ήσυχα την παράσταση, χωρίς να μασσά σπόρους, στραγάλια κ.τ.λ., ως εθίσταται σε συνοικιακές πλατείες θεάτρων. Στην σκηνή, απ' την πρώτη στιγμή, ξεχωρίζω την καλλιτέχνη που υποδύεται το «Κουρέλι», όχι γιατί είναι πρωταγωνίστρια. Απορροφά όμως όλη την προσοχή μου τόσο με το εκφραστικό, στρόγγυλο πρόσωπό της, όσο και με την αφέλεια και το «άνεπιτήδευτο» του παιξίματός της. Η φωνή της είναι φωνή χαδιάρικου παιδιού. Το βλέμμα της φωτεινό-σωστός προβολέας που φωτίζει το πρόσωπο κι' αποκαλύπτει κόσμο συναισθημάτων. «Όταν χτυπά πεισματωμένη το πόδι της κάτω, θυμάμαι την εποχή που ατακτούσα στο σχολείο και «μέδωναν» στη γωνία». Κάτι το ζωηρό, το αυθόρμητο, το πρωτόγονο ή μάλλον το παράξενα πολιτισμένο, το νεανικό που φαίνεται νάχη θενζίνη στις φλέβες του, που προκαλεί τότε συγκίνηση και τότε άκρατητα γέλια, απλώς με τον «χρωματισμό» που δίνει σε μία φράση...

Η 'Ηώς Παλαιολόγου.

Απ' τα παρασκήνια, παρακολουθώ τις σκηνές του έργου όπου παίζει ή νεαρά καλλιτέχνης, με την περιέργεια και τον φλογερό πόθο ενός εξερευνητού μέσα σε μιάν απέραντη, παρθένα έκταση γεμάτη εξωτικά φυτά και παράξενες ευωδιές. Και προσέχω κάτι, που μου κάνει ακόμα μεγαλύτερη εντύπωση: στις σκηνές όπου το «Κουρέλι» κλαίει άπάνω στην σκηνή, είναι πολύ θαθεία ή έκφραση του πόνου, στο πρόσωπο της 'Ηώς για να πιστέψω στην... πλαστότητα της. Ξεχωρίζω στο μάγουλο κάτι μικροσκοπικά διαμάντια και μπριγιάν, που κατεβαίνουν άργα απ' τις κόγχες των ματιών... Στο διάλειμμα, την ρωτώ με περιέργεια — που έχει και μία δόση συγκινήσεως: «Κλαίτε στ' αλήθεια άπάνω στη σκηνή;» Το φωτεινό βλέμμα, κάπως θολωμένο τώρα, καρφώνεται άπάνω μου: «Τό προσέξατε; Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Όχι για να φαίνωμαι άπόλυτα άφελής, άνεπιτήδευτη. Νοιώθω, όμως, τόσο θαθεία τους ρόλους μου, μου είναι τόσο συμπαθητικοί, τους αγαπώ, με κάνουν να χαίρωμαι και να υποφέρω πραγματικά, να μην είμαι πια ό ή όποιός, μα ούτε κι' ό ένας τός μου άπάνω στη σκηνή...»

...Την 'Ηώ την ζανάειδα στην «Α-γνωστο», του Μπισσόν. Παιδί, είχα δη το έργο με την μεγάλη γαλλίδα τραγωδό Ρεζάν στο «Βαριετέ» της Πόλης. Επίσης, άργότερα, με την Κυβέλη και την Ροζαλία Νίκα. Καμιά άπ' αυτές τις καλλιτέχνιδες δεν μ' έκανε να νοσταλγώ μιάν άλλη, στον ρόλο της Ζακλίν: ήσαν όλες τόσο θείες κι' έξαζαν δημιουργικά την πνοή τους στο έργο! Για την 'Ηώ, θά πω κάτι πιο σοβαρό που δεν συμβιβάζεται με τα κουκλίστικα-σχετικώς — χρονάκια της: δεν μου χάλασε καθόλου, με την άτομική

Ηώς Παλαιολόγου.

της δημιουργία, τις ώραιές αναμνήσεις που είχα απ' τους τρεις μεγάλους δραματικούς άστέρους. Υπάρχουν μυριάδες άστέρων στο ουράνιο στερέωμα. Η έκτυφλωτική ακτινοβολία όμως των μεγάλων δεν έμποδίζει τους μικρούς να φεγγολογούν...

Ηώς: «Αραγε το όνομά της, που θυμίζει ροδοχάραγμα στην ελληνική σκηνή, να την παρέσυρε από μικρό παιδί, σαν μεθυσμένη πεταλούδιτσα στα φώτα της ράμπας; Έγκαταλείπει την Β' Γυμνασίου του 'Αρσακείου... για να βγίη στο θέατρο! Τόση-δύ! Ό Παντόπουλος κι' ή Λόλα Λεάνδρου, την βγάλουν, το 1929, στο Παγκράτι. Η Λόλα, στην άρχή, άπογοητεύεται: «Τι να σέ κάνω; Δεν παίρνεις από λόγια. Δεν γυρνάς, λέω γώ, σίτι σου;» Τά μάτια της μικρούλας θουρκώνουν... στο τρο-

μαγμένο βλέμμα τους μαντεύει κανείς ολόκληρη τραγωδία: «Πώς να γυρίσω σίτι μου, που μάλωσα με τους δικούς μου για χατήρι του θεάτρου;... Προτιμότερο να πάω στην άλλη άκρη της γής (άν έχη άκρη ή γήϊνη σφαίρα)....»

Και μήπως δεν πάει; Το 1930, ή 'Ηώς ρίχνεται σε τρελλές περιπέτειες. Σκεφθήτε πώς γυρίζει... την Νότιο 'Αφρική! Είναι μαζί μ' έναν λιγοπρόσωπο θάσσο που κάνει καλές δουλειές στην χώρα των Ράς.

— Έχουν κάτι παράξενες συνήθειες οι 'Αθησσοί, μου διηγείται. Μιά μέρα που παίζαμε στην 'Αντίς-Άμπέ-μπα κάποιος θεατής πετά ένα σακκουλάκι που κουδουνίζει άπάνω στη σκηνή. «Είναι γεμάτο άσημένια νομίσματα, μου ψιθυρίζει ένας συνάδελφος. Έτσι συνήθίζουν να έκφράζουν οι 'Αθησσοί τον θαυμασμό τους...» Έμένα με πείραξε που διαταράχτηκε ή παράσταση σε μιά δραματική σκηνή μου κι' έρριξα πίσω το σακκουλάκι στον δωρητή, νευριασμένη. Πρώτα έγώ, νοιώθω το θέατρο ως τέχνη και κατά δεύτερο λόγο ως βιοποριστικό επάγγελμα...

□ □

Τελείως αυτόδιδακτη, ή 'Ηώς δεν φοίτησε στην «Επαγγελματική Σχολή Θεάτρου» ή μάλλον μήκη... για να βγίη άμέσως. «Δεν κάνεις, παιδί μου, για το θέατρο! της είπαν... ένθαρρυντικά πολύξεροί καθηγηταί. Για να ζήσης, να διαλέξης καμμιάν άλλη δουλειά...» Έως ατή ή άδικη κρίση, που καταδικάζει το ταλέντο προτού προφθάση να εκδηλωθί, έπηρεασε την 'Ηώ... άρνητικά όμως! Την έπνιξε το φιλότιμο! «Θά σάς δείξω τι αξίζω...» σκέφθηκε. Και τους έδειξε.

□ □

Της 'Ηώς της άρέσει έξαιρετικά ή θεατρική άνεκδοτολογία. Και μολονότι έξ ένστικτου δεν χωνεύει τους δημοσιογράφους, κάνομε καλή παρέα και με κάλει να συνομιλούμε συχνά, για να της διηγούμαι ιστορίες του ελληνικού θεάτρου.

Μιά μέρα παρακολουθώντας την παράσταση του 'Γαϊδουριού του Μπουριντάν» διαπιστώνω πως το έργο, κακομεταφρασμένο — πρόκειται περί παληάς μεταφράσεως — είναι γεμάτο... μαργαρίτες!

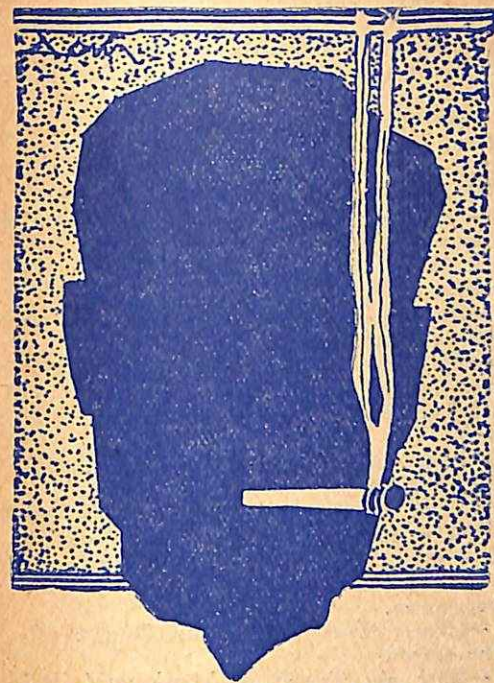
— Και που είσθε ακόμα; μου λέει ή 'Ηώς. Στο έργο άναφερόταν ή λέξη «chasseur». Ό μεταφραστής, χωρίς να άντιληφθί, με την άτζαμοσύνη του, ότι πρόκειται για τον γ κ ρ ο υ μ, παίρνει την πιο γνωστή έννοια του «chasseur» κι' έμφανίζει έναν... κυνηγό στην σκηνή να κρατά το παλτό και το καπέλλο!...

□ □

Μας διακόπτει... το γάλα που φέρουν με τη μπιτίλλια να πιή μονορρούφι ή 'Ηώς. «Τό έχασες!» την μαλώνει ό Μάριος Παλαιολόγος — σύζυγός της. Κι' ή 'Ηώς που φοβάται την «κατσάδα» της μητέρας της... το κατεβάζει!

Άφελής σε όλα της, «ένζενυ» 100%... και στην ζωή της ακόμα!

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΕΝΑΣ ΦΡΙΧΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο άσος της βρετανικής στρατιωτικής αεροπορίας Μάκ Πρέκιν σταμάτησε την κουρσίστα του στην σιδερένια πόρτα του μεγάρου του χρηματιστού Πέτερ Κλίν και πήδησε από αυτήν κρατώντας στο χέρι του ένα πακέτο τυλιγμένο με ροζ χαρτί.

Ό θυρωρός παραμέρισε με σεβασμό άνοιγοντάς του την σιδερένια πόρτα.

— Άργησα ίσως Τόμυ;

— Έγώ δεν βρίσκω ν' άργήσατε μίστερ. Υποθέτω ώστόσο ότι δεν θάναί της ίδιας γνώμης και ή μίς 'Εδλιν.

— Είναι πολλή ώρα που έπέστρεψε;

— Μόλις προ τριών λεπτών άλλα τα τρία αυτό λεπτά θά της φαίνονται άσφαλώς χρόνια γιατί την είδα στο μπαλκόνι να κυτάζει με καταφανή άνυπομονησία τον δρόμο από τον όποιον έρχεσθε συνήθως. Δεν κορνάρατε φθάνοντας και ατή τη στιγμή δεν θά γνωρίζη ότι ήλατε κιόλας. Μη την κάνετε λοιπόν ν' άνυπομονή περισσότερο την καυμένη.

Ευδιάθετος όπως πάντα και καταδεκτικός, ό δοξασιμένος αεροπόρος έβγαλε την σιγαροθήκη του, πρόσφερε ένα σιγαρέττο στον θυρωρό και άνέβηκε σφυρίζοντας τα μαρμάρια σκαλοπάτια.

Είχε φθάσει στην μέση της σκάλας, όταν άνοιξε ή καρυδένια πόρτα και φάνηκε μιά χαριτωμένη νέα κοπέλλα με λευκό κοστούμκι σπέρ κι' ύποδήματα του τένις.

— Άου! Άργήσατε αγαπημένε μου, πολυαγαπημένε μου, ακριβέ! μου μίστερ!

— Κι' ή τιμωρία μου;

— Ένα μόνο φιλάκι σ' έμένα και τρία στην μαμά!

— Όλ ραίτ! Σου δίνω και τα τέσσερα και δίνεις σ' τα τρία στην μαμά.

Και πιάνοντάς της τα δυο χέρια της έδωσε από δυο φιλά στο κάθε μάγουλο, και, άμέσως της έδωσε το χαρτονένιο κουτί που κρατούσε.

— Τούρτα;

— Τούρτα και το κιδωνόπαστό σου!

— Θα το φάω κρυφά στο δωμάτιό μου να μη με δούν και με μαλώσουν.

— Και θάχουν δική και έγώ κάνω άσχημα που σου το φέρνω κρυφά.

— Άφού μου άρέσει!

— Ναί αλλά σε βλέπει!

Η ζήλεια που σκοτώνει

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

— Τί θά μου κάνη ένα τόσο δά κομματάκι! Τις προάλλες με πείραξε γιατί έφαγα ήλόκληρο κιλό!

Οι δυο νέοι πέρασαν το κατώφλι.

Μέσα στο μεγάλο και με έπιπλα παλιού άγγλικού ρυθμού χώλλ, ό χρηματιστής Πέτερ Κλίν, ξαπλωμένος σε μιά άναπαυτική πολυθρόνα, διάβαζε την έφημερίδα του χρηματιστηρίου έχοντας στο πλευρό του ένα μικρό ώραίο τραπέζι, πάνω στο όποιο βρισκόταν ένα κρυστάλινο ποτήρι και μιά κουστίλινη καράφα με ούισκι.

— Άου! Μάκ! 'Ηλθες!

— Άργησα;

— Έτσι λέει ή 'Εδλιν.

— Η μαμά;

— Που άλλου παρά στην κουζίνα της θά είναι; Διάβολε! Όχι μάγειρο και μαγείρισσα πούχω αλλά και ολόκληρη δωδεκάδα «μαίτρ-νι» ότέλ! Άν είχα, θά τους έπέδλεπε μιά και σ' πρόκειται να φάς σήμερα μαζί μας! Είναι πρώτης τάξεως μαγείρισσα ή μαμά σου. Άν έχανα μιά μέρα την περιουσία μου θάπαρνε πρώτης τάξεως μισθό στο μαγειρείο του «Φλόουερ-Πάλας»!

Και ό αγαθός άνθρωπος άφησεν ένα παταγωδες γέλιο και στράφηκε προς την ώραία 'Εδλιν.

— Έδλιν! Παιδί μου! Ό άρραβωνιαστικός σου διψάει και δεν πιστεύω να του κοψες τη δίψα με τα φιλά που του δώσες στη σκάλα. Τρέξε να φέρης ένα ποτήρι!

Τρεις μήνες τώρα, από την ήμερα που άνηγγέλισαν έπισήμως οι άρραβώνες του ταιριαχτού ζευγαριού, ό αεροπόρος τρώει κάθε Κυριακή βράδυ στο τραπέζι του τραπεζίτη και μέλλοντος πεθερού του.

Άφού πεθερός και γαμπρός πήραν το ούισκι των, πέρασαν στην τραπεζαρία όπου έδειπνισαν όλοι με μεγάλη όρεξη και μεγάλη ευθυμία. Στο τέλος, έφεραν στο τραπέζι την τούρτα από την όποιαν ή 'Εδλιν δεν πήρε ούτε ψίχουλο, όφρασισθείσα ότι κείνο το βράδυ δεν της γουστάρει κανένα γλυκό.

Ό Μάκ Πρέκιν κατάλαβε και της έρριξε μιά γλυκειά ματιά ένώ έκείνη του χαμογέλουσε. Θα πήγαινε στο δωμάτιό της να φάη κρυφά το αγαπημένο της γλυκό, το κιδωνόπαστο με την κανέλλα που της είχε άγοράσει!

Ό καφές του γαμπρού και των πεθερικών σερβιρίστηκε στο κοινό φουρνάρι όπου και συζητήθηκαν λεπτομερέστατα όλα όσα άφορούσαν την τελευταία των γάμων που θά γίνονταν σε λίγες μέρες και στους όποιους είχε προσκληθί ή άφραση του Λονδίνου. Όστόσο, ή ώραία 'Εδλιν δεν είχε φανί από την στιγμή που είχε βγίη από την τραπεζαρία.

Τί έκανε λοιπόν στο δωμάτιό της άφού ήξερε ότι ό άρραβωνιαστικός της άνυπομονούσε να την δη στο φουρνάρι όπου και κρύωνε ό καφές της.

Ό τραπεζίτης έρριξε μιά ματιά στην γυναίκα του κι' έκείνη σημάχθηκε και βγήκε άμέσως εις άναίτησιν της κόρης της.

Ξαφνικά, ένώ οι δυο άντρες συζητούσαν,

άκούσθηκε μιά σπαρακτική κραυγή:

— Μάκ! Πέτερ! Βοήθεια!... Οι δυο άντρες τινάχθηκαν διά μιάς επάνω πελιδινό και άλληλοκυντάχτηκαν.

— Η φωνή της γυναίκας μου!

— Ζητάει βοήθεια!

— Στο δωμάτιό της 'Εδλιν!

Ένα σπαρακτικό θέαμα τους περίμενε, μόλις έφθασαν στο κατώφλι της όρθάνοικτης πόρτας του δωματίου της 'Εδλιν. Έμειναν εκεί σαν άπολιθωμένοι και οι δυο από την φρίκη.

Η ώραία 'Εδλιν κοιτόταν ξαπλωμένη άίσωκλα σε μιά ντορμέζ, καταμέλανη και με τα μάτια έξω από τις κόγχες. Ένα πηχτό σάλιο έβγαине από το στόμα της και έτρεχε προς τον δεξιό της ώμο προς τον όποιον έκλινε το κεφάλι της. Στο δεξί της χέρι ή νέα κρατούσε ένα κομμάτι από το κιδωνόπαστο που της είχε πάει κρυφά ό Μάκ Πρέκιν.

Καταγής, κοιτόταν άναίσθητη ή μητέρα της.

ΦΥΣΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ Η ΕΓΚΛΗΜΑ:

Πριν περάση μισή ώρα, το μέγαρο του Πέτερ Κλίν είχε κατακλυσθί από άστυνομο-

Ό Μάκ Πρέκιν πήδησε απ' την κουρσίστα του, κρατώντας ένα χάρτινο πακέτο.

κοιός, δικαστικούς και δημοσιογράφους. Στην πόρτα του μεγάρου στάθηκε το περίφημο αυτοκίνητο επιστημονικό εργαστήριο της «Σκότλαντ-Γουάτς» μέσα στο οποίο θα γινόταν τα πρώτα συμπεράσματα κάθε φορά που πρόκειται περί υποθέσεων που προμη-νύεται σκοτεινή. Η προανακρίση δεν κατώρθωσε ν' αποδείξει αν επρόκειτο περί φυσικού θανάτου, αυτοκτονίας ή εγκλήμα-τος. Το αυτοκίνητο επιστημονικό εργαστή-ριο εξέτασε με την μεγαλύτερη προσοχή και με τα αλάνθαστα επιστημονικά εργαλεία του το κομμάτι του παστοκύδωνου που είχε βρε-θί στο χέρι της άτυχης νέας. Δεν βρέθηκε ίχνος δηλητηρίου μέσα σ' αυτό.

Η νεκροψία, βέβαια, δεν ήταν δυνατό να γίνει επί τόπου. Θα γινόταν το πρωί στο νεκροτομείο της «Σκότλαντ-Γουάτς». Ωστό-σο, πριν μεταφερθεί το πτώμα, ένας από τους αναστομείς αξιωματικούς της «Σκότλαντ-Γουάτς», διέταξε να μη το μετακινήσουν και πλησίασε τον Πέτερ Κλίν ο οποίος είχαν άποδλκωθή από το ξαφνικό χτύπημα της μοίρας:

—Το τηλέφωνό σας μίστερ Κλίν:
—Στο μεγάλο χώλο.

Ο αξιωματικός πήγε στο τηλέφωνο, ξε-κρέμασε το ακουστικό και γύρισε το κα-τράν.

—Αλλό-αλλό! Ο Ινσπέκτορ Σούμερ εί-ναι σπύτι του;... Όχι;... Μπορείτε να μ'ε πείτε πού μπορούμε να το τηλεφωνή-σουμε; Έδώ «Σκότλαντ-Γουάτς»... Ποι;... Πώς τον είπατε;... Μάρτεν Ντάλ; Έχετε τον αριθμό του τηλεφώνου αυτού του τζέν-τλεμαν;... Ευχαριστώ...

Αφ'ησε το ακουστικό, το ξαναπάρη και γύρισε και πάλι το κατράν:

—'Αλλό-αλλό! Ποιος έχει;... Έδώ «Σκό-τλαντ-Γουάτς»... Ο Ινσπέκτορ Σούμερ είναι σπύτι σας; Δώσατέ του παρακαλώ το άκου-στικό. 'Αλλό!... Σούμερ;... Πέντε, έπτά, δύο, ένα! Νά έλθης άμέσως στο μέγαρο του χρηματιστοΰ Πέτερ Κλίν... Μπορούλιν 'Αβε-ν 147... Ξαφνικός θάνατος. Υποψιάζομαι εγκλήμα... Στη θέση του... Δεν μετακινή-θηκε... Περιμένουμε...

Ύστερα από δέκα λεπτά, ο διάσημος ντέ-τεκτιβ άνέβαινε τα σκαλοπάτια του μεγά-ρου συνοδευόμενος από τον Μάρτεν Ντάλ.

—Ο μίστερ Μάρτεν Ντάλ, λέει άποτεινό-μενος προς τον άνωτέρό του, τυχαίνει στε-νός φίλος του άεροπόρου Μάκ Πρέκιν και θέλω να με συνοδέψη. Του το έπείραξα γιατί πολλές φορές, όταν πρόκειται περί σκοτεινών εγκλημάτων, ζητώ την βοήθειά του ή όποια είναι πάντοτε άποτελεσματική. Ο φίλος μου είναι πάστα άστυνομικού.

Ο Μάκ Πρέκιν έτρεξε να σφίξει συγκι-νημένος το χέρι του Μάρτεν Ντάλ.

—Μάρτεν! Τί χτύπημα ήταν αυτό;

—Κουράγιο. Ποιά είναι ή δική σου γνώ-μη; Δυστύχημα; Αυτοκτονία ή εγκλημα;

—'Αποκλείω την αυτοκτονία. Ήταν τόσο εύτυχο μένη! Σε λίγες μέρες θα γίνονταν οί νόμοι μας. 'Αποκλείω και το εγκλημα. Ο άγγελος αυτός της καλωσύνης μόνο φίλους είχε.

—Όποτε κατά την γνώμη σου πρόκειται περί φυσικού θανάτου;

—Ξέρω κι' εγώ τί να υποθέσω; Ήταν γεμάτη ζωή!... Ύστερα... πούδς φυσικός ά-πότομος θάνατος αλλοιώνει τόσο άπαίσια τα χαρακτηριστικά. Ή άτυχη μνηστή μου με τα πεταγμένα έξω από τις κόγχες μάτια της και με το μελάνιασμά της, δείχνει ή ότι δη-λητηριάστηκε με κανένα κεραυνόβόλο δη-λητήριο ή ότι στραγγαλίστηκε! 'Όστόσο, ούτε σημάδια στραγγαλισμού φέρει ο λαι-μός της, ούτε ίχνος δηλητηρίου βρέθηκε στο σώλιο της. Και όμως έπρεσε κεραυνόβλητη ένώ έτρωγε το κυδωνόπαστο πού της έφε-

ρα! Νοιώθω το λογικό μου να σαλεύη Μάρ-τεν!

Ο Μάρτεν Ντάλ πέρασε με τον Σούμερ και τον Μάκ Πρέκιν στο τραγικό δωμάτιο. Τίποτα το έξαιρετικό δεν παρατήρησε όπως άλλωστε και ο Σούμερ. 'Αξιοζήλευτη τάξη βεσίλευε μέσα στο δωμάτιο. Όλα στη θέση τους. Ή άτυχη Έβλιν, όπως έδειχνε του-λάχιστον το δωμάτιο, έπρεσε κεραυνόβλητη στην ντορμίζ ένώ προχωρούσε προς την σι-φονιέρα της μασώντας το κυδωνόπαστό της!

Ύστερα κι' από τις παρατηρήσεις του Σούμερ ο όποιος καθ' όλον αυτό το διάστη-μα δεν άνοιξε το στόμα του να πη λέξη, δια-τάχθηκε ή μεταφορά του πτώματος στο νε-κροτομείο γιά την άπαραίτητη νεκροψία και οι τρεις άντρες βγήκαν από το νεκρικό δω-μάτιο.

Ο Μάρτεν Ντάλ πήρε τον Μάκ Πρέκιν ά-πό τα μπράτσο.

—'Από ποιά ζαχαροπλαστείο άγόρασε την τούρτα;

—Μά... Ή τούρτα δεν ήταν δηλητηρια-σμένη. Φάγαμε όλοι από αυτήν χωρίς να ά-διαθετήση κανένας μας. Έξ άλλου έκείνη ούτε την δοκίμασε καν.

—Και το κυδωνόπαστο δεν τόν πήρες από το ίδιο ζαχαροπλαστείο;

—Ναι άλλα εξέτασθηκε ήδη το κομμάτι πού είχε άπομείνει και δεν βρέθηκε σ' αυτό ίχνος δηλητηρίου.

—Τό ξέρω. Έχεις δίκη. Άλλού πρέπει να στραφούν οι έρευνές μας.

Και βάζοντας τα χέρια του στις τσέπες του άρχισε να ψάχνεται.

—Διάβολε! Πού έβαλα τον άναπτήρα μου; 'Α! Θα τον άκούμπησα στην τραπε-ζαρία! Μιά στιγμή...

Και αφήνοντας τον φίλο του έτρεξε στην τραπεζαρία.

Τό κουτί μέσα στο όποιο ήταν ή τούρτα βρισκόταν ακόμη πάνω στο ντρεσουάρ. Ο Μάρτεν Ντάλ διάβασε πάνω σ' αυτό το ό-νομα και την διεύθυνση του ζαχαροπλά-στου.

ΟΙ ΥΠΟΨΙΕΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

Ότε ίχνος δηλητηρίου δεν βρέθηκε στα σπλάχνα ή στο αίμα του πτώματος, του ό-ποιού και διατάχθηκε ή ταφή. Ο φάκελ-λος έκλεινε. Έπρόκειτο περί κεραυνόβόλου άποπληξίας.

Όστόσο, ο Μάρτεν Ντάλ δεν ήσυχάζε. Είχαν υποψιασθή εγκλημα και είχαν ύπο-ψιασθή τον φίλο του άεροπόρου!

Γιά ποιά λόγο άπέφυγε να του όνομάση το ζαχαροπλαστείο και γιά ποιά λόγο άγόρασε ένα και μόνο κομμάτι κυδωνόπαστο; Τό ότι το κυδωνόπαστο έβλαπτε την Έβλιν και της πήγε κυρά ένα κομμάτι γιά να ίκανο-ποιηθί ή λαίμαργία της τρώγοντάς το κλε-φτάτα, ήταν βέβαια μια άληθοφανής δικαι-ολογία. Τό γεγονός όμως ότι ή άτυχη κο-πέλλα είχε πέσει κεραυνόβλητη τρώγοντάς το, τόν έβαζε σέ σκέψεις.

Κατά το μεσημέρι, παρουσιαζόταν μετεμ-φιεσμένος στο ζαχαροπλαστείο και έπαιρνε παράμερα τόν ζαχαροπλάστη:

—«Σκότλαντ-Γουάτς» του λγεί. 'Ιδού ή ταυτότης μου. Έχω μερικές πληροφορίες να σας ζητήσω.

—Στις διαταγές σας.

Έξαιρετικώς ένδιαφέρουσα

αύτοτελής περιπέτεια του

MARTEN NTAL

—Γιά να δούμε αν έχετε καλό μνημονικό. Ποιάς άγόρασε χτες κατ' τις έπτά το δρά-δυ μια τούρτα από κρέμα σαντιγύ πού πα-ρουσίαζε μια πολύ επιτυχημένη χήνα;

—Νά ρωτήσω τόν υπάλληλο. Τζών! Έλα εδώ σέ παρακαλώ! Ποιάς άγόρασε την χήνα χθές;

Ο υπάλληλος σκέφθηκε λίγες στιγμές:

—Ένας τζέντλεμαν καλοντυμένος και μ' άθλητικό παρόστημα, ηλικίας 28—30 χρό-νων. Ήταν συντροφιά με μια ώραία κο-πέλλα.

—Συντροφιά με μια ώραία κοπέλλα; ρώ-ησε με περιέργεια ο Μάρτεν Ντάλ.

—Μάλιστα. Με μια κοπέλλα πού φορούσε κίτρινοπαρόσημη τουαλέττα και κρατούσε πλεκτό μεγάλο τσαντάκι μ' ανατολίτικα σχέ-δια.

—Είσαι βέβαιος; Μήπως ή κοπέλλα αυτή ήλθε με άλλον και συγγείες;

—Είμαι βέβαιος. Ή κοπέλλα ήλθε με τόν τζέντλεμαν πού άγόρασε την χήνα. Έ-γώ ο ίδιος έβαλα την χήνα στο κουτί, την τύλιξα. Μοδύωσε μάλιστα και μιού σελλίφι πουμπουάρ.

—Μήπως είχατε και καμιά άλλη, παρό-μοια τούρτα;

—Ποτέ δεν γίνεται αυτό στο κατάστημά μας. Ή κάθε τούρτα πού βγαίνει από τόν φούρνο μας έχει το δικό της σχέδιο.

—Τί άλλο έβαλες στο κουτί έκτός από την τούρτα;

—Ένα μικρό κομμάτι κυδωνόπαστο. Ή λεπτομέρεια αυτή με κάνει βέβαιο 100% ότι ή κοπέλλα πού σας περιέγραψα ήλθε με τόν τζέντλεμαν πού άγόρασε την χήνα.

—Γιατί σέ κάνει 100% βέβαιο;

—Γιατί την στιγμή πού τύλιγα το κουτί είδα από τόν καθρέφτη την κοπέλλα να κλέ-βη γρήγορα-γρήγορα από την προθήκη ένα κομμάτι κυδωνόπαστο και να τό βάξη στο τσαντάκι της. Φυσικά, έκανα πώς δεν είδα Δέν βέλησα να προσβάλω ούτε έκείνη ούτε και τόν τζέντλεμαν πού την συνόδευε γιά ένα κομμάτι κυδωνόπαστο.

—Είπατε βέβαιος ότι έκλεψε έκείνη ένα κομμάτι κυδωνόπαστο;

—'Αφού την είδα από τόν καθρέφτη!

—Δείχτε μου το κυδωνόπαστο.

Του έφεραν τρία όμοιομορφα κομμάτια κυδωνόπαστο. Ήσαν το καθένα βάρους δέ-κα περίπου δραμιών μακρούλα και από την μια άκρη εξέχε ένα ξυλαράκι. Έτσι, έκεί-νος πού θα έτρωγε ένα από αυτά, ήταν ύ-ποχρεωμένος να τό πιάση από το ξυλαράκι και να δαγκάση την άλλη άκρη.

Ο Μάρτεν Ντάλ πήρε ένα κυδωνόπαστο, εύχαρίστησε γιά τίς πληροφορίες και βγήκε.

Τελείως άγνώριστος όπως ήταν, παρουσι-άστηκε ύστερα από λίγο στο σπίτι του άε-ροπόρου Μάκ Πρέκιν.

—Ο μίστερ Μάκ Πρέκιν,

—Εγώ ο ίδιος. Τί με θέλετε;

—«Σκότλαντ-Γουάτς».

—Τί θέλει ή «Σκότλαντ-Γουάτς» από μένα;

—Κατηγορήσθε ότι δολοφονήσατε την μνηστή σας Έβλιν Κλίν.

—Τρελλαθήκατε κύριε!

—Την δολοφονήσατε μ' ένα από αυτά τα κυδωνόπαστα!

—Προσέξατε στις εκφράσεις σας κύριε γιάτι δεν είναι δύσκολο πράγμα να χάση έ-νας άνθρωπος την ψυχραιμία του και την ύπομονή του. Κατηγορούμαι; Είπατε άνακρι-τής; Όχι; Μόνο να με συλλάβετε έχετε δι-καίωμα και μόνο στόν άνακριτή ύποχρεού-μαι να άπαντήσω.

—Μάλιστα μίστερ Μάκ Πρέκιν. Σας συλ-λαμβάνω. Όχι μόνον όστόσο! Θα συλλά-βω μαζί σας, ως συνενοχό σας και την νέα έκείνη κοπέλλα με την κίτρινοπαρόσημη τουα-λέττα και το ανατολίτικο τσαντάκι με την

όποιαν πήγατε χθές στο ζαχαροπλαστείο. Ο άεροπόρος έγινε κίτρινος σαν το φλουρί.

—Θά συλλάβετε την Κάθριν;

—Όποτε είναι άλήθεια ότι πήγατε μαζί της στο ζαχαροπλαστείο! Όνομάζεται Κά-θριν. Τό έπίθετό της;

—Κάθριν Στρόμπεργκ. Είναι ή κόρη του μελισσοκόμου Στρόμπεργκ!

—Μελισσοκόμος είναι ο πατέρας της; Αύ-τό είναι!

Και τρέχοντας στο τηλέφωνο πήρε το ά-κουστικό και γύρισε το κατράν:

—'Αλλό - αλλό! Σούμερ! Πάρε μαζί σου χειροπέδες, δυό άστυνομικούς, πηδα σ' ένα ταξί και τσάκισου να φθάσης στο μελισσο-κομείο Στρόμπεργκ. Φθάνω σέ λίγο. Άν φθάσης πριν από μένα, άπομόνωσε την κόρη του Κάθριν!

Αφ'ησε το ακουστικό και δγαζοντας με μια άστραπιαία κίνηση μoustάκια και ψεύ-τικα μαλλιά, στράφηκε προς τόν Μάκ Πρέ-κιν.

—Μάκ!

—Μάρτεν! Σύ!

—Εγώ φίλε μου. Μη φοβάσαι και δεν θα ένοχοποιηθής! Σύ δεν έχεις ιδέαν. Ή Κάθριν Στρόμπεργκ δολοφόνησε την μνηστή σου! Όσοινα συνδεζόμενος έρωτικά μαζί της. Δεν είν έτσι;

—Ναί! Τό έκανε αυτό; Έξετέλεσε λοι-πόν ή έχιδνα την άπειλή της;

—Σε είχε προειδοποιήσει;

—'Απειλούσε άλλα δεν έδινε σημασία στις άπειλές της. Άλλά πώς; Πώς την δηλη-τηρίασε;

—Με ένα τέτοιο κυδωνόπαστο!

—'Αλλά το κυδωνόπαστο πού έφαγε ή Έ-βλιν δεν είχε δηλητήριο.

—Τό ξέρω. Την δηλητηρίασε χωρίς δη-λητήριο! Θα μάθης σέ λίγο πώς! Πές μου μονάχα. Πού πήγατε όταν βγήκατε από το ζαχαροπλαστείο;

—Στην γκαρσονιέρα μου. Μείναμε εκεί ως τις όχτώ και μιού και από κει πήγα στο σπίτι της μνηστής μου.

—Έμεινε μόνη στην γκαρσονιέρα;

—Ναί. Πέντε λεπτά της ώρας. Είχε ξε-χάσει το ρούζ της και με έστειλε στο απέ-ναντι κούκι να της άγοράσω ένα.

—Και άλλαξε το κυδωνόπαστο! Πάμε να της ρίξουμε το προσωπείο. Πρέπει να είναι έχιδνα γιά να διανοηθί ένα τέτοιο εγκλημα.

□ □

Όταν σέ λίγο ο Μάκ Πρέκιν και ο Μάρ-τεν Ντάλ έφθασαν στο μελισσοκομείο Στρόμ-περγκ, βρήκαν την Κάθριν νεκρή. Είχαν αυ-τοκτονήσει με τόν ίδιο φορητό θάνατο με τόν όποιον είχε σκοτώσει την αντίκληό της. Βλέποντας τόν Σούμερ με τους δυό άστυνο-μικούς κι' ακούγοντάς τον να την διατάζει να μη σ' ένα δωμάτιο, κατάλαβε ότι τό εγκλήμα της είχαν άποκαλυφθί. Άνοιξε τό-τε με άφάνταστη ψυχραιμία το τσαντάκι της, έβγαλε μέσα άπ' αυτό ένα κομμάτι κυ-δωνόπαστο, άρχισε να τό τρώγει και ξαφνι-κά, έπρεσε κεραυνόβλητη. Κι' αυτή έγινε καταμέλανη, κι' αυτής τα μάτια πετάχθηκαν έξω από τις κόγχες.

—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

□ □

Όταν σέ λίγο ο Μάκ Πρέκιν και ο Μάρ-τεν Ντάλ έφθασαν στο μελισσοκομείο Στρόμ-περγκ, βρήκαν την Κάθριν νεκρή. Είχαν αυ-τοκτονήσει με τόν ίδιο φορητό θάνατο με τόν όποιον είχε σκοτώσει την αντίκληό της. Βλέποντας τόν Σούμερ με τους δυό άστυνο-μικούς κι' ακούγοντάς τον να την διατάζει να μη σ' ένα δωμάτιο, κατάλαβε ότι τό εγκλήμα της είχαν άποκαλυφθί. Άνοιξε τό-τε με άφάνταστη ψυχραιμία το τσαντάκι της, έβγαλε μέσα άπ' αυτό ένα κομμάτι κυ-δωνόπαστο, άρχισε να τό τρώγει και ξαφνι-κά, έπρεσε κεραυνόβλητη. Κι' αυτή έγινε καταμέλανη, κι' αυτής τα μάτια πετάχθηκαν έξω από τις κόγχες.

—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

□ □

Όταν σέ λίγο ο Μάκ Πρέκιν και ο Μάρ-τεν Ντάλ έφθασαν στο μελισσοκομείο Στρόμ-περγκ, βρήκαν την Κάθριν νεκρή. Είχαν αυ-τοκτονήσει με τόν ίδιο φορητό θάνατο με τόν όποιον είχε σκοτώσει την αντίκληό της. Βλέποντας τόν Σούμερ με τους δυό άστυνο-μικούς κι' ακούγοντάς τον να την διατάζει να μη σ' ένα δωμάτιο, κατάλαβε ότι τό εγκλήμα της είχαν άποκαλυφθί. Άνοιξε τό-τε με άφάνταστη ψυχραιμία το τσαντάκι της, έβγαλε μέσα άπ' αυτό ένα κομμάτι κυ-δωνόπαστο, άρχισε να τό τρώγει και ξαφνι-κά, έπρεσε κεραυνόβλητη. Κι' αυτή έγινε καταμέλανη, κι' αυτής τα μάτια πετάχθηκαν έξω από τις κόγχες.

—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

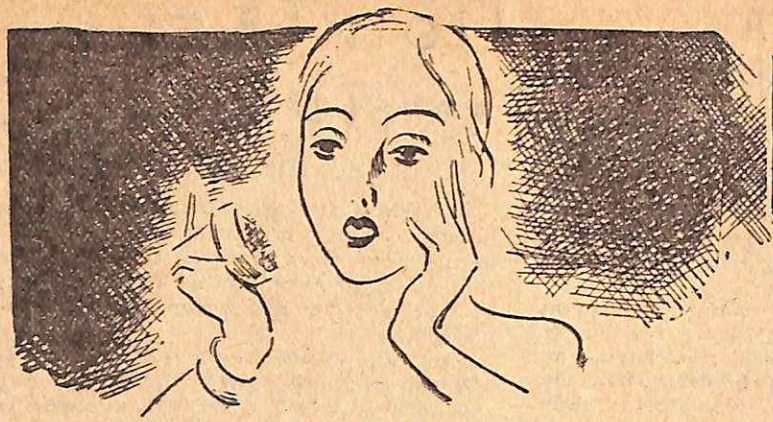
—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

—Δεν συντρέχει λόγος να διαταχθί ή έ-κταφή του πτώματος της Έβλιν Κλίν, λέει ο Μάρτεν Ντάλ. Ή νεκροψία πού θα γίνει σ' αυτό έδώ το πτώμα, θ' άποδείξει και τόν θάνατο της Έβλιν. Ή Κάθριν δολοφόνησε την αντίκληό της, βάδωντας της στο κυδω-νόπαστο λίγα κεντριά μελισσών! Με τόν ίδιο τρόπο ήττονόκησε και αυτή. Κι' οι δυό πέθαναν από άσφυξία μόλις τα κεντριά αυτά άγγυλώθηκαν στούς εισσπάγους των. Είναι κεραυνόβόλος ο θάνατος και δεν αφήνει ί-χνη. Δηλητηρίασε χωρίς δηλητήριο!

ΚΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΑ ΚΑΛΟΝΗΣ... ΓΙΑ ΖΩΑ

Γ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΤΑΞΙΔΙΑ

«Αν ρωτήσετε δέκα ανθρώπους, τι θα έκαναν αν τους έπεφτε ο πρώτος λαχνός του μεγάλου λαχείου, οι έπτά, το δλιγώτερον, θα σάς έδιναν την στερεότυπη απάντηση: θα πήγαινα ταξίδι!»

Γιατί, πραγματικά, είναι τόσο βαθειά ριζωμένος μέσα μας ο πόθος της άλλης γης που θεωρούμε το ταξίδι σαν μία από τις μεγαλύτερες απολαύσεις του κόσμου.

Τι ωραιότερο από το να φεύγει κανείς, να απομακρύνεται, να βλέπει καινούργιους ορίζοντας, νέα περιβάλλοντα, άλλες χώρες, τις χώρες που τόσο συχνά βλέπουμε μόνο στα όνειρά μας. Αισθάνεται κανείς μέσα του βαθειά την νοσταλγία που περιέγραφε τόσο ωραία ο Μπωντελαίρ, των αναχωρήσεων, των σταθμών, των μακρινών τόπων που όμορφαίνει ή φαντάσας, οι όποιοι όμως τις περισσότερες φορές μας απογοητεύουν...

Νομίζει κανείς ότι εκεί που θα πάει κάτω από έναν καινούργιο ουρανό ανάμεσα σε άλλους ανθρώπους θα βρει να τον περιμένει η Εύτυχία, που μάταια κυνήγησε σε όλη του την ζωή... Γιατί δεν μπορεί να φαντασθεί κανείς ότι η Εύτυχία είναι ένα πουλί που δεν πιάνεται εύκολα. Είναι ένα ταξιδιάρικο πουλί που φεύγει γρηγορώτερα και από μας τους ίδιους και είναι δύσκολο να το κρατήσουμε πολύ καιρό αιχμαλωτισμένο στα άπληστα χέρια μας.

«Ένας ποιητής είπε κάποτε: «οι ωραιότεροι σίχοι είναι εκείνοι που δεν γράφτηκαν ποτέ».

Θά μπορούσαμε κι' έμεις να προσθέσουμε: «τα ωραιότερα ταξίδια είναι εκείνα που δεν κάναμε ποτέ».

Είναι τα χιμαιρικά ταξίδια μας που πλάσαμε μονάχα στα όνειρά μας και τα ξεδιανέκυσε ή φαντασία μας...

ΛΟΡΑ

□ □

Η ΜΟΔΑ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

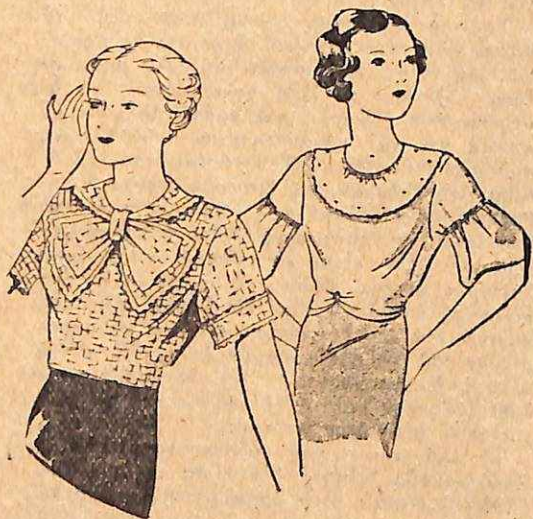
«Η νέα τάσις είτε για φόρεμα πρωινό πρόκειται, είτε για βραδυή τουαλέττα, είτε για μαντώ συνίσταται σε κορσάζ πολύ εφαρμοστά ούτως ώστε να αναδεικνύεται έντονα το στήθος. Για τα μαντώ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

ή γραμμή της τάγιας είναι εξ ίσου εφαρμοστή. Από την ζώνη και κάτω όμως κατεβαίνουν φαρδιά, καταλήξουν στον ποδόφυρο σε τόσο φάρδος ώστε να υπενθυμίζουν τους μανδύες του Καυκάσου.

Τα μανίκια εξακολουθούν να είναι πολύ εργασμένα και φαρδιάουν είτε προς τα επάνω, είτε κάτω από τους ώμους. Σε μερικά μοντέλα βλέπουμε και μανίκια ραγκλάν.

Στο Παρίσι θαυμάστηκε πολύ ένα μαντώ από λαινάς μπρικ πολύ εφαρμοστό στη μέση με ζώνη που έκλειε με ένα μα-

Δύο χαριτωμένες μπλουζίττες για τα ταξίδια σας.

γάλο κουμπί από βελούδο μαρόν. «Ο γιακάς ήταν επίσης από βελούδο μαρόν. Τα μανίκια, πολύ φαρδιά στον αγκώνα κατέληγαν στο πουανιέ με ένα παραμέντο ίσιο επίσης από μαρόν βελούδο. Συγχρόνως με τα μαντώ επικρατεί πολύ το ρόμπ-μαντώ που υπογραμμίζει την αιλουέτα τόσο κομψά χωρίς να την παχαίνει. Τα κομψότερα ρόμπ-μαντώ γίνονται από λαινάς μαρίν με γιακά από καρακιούλ γκριζό.

Βλέπουμε ακόμη πολλά ανσάμπλ: άλλα αποτελούνται από ένα φόρεμα και ένα μαντώ σε διαφορετικό χρώμα, άλλα από ένα μαντώ και μία φούστα άσορτί και μία μικρή καζάκα για μπάσκα σε χρώμα διαφορετικό.

Στα φορέματα που συμπληρώνονται από ένα μαντώ διαφορετικού χρώματος, οι ζώνες που γίνονται από ύφασμα θυμί-

ζουν το χρώμα του μαντώ. Τα μαντα αυτά είναι μακρά ή ήμισμακρά, εφαρμοστά στη μέση, με μπάσκες πολύ φαρδιές που καταλήγουν συχνά σε γκοντέ. Για γαρνιτούρα των μαντώ συνηθίζεται πολύ ένα είδος βελονιές που σχεδιάζουν μικρά γεωμετρικά σχήματα.

Τα φορέματα και οι φούστες είναι ίσια ή ελαφρώς φαρδιά: τα άπογευματινά φορέματα παρουσιάζουν μία κλ'ση πολύ έντονη στο να σχεδιάζουν ένα ελαφρό γκοντέ στο εμπρός μέρος της φούστας.

Πάρα πολλά κορσάζ είναι επηρεασμένα από την μόδα ντιρεκτουάρ. Δηλαδή έχουν την μέση ανεβαστή εμπρός και άλλα σχεδιάζουν μπολερό ή φούστ σταυρωτά. Το κορσάζ είναι σφιχτό και εφαρμοστό εμπρός με σοδρες που ανεβαίνουν ψηλά κάτω από το στήθος και δίνουν την εντύπωση πολύ κοντής μέσης. Τα μανίκια είναι ντραπέ ως επί το πλείστον. Στους γιακάδες των άπογευματινών φορεμάτων βλέπουμε φλόγγους, μικρά γιακαδάκια και ένκρυστασιόν. Τα γαλόνια και οι τρέσες γαρνίρουν συχνά τα φορέματα και τα μαντώ, τα ρεβέρ, τις τσέπες, υπογραμμίζουν ένα άμπισμάν, ένα γιακά, τα παραμέντα κ.τ.λ.

Το μαύρο χρώμα εξακολουθεί να επικρατεί για τα μαντώ και τα βραδυνά φορέματα, που ξανόγιουν λίγο με μία χρωματιστή γαρνιτούρα: πράσινο χλόης, κίτρινο μουσταρτί, και λίγο κόκκινο. Ένα φόρεμα από ντυβετίν μαύρη γαρνίρεται με μία γραβάτα από σκωτσέζικο ταφτά.

Βλέπουμε επίσης φαρδιές ζώνες δερμάτινες μαύρες, και ζακέττες σάκκους μαύρες γαρνιρισμένες με μοτίφ ένκρυστασιόν πράσινα και κόκκινα.

Συχνά οι ένκρυστασιόν γίνονται από τοίλι ή διαφανέστατο ύφασμα που δίνει ένα έντελως καινούργιο έμφέ στα βαρειά ύφασματα. Τώρα όμως το φθινόπωρο το τοίλι μπορεί να αντικατασταθεί με βελούδο. Οι βελούδινες μπλουζές θα είναι πολύ της μόδας εφέτος.

Το μαύρο άστρακάν ευνόειται πάρο πολύ για γαρνιτούρες. Θα γαρνίρη το παλτά, τα φορέματα, τις ζακέττες. Θά το χρησιμοποιήσουμε ακόμα σε ένκρυστασιόν, σε γκοντέ, σε μοτίφ, σε ζώνες και σε κατεβαστούς γιακάδες με γλώσσες.

Μετά το μαύρο χρώμα την μεγαλύτερη επιτυχία έχει το μπλέ μαρίν, ύστερα έρχονται χρωματισμοί περισσότερο φαντασιζι: μαρόν σε χρώμα μαραμένου φύλλου, δαμασκηνί, γκρι-μπλέ, ταμπά, πράσινο ζωηρό.

□ □

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Οι νέες δεσποινίδες και τα μικρά κοριτσάκια θά χρησιμοποιήσουν εφέτος για τις τουαλέττες τους τα βελούδα κοτελέ, βελούδα σκωτσέζικα, βελούδα βαμβακε-

σελίδες

κά και βελούδα μεταξωτά μονόχρωμα.

Το βελούδο κοτελέ θά χρησιμοποιηθεί κυρίως για τις μπλουζές και τα ανσάμπλ, ενώ το μονόχρωμο βελούδο προορίζεται για τα πιο «άμπιγιέ» φορέματα.

Τα χρώματα που θά προτιμηθούν για τα ταξίδια και τις μπλουζές είναι το πράσινο σε όλες τις αποχρώσεις, το θαλασσί, το γκρι. Για γαρνιτούρα θά δούμε κυρίως μικρούς φλόγγους από το ίδιο ύφασμα. Οι φλόγγοι αυτοί αντικαθιστούν τα κουμπιά που πρέπει να όμολογήσουμε ότι τα βαρεθήκαμε πιά λίγο.

Για τις τουαλέττες από μεταξωτό βελούδο, ή μόδα επιβάλλει κυρίως το μαύρο. Καθιστούμε όμως κυρίες μου. Το μαύρο αυτό δεν είναι καθόλου θλιβερό και μπορεί θαυμάσια να υιοθετηθεί για τα νέα κορίτσια γιατί ξανόγιεται πάντα με μία ζωηρόχρωμη γαρνιτούρα. Είδαμε ένα ωραιότατο μοντέλο από μαύρο βελούδο με φούστα ελαφρά αν φόρμ προς τα κάτω και κορσάζ με κοντές μπρετέλλες που άνοιγε σε μία μπλουζά από κρέπ-ντέ-οίν πορτοκαλλί με φουσκωτά μανικάκια. «Η ζώνη δεμένη μπροστά ήταν επίσης από κρέπ ντέ-οίν πορτοκαλλί».

Τα περισσότερα άμπιγιέ παιδικά φορεμάτκια γαρνίρονται με μία ανοικτόχρωμη γαρνιτούρα που δίνουν στο πρόσωπο μία νότα τόσο δροσερή και νεανική. Πολλές φορές οι γαρνιτούρες αυτές αποτελούνται από λουλούδια κεντημένα με πολύχρωμο μετάξι είτε από φλόγγους σε χρωματισμό έντελως αντίθετο από το φορέματος.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

Στα προηγούμενα δύο άρθρα μου σάς έγραψα για τον σημαντικόν ρόλο που παίζει το στήθος στη γυναίκα τόσο από αισθητικής απόψεως, όσο και από υγιεινής γενικώς.

Τώρα θά σάς γράψω λεπτομερώς για την αιτιολογία κάθε μιάς από τις συχνότερες διάφορες ατέλειες του στήθους καθώς και για τα προληπτικά και τα θεραπευτικά μέσα που διαθέτει ή επιστήμη για την καταπολέμησή των.

Και πρώτα-πρώτα ποιές είναι οι συνηθέστερες ατέλειες. 1) «Η πλαδαρότης κι' ό μαρμαριός. 2) «Η υπερτροφική διόγκωση και συγχρόνως πλαδαρότης και ό μετασχηματισμός του στήθους. 3) «Η άτροφία του στήθους. 4) «Η τελεία έλλειψη στήθους (ύποτυπώδες στήθος) και 5) «Η ανισότης των μαστών (διαφορά μεγέθους).

Πριν προχωρήσω στην λεπτομερή ανάλυση των διαφόρων αιτίων που προκαλούν την καθεμιά από τις παραπάνω ατέλειες, καθώς και στον τρόπο της θεραπείας των, νομίζω ότι πρέπει να μάθετε πώς προλαμβάνονται τα διάφορα ελαττώματα του στήθους και μάλιστα από παιδικής ηλικίας, όποτε κι' ή επιτυχία θάδναι εκ των ποστέρων έξησφαλισμένη. Μεγάλο ρόλο στο ζήτημα παίζει ή

λεσση την ανάπτυξη γενικώς του θώρακος, συνεπώς και του στήθους.

«Η φυσιολογικότερα άσκηση με την όποία δυναμώνουν οι μύς του στήθους είναι ή άναπνοή. Είναι ή σπουδαιότερα λειτουργία του όργανισμού.

«Αλλά δεν φθάνει μόνο να άναπνέωμε άπλώς, πρέπει ν' άναπνέωμε και καλά.

«Η αναλογία των ανθρώπων που άναπνέουν κανονικά και που ύποβοηθούν με άσκήσεις την κανονική λειτουργία των πνευμόνων, είναι πολύ μικρά.

«Η άναπνοή βγάξει από το αίμα μας το άνθρακικό όξύ, και προσθέτει όξυγόνο το όποιο είναι συστατικό απαραίτητο για την ύγεια, την θαλερότητα και την όμορφία.

«Όσο πιο βαθειά και ρυθμικά γίνεται ή άναπνοή, τόσο είναι και συντελεστικότερα στην ανάπτυξη του θώρακος.

Συνηθίστε λοιπόν σεις και τα παιδιά σας ν' άναπνέουν βαθειά και κανονικά και πάντοτε με τη μύτη, άποφεύγοντας τις ύπερβολικές και άτακτες εισπνοές που κουράζουν. Αυτή είναι ή πιο άπλη και φυσική άσκηση, που συντελεί στην κανονική λειτουργία και όξυγόνοση του όργανισμού, και της όποιας την σημασίαν οι περισσότεροι παραγνωρίζουν.

Στο έπόμενο εύκολες γυμναστικές άσκήσεις για την τόνωση και ανάπτυξη του στήθους, καθώς και συμβουλές για την περίποίησή του.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Έξ άριστων προς τα δεξιά: Μαντώ τρουά-νάρ από λαινάς με μεγάλες βελονιές και φόρεμα από λαινάς σινέ.— Άνσάμπλ από λαινάς γαρνιρισμένο με δολούδο.— Κομψάτατα φόρεμα από μαροκάν με λουλούδια περλέ ρόζ και πράσινα.

σ' έ'πτά γραμμές

Ύπάρχει στις Ίνδιες ένα τζαμί που το λένε «Αράϊ - Ντίν - Κά - Ζαφάρα», δηλ. «Το έργο των δύομιση ημερών». Και πραγματικά, πιστεύουν στο μέρος εκείνο, ότι το τζαμί αυτό έχει χτισθί μέσα στο χρονικό αυτό διάστημα από τους μάγους! Δεν χρειάστηκε ούτε μια μέρα περισσότερο.

Το γαλλικό αεροδρόμιο του Μπουρζέ, έγιναν δοκιμές απογειώσεως, ενός νέου αεροπλάνου που αντί τροχών είναι επιδεδωμένο με τις γνωστές ταινίες των τάνκς και των «ώτσε-νί». Το νέο σύστημα έγινε για να μπορούν τα αεροπλάνα να προσγειώνονται και επί ανώμαλου εδάφους.

Διησχάσαν- όσοι έχουν τους τοίχους του σπιτιού των σκαπασιμένων με κισσό και άλλα αναρχικά φυντά. Δεν προκαλούν αυτά διόλου ύγρασία, όπως απέδειχθη τώρα από τους σοφούς, αλλά απεναντίας προφυλάγουν από την ύγρασία τους τοίχους. «Τα σπίατα».

Ύπάρχει στην Αγγλία ένα εκλεκτό σώμα που το λένε «Λάϊφ Γκούαρτς» (Φρουρά της Ζώης). Η αποστολή του σώματος αυτού είναι να συνοδεύει κατά τις επίσημες εξόδους των τούς Άγγλους βασιλείς και τούς εκάστοτε αρχηγούς του Κράτους. Είναι η ιδιαίτερα τους σωματοφυλακή.

Ι λεμονιές είναι από τα πιο γόνιμα δέντρα που υπάρχουν. Δίνουν καρπό τρεις φορές τον χρόνο και φέρουν μαζί με τους καρπούς και τα άνθη των. Τα λεμόνια τα μαζεύουν όταν είναι ακόμη πράσινα και τα αφήνουν επί κάμποσο καιρό να νιτρι-νίσουν στην σκιά.

Ο πρώτος άνθρωπος που έκανε ραδιοεποποιή, ενώ έπεφε με αλεξίπτωτο ύπηρεσε ο Αμερικανός Μπουσιγιέρ. Αυτό έπεσε από ύψος 9.000 μ. με ένα ασύρματο τηλεφώνιο μπροστά του και μετέδιδε κάθε στιγμή στους συνδρομητές της εταιρίας ραδιοφώνου τις εντυπώσεις του...

Ένα παρισινό άνθρωπιό υπάρχει ένα ρόδο μέσα στο οποίο υπάρχει ένα άλλο ρόδο! Δεν πρόκειται διόλου περί άσκείας. Το δεύτερο ρόδο ξεπετάχθηκε σχεδόν μονομιάς, λίγες μέρες μετά το άνοιγμα του πρώτου. Στην αρχή είχε στο κέντρο του ένα μικρό κόμπο: το δεύτερο μπουμπούκι.

Έα εφεύρεση κατά των κινδύνων πυρκαϊάς στα θέατρα: οι εξόστια - ασανσέρ. Μόλις έκαρξη πυρκαϊά οι θεαταί θα τρέχουν κατά το στέδιο ενός Αγγλου μηχανικού - στους μεγάλους ειδικούς εξόστιας του θεάτρου, οι οποίοι θα τους κατεβά-ζουν σαν ασανσέρ, στον δρόμο.

Ξέρετε ποιο είναι το αρχαιότερο γραμματοσήμο; Ένα της Βλαχίας που χρονολογείται από το 1813. Το γραμματόσημο αυτό είναι μοναδικό σ' όλον τον κόσμο και βρίσκεται στην συλλογή ενός Αμερικανού γραμματοσημοσυλλέκτη. Φυσικά ά-βίζει ολόκληρη περιουσία.

Λύν Κλεβέρ

Καταγωγή.— Η Λύν Κλεβέρ γεννήθηκε στις 22 Οκτωβρίου στο Παρίσι από γονείς ήθοποιους. Η διεύθυνσής της είναι: 18, rue de Mont-Cenis, Paris.

Στέλλει την φωτογραφία της σε όσους την ζητούν, ή τουλάχιστον έχει όλη την καλή διάθεση γι' αυτό.

Ιδιαιτέρα χαρακτηριστικά.— Ύψος: 1,60 μ. Βάρος: 52 κιλά. Μάτια: γαλάνα. Μαλλιά: καστανά. Άγαπά την πεζοπορία. Άγαπά τα χειμερινά σπόρ. Της άρεσει ή κίνηση, ο κόσμος, ο θόρυβος. Η θάλασσα και ή ήρεμία της εξοχής της χτυπούν στα νεύρα και της φέρουν πονοκέφαλο! Άγαπά πολύ το διάβασμα. Οι άγαπημένοι της συγγραφείς είναι ο Σίνκλαιρ Λιούις και ο Άλφονς Ντωντέ, ιδιαίτερος το μυθιστόρημα του Ντωντέ «Σαπφώ». Είναι γεμάτη αντιθέσεις. Άγαπά τη μουσική, τον χορό, το τραγούδι. Όταν γύριζε την «Ηρωική Παρέλαση» κοιμόταν τις περισσότερες νύχτες μόνο πέντε ώρες, της άρεσε όμως εξαιρετικά να εργάζεται σ' αυτό το φίλμ γιατί θαυμάζει πολύ τον Ζακ Φευντέρ, υπό την διεύθυνση του οποίου είχε γυρίσει ήδη το «Μεγάλο Παιγνίδι». Θαυμάζει επίσης πολύ την Φρασουάξ Ροζάι. Γι' αυτό και δεν αισθανόταν καμιά κόραση παρ' όλη τη δουλειά. Τραγουδά όποτε έχει καιρό στο κέντρο «Θρόνος» της Μονμάρτρης. Πηγαίνει συχνά στον κινηματογράφο.

Η ζωή της.— Από όκτώ χρονών έκανε τουρνέ με την οικογενεία της και πολύ νωρίς άρχισε μαθήματα χορού, τραγουδιού και κωμωδίας. Όταν έπρόκειτο να διαλέξει όριστικά μια καριέρα ο πατέρας της της πρότεινε να γίνει δημοσιογράφος, πράγμα που θα της άρεσε πολύ... αν δεν την είχε ήδη κατακτήσει το θέατρο. Η κλίσις της στο θέατρο ήταν τόσο βαθειά ριζωμένη μέσα της που ήταν αδύνατο να το παρατήρη.

Τα φίλμ της.— Γύρισε ως τώρα είκοσιόχτώ φίλμ μεταξύ των οποίων και τις «Βιεννέζικες άγάπες» με την Ζανί Μαρελ που σκoτώθηκε και τον Ρολάν Τουαίν. «Οι είκοσιόχτώ μέρες της Κλαρέτης», δεσποινίς Σπαχή, «Ο Ιππότης Λαβλέρ, Λίγη Τζάζ», Αλλά, Άστυνομία! Το μεγάλο παιγνίδι, Πριγκίπισσα Τσάρδας, Το χιλιάρικο, Σιδερένια κάσκα, Όκτώ κορίτσια για παντρεία και Ηρωική παρέλαση».

Η ώραία Ζινάϊδα

Μεταξύ των γυναικών - κατασκοπών που έδρασαν περισσότερο στον τελευταίο πόλεμο πρέπει να συγκαταλεχθί και ή Ρωσίδα Ζινάϊδα Κρίγκιλοβα.

Η Ζινάϊδα ήταν από άριστοκρατική οικογένεια, αλλά με την έκρηξη της ρωσικής επαναστάσεως προσχώρησε στους Μπολσεβίκους. Ήταν τότε 16 χρονών και έξαιρετικά ώραία, χωρίς δέ στα δύο αυτά σπουδαιότατα προσόντα της μπήκε στην διαβόητη οργάνωση της Γκεπεού για να εξυπηρετήση τους σκοπούς της.

Η πρώτη της έπιτυχία ήταν ή ανακάλυψις του μέρους όπου συνερχόταν το συμβούλιο των Αντιμπολσεβίκων. Της ανέθεσαν τότε να παραστή μεταμφιεσμένη στις συνεδριάσεις των και να μάθι τις λεπτομέρειες του σχεδίου της εξέγερσεως των λευκορώσων.

Συγχρόνως της ανέθεσαν και μια δεύτερη ύπηρεσία: να παγιδεύσι με την καλλονή της κάποιον Ίρλανδό τυχοδιώκτη ο οποίος βρισκόταν στη Μόσχα και για τον οποίον πίστευαν ότι βρισκόταν σ' έπαφή με τους Άντεπαναστάτες.

Η άποστολή της επέτυχε με το παραπάνω. Έπειτα από μια δομάδα το θύμα της, ο λοχαγός Ρέιλυ έπεφε κάτω από τις σφαίρες του έκτελεστικού άποστάσιματος.

Προτού πέσι όμως είχε της Ζινάϊδας που παρίστατο στην έκτελεση.

—Σήμερα θριαμβεύεις, αλλά θάρη κι ή δική σου ή σειρά καί...

Δεν πρόφθασε να τελειώσι. Η Ζινάϊδα άσυγκίνητη έδωσε το παράγγελμα «πύρ» και ο Ίρλανδός έπεσε θανάτος.

Το ίδιο θράδυ, ή Ζινάϊδα, χωρίς τις πολύτιμες πληροφορίες του θύματός της κατόρθωσε να παραστή στο άποκρυφο μέρος όπου συνεδρίαζαν οι Άντεπαναστάται. Ήταν μεταμφιεσμένη σε στρατιώτη και δεν την πρόσεξε κανείς. Έξαφνα σηκώθηκε κάποιος μέλος, και άνεκόνισσε στην ολομέλεια τον κίνδυνο που διέτρεχαν από τις έννεργειες μιας κατασκοπού, όνομαζομένης Ζινάϊδα.

Έπειτα από άρκετη συζήτηση πάνω σ' αυτό το θέμα, σηκώθηκε ο πρόεδρος και πρότεινε τα έξης:

—Λοιπόν, άφού γνωρίζουμε τον έχθρό μας τώρα, προτείνω να τραβήξουμε κληρο για να δούμε σε ποιόν θα πέσι ή τύχη να σκοτώσι αυτή την επικίνδυνη γυναίκα.

Ο κληρος έπεσε στην Ζινάϊδα, ή οποία ώρκίστηκε να σκοτώσι την κατάσκοπο!

Έκείνη όμως ή στιγμή έγινε ή αποκάλυψις. Μπήκε κάποιος μέσα κρατώντας ένα κομμάτι χαρτί. Και δείχνοντας με το χέρι την τολμηρή κατάσκοπο, έπε στους άλλους.

—Αυτός εκεί ο φαντάρος είναι ή Ζινάϊδα!

Μονομιάς τότε έπέπεσαν όλοι κατ' έπάνω της και την λύντασαν.

Πώς όμως έγινε ή αποκάλυψις;

Ο Ρέιλυ όταν άντελήφθη την πλάνη του είχε γράψι σ' ένα χαρτί όλα τα σχετικά με την Ζινάϊδα και τόκρυψε στη τσέπη του. Όταν δέ άργότερα τον έθαψαν, οι σύντροφοί του, άνέσκαψαν το χώμα του τάφου του, έψαξαν τα ρούχα του και βρήκαν το σημείωμα, το περιεχόμενο του οποίου ώδήγησε στην ανακάλυψη της κατασκοπού.

Το ζωντανό πτώμα

Ο διευθυντής της ασφαλιστικής εταιρίας Ζωής «Ο Κολοσσός» είχε καλέσει τον Μάρτιν Κλίπερ, διάσημο ντέτεκτιβ, για να του

ανάσσει μιά άρκετά σκοτεινή ύπόθεση. Ένας πελάτης της εταιρίας όνομαζόμενος Σαθινιέν Κορταλίσ, έλθετός πρώην τραπεζίτης διαμένων σ' ένα πολυτελές διαμέρισμα του μπουλβάρ Ώσιάν, είχε άσφαλίσει τον Μάιο του προηγούμενου έτους την ζωή του για 500.000 φράγκα, μέσω ενός τιμωτάτου πράκτορος του «Κολοσσού», του Πιέρ Λυρό. Την 25ην Σεπτεμβρίου, τέσσερις δηλ. μήνες μετά την πληρωμή των πρώτων άσφαλιστρών, ο κ. Κορταλίσ πέθανε. Επίσημα ή ληξιαρχική πράξις ανέφερε διάρρηξιν άγγείου. Η εταιρία, έδοκιμηθείσα, έστειλε έπειγόντως τον Πιέρ Λυρό στο σπίτι του πεθάνονου. Συγχρόνως πληροφορούν- τ οτι ο Λυρό είχε άσφαλισθί για 2.000.000 φράγκα επί πλέον σε τέσσερις άλλες ασφαλιστικές εταιρίες.

—Κλασικό κόλπο έπε ο Κλίπερ. Ο Κορταλίσ ζή καί άσκιλεύει. Ο γιατρός που διαπίστωσε τον θάνατο και εξέδωκε το πιστοποιητικό ήταν άσφαλός συνεχός του. Μιά συγγενής του τραπεζίτου έκλαιγε στο προσκέφαλό του... άσφαλός ή κληρονόμος του. Δεν έμνε παρ' ό το ζήτημα του φερέτρου κι ή κηδεία...

—Δέν μ' έκπλήσσει υπερβολικά, άγαπητέ μου κ. Κλίπερ, ο θάνατος του Κορταλίσ, έπε ο διευθυντής του «Κολοσσού». Σκεφθήτε όμως πως ο Λυρό μάς έστειλε μια έπιστολή που βεβαιώνει πως όλα είναι εν τάξει στο σπίτι του πελάτου μας, πως είχε δη τον νεκρό, πως είχε μιλήσει με τον γιατρό του, πως δέν πρόκειται ούτε περι δολοφονίας, ούτε περι άυτόκτονίας, για πράγματα δηλ. που προδίδονται στο άσφαλιστήριο συμβόλαιο. Έ λοιπόν, ύστερα από αυτή την έπιστολή, ο Πιέρ Λυρό δέν ξαναφάνηκε. Άπ' τις 26 Σεπτεμβρίου, ο Λυρό είναι άφαντος.

—Την παραμονή της κηδείας του Κορταλίσ;

—Άκριβώς.

—Πληρώσατε το ποσό της άσφαλείας στην κληρονόμο;

—Όχι ακόμα: περιμένουμε την γνώμη σας.

Ο ντέτεκτιβ ζήτησε προθεσμία σαράντα όχτώ ώρων κι έφυγε.

Η πρώτη του έπίσκεψη ήταν στα γραφεία μιας μεγάλης έφημερίδος όπου έδωσε να δημοσιευθί μια άγγελία.

□ □

Στο σπίτι του, ο Κλίπερ εξέτασε προσεκτικά την φωτογραφία του Λυρό. Το πρόσωπό του έδειχνε ένα σαραντάρι που δέν είχε καμιά πονηρία στο βλέμμα του.

—Θύμα! ψιθύρισε ο Κλίπερ.

Η εξέταση της φωτογραφίας του Κορταλίσ έκανε τον Κλίπερ να βγάλι ένα όλως αντίθετο συμπέρασμα για τον τραπεζίτη. Το ύπουλο βλέμμα του έδειχνε έναν κατεργάρη.

□ □

Την όγδόη πρωινή της έπομένης, ο

ύπηρετης έδοκιμησε τον Μάρτιν Κλίπερ, που προγευμάτιζε εκείνη την στιγμή, πως ένας έπισκέπτης τον περίμενε στο σαλόνι.

—Τόσο πρωί; έπε ο Μάρτιν Κλίπερ. Το όνομά του;

—Είπε άπλως ότι τον περιμένετε.

—Άραγε να είχε αυτό το θάρρος; σκέφτηκε ο ντέτεκτιβ.

—Ύστερα από λίγο ο ύπηρετης ώδηγούσε τον έπισκέπτη στο σαλόνι του Μάρτιν Κλίπερ.

Ήταν ένα άτομο με κουρασμένα χαρακτηριστικά, καλοντυμένο, χωρίς κομψότητα όμως.

Στάθηκε άντίκρυ στον Κλίπερ και παίρνοντας μιά έφημερίδα άπ' την τσέπη του, έδειξε την έξης άγγελία στα «Ζητείται»:

«Στενός συγγενής Π. Α. προσφέρεται τα-

Κάλεσε τον Μάρτιν Κλίπερ, διάσημο ντέτεκτιβ...

ποποίηση όλα τα ασφαλιστήρια συμβόλαια και διαπραγματευθί ύπόθεση Κορταλίσ. Άποταθήτε: Κλίπερ, Παλός Ότέλ».

—Καθήστε λοιπόν, κ. Σαθινιέν Κορταλίσ, έπε ο ντέτεκτιβ.

Σάν να τον είχε δαγκώσει φάρμακός φίδι, ο έπισκέπτης τινάχτηκε.

—Έπρεπε να το περιμένω! κάγχασε. Έξ άλλου, ήρθα εδώ για να μιλήσουμε καθαρά και ξάστερα.

—Άκριβώς. Κι ήρθατε εδώ για να μου πητε να μην άσχοληθώ καθόλου με την ύπόθεσή σας, δέν είναι έτσι;

—Άσφαλώς.

—Λαμπρά. Κι αν έπέμενα να φανώ άδιάκριτος; Άν έπέμενα, δηλαδή, να άναζητώ αυτόν τον δυστυχισμένο Πιέρ Λυρό;...

Ούτε ένας μύς δέν κινήθηκε στο πρόσωπο του Κορταλίσ.

—Ά! ναι, έπε. Του πράκτορος που μεσολάβησε για το συμβόλαιό μου με τον «Κολοσσό».

Ο Κλίπερ έδωκε μια δυνατή γραβιά στο τραπέζι του:

—Όχι ζαβολιές! φώναξε. Άπόδειξη ότι ξέρετε πολύ περισσότερα για τον

Πιέρ Λυρό, είναι ότι ήρθατε εδώ σήμερα. Τι άλλο κίνδυνο είχατε να φοδηθήτε; Νομίμως, έχετε πεθάνει, Κορταλίσ. Εισπράξατε 2.000.000 άπ' τις εταιρίες. Βεβαίως, θα εισπράττατε πολύ εύχρηστώς τις 500.000 του «Κολοσσού», αλλά τότε δέν θα μπορούσα να σας βγάλω άπ' την κρυψώνα σας όπου ζούσατε ήσυχος, χωρίς το πλαστό προσωπίο του τραπεζίτου, ανάμεσα στην άνεψιά σας και στον συνέχοό σας τον γιατρό που σας κοίμισε με μια ένεση, την μέρα του έπισήμου θανάτου σας, αν δέν είχα χρησιμοποιήσει για δόλωμα το μόνο όνομα που μπορούσε να σας άνηψήσει: Λυρό. Κι όχι ολόκληρο το όσυχση: Λυρό. Κι όχι ολόκληρο το όνομα: μονάχα τα αρχικά. Π. Α.! Κορτολγις, Κορταλίσ, θελήσατε να πατολογήσι, Κορταλίσ, θέλησατε να περευρεθήτε άυτόπροσώπως... στην δική σας κηδεία! Και καθώς έπρεπε να έρεθί ένα άτομο για να σας άναπληρώσι μέσα στο φέρετρο, ύποθέτω πως ο Λυρό, που ήρθε στο σπίτι σας εκείνη την ήμερα... Το αρχικό σας σχέδιο ήταν διαφορετικό: είχατε ένα φέρετρο γεμάτο τρύπες από όπου θα περιμένετε, στο μαυσαλωτό που έχετε στο νεκροταφείο του Πιέρ - Λασαίλ, νάρθουν να σας άπελευθερώσουν. Έφθα- σε όμως ο Λυρό. Και τότε, είχατε την σατανική έμπνευση να τον έλατε στην θέση σας. Και την έπομένη, μετεμφιεσμένος, κρατώντας στο μπράτσο την άνεψιά σας ακολουθούσατε την έκφοράν του Λυρό...

Ξαφνικά, ο Κορταλίσ ώρμησε έπάνω στον Κλίπερ με το ρεβόλβερ στο χέρι. Το γραφείο τους χάρηξε.

—Ξέρετε παραπάνω άπ' όσα πρέπει, μουρμούρισε. Δέν μπορούμε να συμφωνήσουμε. Θα σας σκοτώσω... για να ζήσω

εγώ! Και τράβηξε την σκανδάλη. Την ίδια στιγμή ο Κλίπερ, έσγυλιστράντας άπ' την πολυθρόνα του κάτω άπ' το γραφείο, φάνηκε να χάνεται μέσα στον καπ' ό της πιστολής. Τα πόδια του είχαν γραπωθεί σαν τανάλια τα πόδια του Κορταλίσ και μ' ένα άποτομο τράνταγμα ο κακούργος σωριάστηκε αφήνοντας το ρεβόλβερ να το πέσι άπ' το χέρι.

Σε λίγο, ο Κλίπερ τον κρατούσε κάτω άπ' το γόνατό του και του περνοδύσε τις χειροπέδες.

□ □

Μέσα στον τάφο του τραπεζίτου Κορταλίσ εύρισκαν ένα φέρετρο γεμάτο τρύπες μέσα στο οποίο ήταν το πτώμα του Πιέρ Λυρό.

Ο δυστυχισμένος είχε στραγγαλισθί.

Ο Κορταλίσ, που όνομαζόταν στην πραγματικότητα Λαρόνς, έέφυγε άπ' την λαίμητρο παίρνοντας δηλητήριο μέσα στο κελλά του. Οι συνέχοοί του παρέμειναν άσύλληπτοι.

ZAN KRETEI

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ Τό πνεῦμα τοῦ θανάτου

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΤΡΩ(ΕΙ)ΚΟΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ Πάριδος καὶ τῆς ὥραιας Ἑλένης, ἐπανελήφθη τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρὸ. Ὄχι ὅμως μετὰ τὸν πολιτισμὸν αὐτὴ τὴν φορὰ, ἀλλὰ μετὰ τὸν Παπαῖον τῆς Πολυνησίας. Τρεῖς φυλὲς Παπαῖον πολεμοῦν μετὰ τὸν ἐξ αἰτίας μιᾶς γυναῖκος ποὺ τὴν ἀπήγαγε ὁ ἐραστὴς τῆς. Αὐτὸ ἐθεωρήθη ὡς «καὶ οὐκ ἐστὶν ἡμεῖς» καὶ ὁ πόλεμος ἐκρηγύθη. Ἐκτὸς ὅμως τῆς διαφορᾶς τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρώματος τῶν πολεμούντων γὰρ μιὰ ὥρα, ὑπάρχει καὶ κατὰ ἄλλο πολὺ σπουδαῖο: ἡ ἀπαγωγὴ συνωδεύθηκε καὶ ἀπὸ τὴν κλοπὴ μερικῶν χοιριδίων τοῦ γάλακτος. Φαίνεται ὅτι οἱ ἀλλήλοπαχθέντες φρόντισαν καὶ γιὰ τὴν κοιλιακὴν τῶν εὐτυχία, γι' αὐτὸ καὶ συναπῆγαν μαζί με τοὺς ἐαυτοὺς τὸν καὶ τὴν χοιρίδια. Ἐστὶ ὁ πόλεμος, δὲν ἦταν ἀπλῶς Τρωϊκός, ἀλλὰ καὶ... τρωϊκός.

Ἐπενέβησαν ὅμως τώρα οἱ ἀγγλικὲς ἀρχές, ποὺ κυβερνοῦν τὴν Παπουσία, καὶ ἐκάλεσαν τοὺς ἐμπολέμους νὰ σταματήσουν καὶ νὰ δεχθῶν τὴν διαίτησιν τους. Πράγμα τὸ ὁποῖο καὶ ἐγένε, μετὰ τὸ σπᾶσμο τριῶν ἀκοντίων, ποὺ σημαίνει ὅτι τελείωσε ὁ πόλεμος.

□ □

ΔΥΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΟΥ ΤΑΣΟΥ

Ἐνας Ἰταλὸς ἀγόρασε ἀπὸ ἑνὸς ἔμπορου τοῦ Λονδίνου τὰ χειρόγραφα τῶν δύο περιφημοτέρων ποιημάτων τοῦ Τουρκουάτου Τάσου: «Ἱερουσαλὴμ» καὶ «Ἀμνίτες».

Ἡ ἱστορία τῶν χειρογράφων αὐτῶν εἶναι περίεργη. Ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πρώτου κατόχου τῶν, δουκὸς τῆς Φεράρας, πέρασαν σὲ διάφορα χέρια. Τὰ ξαναβρέθηκαν τὸ 1727 στὴν κατοχὴ ἑνὸς εὐγενοῦς τῆς Φεράρας: τοῦ Πατριάρχου Κρίστι. Κατόπι χάθηκαν τὰ ἴχνη τῶν.

Πρὸ τριῶν μηνῶν, ἑνας Μιλανέζος συλλέκτης, τὰ ξαναβρέθηκε σ' ἑνὸς παλινοβιβλιώτου τοῦ Λονδίνου. Τὰ ἀγόρασε καὶ τὰ ἔστειλε στὴν Ἱταλία γιὰ νὰ ἐξετασθῶν ἀπὸ κοινὰ. Οἱ Ἱταλοὶ σοφοί, κατόπι λεπτομερῶν ἐξετάσεων, ἀπεφάνθησαν ὅτι ἦσαν τὰ πρωτότυπα χειρόγραφα.

Τὸ δέσμιό τους, ἔχει τὰ οἰκίσματα τοῦ Ἰσόδου Τσάρλες Στόατ, ποὺ ἀπῆλθε ἀπὸ τὸν δευτεῖ τῆς Ἀγγλίας στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸ 1815 μέχρι τοῦ 1830.

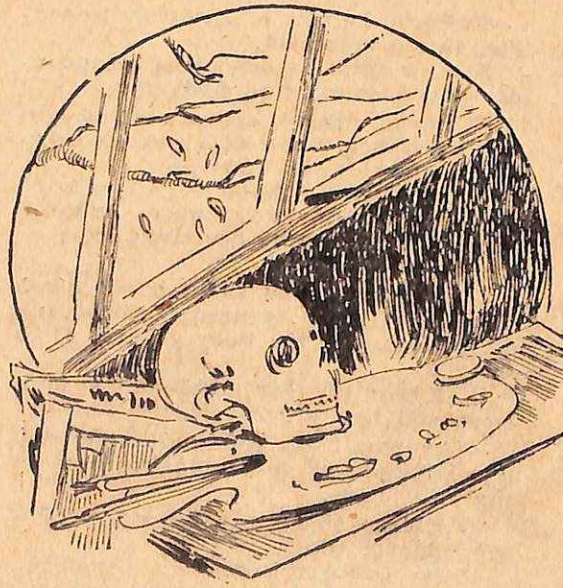
□ □

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ

Ὡς γνωστὸν, γιὰ νὰ μιμηθῶν στίς ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν μετάδοση διαφόρων ἤχων κομμικῶν κ. ἄ. σκέτος, μεταχειρίζονται οἱ εἰδικοί διάφορα μέσα.

Ἐστὶ, γιὰ νὰ δώσουν στὸν ἀκροατὴ τὴν ἐντύπωση ἑνὸς αὐγοῦ ποὺ πηγαίνεται, θυμίζουν ἑνα κοκκινισμένο στὴ φωτιὰ σίδερο μέσα σὲ κρύο νερό. Μία ραγδαία βροχή, ἀναπαρίσταται ἠχητικῶς κατὰ τρόπο τέλει... μετὰ φέλλα σαλάτας, ἡ μαρούλιου, κατὰ πρόκληση ποὺ τὰ τσαλακῶνουν πολλὰ κοντὰ στὴ μηχανήματα λήψεως!

Θέλετε τώρα ν' ἀκούσετε πῶς γίνεται ἡ χητικὴ, πάντοτε, καὶ μιὰ σύγκρουση τριῶν καὶ αὐτοκινήτων; Σπάζουν ἑνα κομμάτι τῆς μιᾶς ἐνὰ μολυβένιο σωλήνα, καὶ ρίχνουν κάτω μερικὰ τοῦβλα. Τὸ μικρόφωνο, παίρνει ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἤχους τοὺς παραμορφώνει καὶ σὰς δίδει ὅλες τὲς παραπάνω ἐντυπώσεις.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΔΗ:

Ἀπορεῖ κανεὶς νὰ ξέρῃ ἀπὸ πρῶτα τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου του; Καὶ εἶναι ἐπιθυμητὸ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἑνα τέτοιο πράγμα; Αὐτὸ εἶναι ἑνα σοβαρὸ πρόβλημα, σὲ ὅποιο ὁ καθεὶς δίνει καὶ ἀπὸ μιὰ διαφορετικὴ λύση. Οἱ μὲν θέλουν νὰ ξέρουν καὶ πηγαίνουν νὰ συμβουλευθῶν τὲς μάγισσες, τὲς χαρτοῦδες καὶ τοὺς νοομάντις, καὶ δὲν εἶναι αὐτοὶ συνήθως οἱ ἀνθρώποι ποὺ ἔχουν νὰ ἀποτελειώσουν κατὰ τὴν ζωὴν, νὰ ρυθμίσουν ὑποθέσεις τῶν καὶ γι' αὐτὸ θέλουν νὰ ξέρουν ἐκ τῶν προτέρων πότε... θὰ σταματήσῃ τὸ ρολόι. Οἱ δὲ, οὕτε θέλουν νὰ ἀκούσουν γιὰ θάνατο. Κι' ὅμως μᾶς φαίνεται ὅτι κατ' ἀρχὴν, οἱ πρῶτοι μᾶλλον ἔχουν δικη. Εἶναι σπουδαῖο πλεονέκτημα νὰ ξέρῃ κανεὶς πότε θὰ πεθάνῃ. Μπορεῖ ὅμως νὰ τὸ ξέρῃ; Ἐδῶ εἶναι τὸ ζήτημα.

Οἱ κάτοικοι τῆς Σκωτίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, παραδέχονται ἀκλονήτως ὅτι ὑπάρχει ἑνα εἶδος πνεύματος τοῦ θανάτου, ποὺ μένει σὲ Ὑπερέραν καὶ ποὺ φανερώνεται σὲ μερικὰ πρόσωπα γιὰ νὰ τὰ ἐδοιοποιῇ ὅτι θὰ πεθάνουν σὲ λίγο, ἢ ὅτι μεγάλες δυστυχίες πρόκειται νὰ τοὺς βροῦν. Τὰ πνεύματα αὐτὰ τὰ λένε στὰ μέρη ἐκεῖνα Κάνση.

Τὰ Κάνση ἔχουν διαφόρους καὶ ἀπρόοπτους τρόπους γιὰ νὰ ἐμφανισθῶν. Στὸ «Νταίηλυ Σκέτς» τοῦ Λονδίνου, ἀναφέρεται τὸ ἐξῆς σχετικὸ ἀπὸ ἑνα καθ' ὅλα ἀξιόπιστο αὐτόπτη μάρτυρα.

«Πρὶν λίγο καιρὸ, ἀφηγείται ὁ μάρτυς τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κάνση, ἔπαιρνα τὸ ταξί μου μετὰ ἑνα συνταξιούχου δικαστικὸ, τὴν ἀδελφὴν του καὶ τὴν ἀνεμιά του, ὅταν ἦλθαν νὰ με βροῦν ἑνας Ἰρλανδὸς γιατρός μετὰ τὴν γυναῖκα του.

Κουβεντιάσαμε ἥσυχα-ἥσυχα, ὅταν ξαφνικὰ, ἀκούσθηκε ἑνας περίεργος θόρυβος. Κάτι σὰν μούγκρισμα ἀνέμου καὶ σὰν θρήνη.

Ἐμείναμε κατάπληκτοι, γιὰτί οὕτε καμμιὰ θύελλα ἐμείνετο ἔξω, οὕτε κανένας ἀρρωστος ὑπῆρχε σὲ τὸ σπίτι. Τόσο δὲ καλὰ εἶχε ἀκουσθεῖ τὸ θρηνητικὸ αὐτὸ μούγκρισμα, ποὺ ὁ ὑπηρετὴς μας ἐ-

τρεξε περίτρυμος μέσα, νομίζοντας πῶς κατὰ ἐπάθαμε!

Ἐπισσότερα ἐντύπωση ἔκανε ὁ περιέργος θόρυβος στοὺς Ἰρλανδοὺς ξένους μας.

Ἦν ἴδια ὥρα ποὺ ἀκούσαμε τὸ θρηνητικὸ μούγκρητό, πέθαινε σὲ Δουλίβιν ἡ κόρη τοῦ Ἰρλανδοῦ γιατροῦ!

Ἐπρόκειτο, λοιπόν, περὶ προειδοποιήσεως ἐνὸς Κάνση Ἰρλανδέζικου».

Αὐτὰ ἀφηγείται ὁ αὐτόπτης μάρτυς τῆς ἀνατριχιαστικῆς σκηνῆς στὴν ἀγγλικὴ ἐφημερίδα.

Γιατὶ ὅμως νὰ ὑπάρχουν τέτοια πνεύματα μόνον στὴν Ἰρλανδίαν καὶ στὴν Σκωτίαν;

Οἱ Ἰρλανδοὶ φημίζονται ὡς φυλὴ, ποὺ βρίσκεται σὲ διαρκὴ σχεδὸν ἐπικοινωνία μετὰ τὸ Ὑπερέραν, μετὰ τὸν ἄλλο κόσμο, ὅπως λένε. Μερικοὶ δὲ ἀπὸ αὐτοὺς, εἶναι πῶς εὐαίσθητοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους στίς ὑπερκόσμιες αὐτὲς προειδοποιήσεις καὶ τὲς ἀντιλαμβάνονται καλλίτερα.

Ἡ ἐπιθυμία ὅμως νὰ μάθῃ κανεὶς τὸ τέλος του, ὑπάρχει παντοῦ, σ' ὅλες τὲς χώρες.

Στὴν Προβηγκία π.χ. τῆς Γαλλίας, ὑπάρχει μιὰ εἰδικὴ προσευχὴ, τὴν ὁποία φθάνει νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴν ἐπιμονὴ νὰ τὴν ἐπαναλαμβάνῃ ὁλόκληρὴ κάθε πρωτὶ, ἐπὶ ἑνα χρόνον, γιὰ νὰ προειδοποιηθῇ ἐγκαιρῶς περὶ τῆς ὥρας τοῦ θανάτου του.

Ἡ προειδοποίησις αὕτη, θεωρεῖται σὰν μιὰ εὐνοία στὴν Προβηγκία, καθὼς καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη.

Μερικοὶ ἱσχυρίζονται, ὅστερα ἀπὸ τὸν θάνατο προσφιλοῦς τῶν προσώπων, ποὺ ἀκούσαν μιὰ ἀόρατη ὀρχήστρα νὰ παίξῃ σὲ τὸ σπίτι ποὺ θὰ ἐπληττε ὁ θάνατος.

Ἄλλοι πάλι λένε ὅτι ἀκούει κατὰ ὑπόκοφες φωνὲς ποὺ φωνάζουν τὸ θῶμα τοῦ μελλοθανάτου. Καὶ δὲν πρόκειται, στὴν δευτέρᾳ αὕτη περίπτωση, περὶ κρούσματος αὐθιγοβόλης, γιὰτί τέτοιες φωνὲς ἔχουν ἀκουσθεῖ συχνὰ ἀπὸ πολλὰ πρόσωπα μαζί, χωρὶς νὰ πρόκειται περὶ ὁμαδικῆς παρακρούσεως.

Συνηθέστερα ὅμως, ἡ προειδοποίησις γίνεται ὁραματικῶς. Ἐκεῖνος ποὺ πρόκειται νὰ πεθάνῃ, βλέπει νὰ τοῦ ἐμφανίζεται ξαφνικὰ ἑνας προγονός του σὲ μιὰ στάση πολὺ συνηθισμένη του ὅταν ζοῦσε.

Πρόκειται ὅμως, κατὰ κανόνα σχεδόν, περὶ προσώπου ποὺ ἔχει ζήσει βίον ἐνάρετο, ἀγνόν, καὶ ποὺ ἔχει πεθάνει μετὰ ἀπότομο.

Ὅλος ὁ κόσμος ὅμως, δὲν ἔχει προγόνους ἀγνοῦς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ Κάνση, οἱ Ἰρλανδοὶ πιστεύουν ὅτι πρόκειται περὶ ἀτόμων, ποὺ στὴ ζωὴν τοὺς εἶχαν ὁπωσδήποτε σχέσεις, ὅπουσιν ἤδη, μετὰ τὴν θανάτου τους περτέραν καὶ καὶ ποὺ μετὰ τὸν θάνατό τους γίνονται πράκτορες τῶν δυνάμεων αὐτῶν.

Στὴν Ἰρλανδίαν καὶ τὴν Σκωτίαν πιστεύουν ὅτι ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ εἰδοποιηθῇ ἀπὸ ἑνα Κάνση, πρέπει νὰ πάῃ μόνος στὴν ἐξοχὴ, ἑνα βράδυ, μετὰ πινελήν.

Πρέπει δὲ ἐκεῖ νὰ φωνάξῃ τρεῖς φορές τὸ Κάνση. Ἄν δὲν πάρῃ καμμιὰ ἀπάντησις αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἀκόμη μακριά. Ἄν, ναί, τότε πρέπει νὰ ἐτοιμασθῇ.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἄνθρωποι ποὺ λατρεύουν τὰ φεῖδια

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΤΕΛΕΤΗ ΣΤΗΝ ΑΡΙΖΟΝΑ

Ξ

έρετε ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ σήμερα φυλὲς ἐρυθροδέρμων ποὺ λατρεύουν τὰ φεῖδια γιὰ θεούς;

Καὶ συγκεκριμένως, ποὺ ἔχουν θεοποιήσει τὸν φοβερὸ κροταλῖα;

Ἡ φυλὴ ποὺ τὸν ἔχει ὡς θεὸ εἶναι οἱ Μοκί, ποὺ ζοῦν στὴν πολιτείαν Ἀριζόνα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Οἱ Μοκί ἀνήκουν σὲ μιὰ φυλὴ ποὺ κατεῖχε πρὸ ἐνάμιση περὶ ἑκατὸν εἰκοσθεῖς ἀπὸ τὴν ἐρηφία τοῦ κροταλίου ποὺ ἐκτείνεται νοτίως τῆς Καλλιφορνίας μέχρι τῶν συνόρων τοῦ Μεξικοῦ.

Εἶναι πολὺ περίεργο τὸ μέρος σὲ ὁποῖο ζοῦν οἱ Μοκί, ἡ ἐπικρατεία τους.

Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑπτὰ χωριά, χτισμένα ἐπάνω σὲ βράχους ἀποκρήμινους, τρομαχτικούς. Κάθε χωριὸ εἶναι συγκρότημα κατὰ τετραγώνων κοντινῶν, καμωμένων ἀπὸ ἄχνη λάσπη καὶ πέτρα καὶ κολλημένων σφιχτὰ, λόγῳ τῆς στενότητος τοῦ χώρου, τὸ ἑνα μετὰ τὸ ἄλλο. Τὰ κοντιὰ αὐτὰ ἔχουν, μόνον παρὰ θύρας, σὲ ἀκριτὸ ὕψος καὶ ἐκεῖνα, δηλαδή, πόρτες δὲν ἔχουν. Ὁ ἐρυθροδέρμων μπαίνουν στὰ σπίτια τῶν σκαρφαλώνοντας μετὰ ἀνεμόσκαλα ὡς τὴν στέγη, ὅπου ὑπάρχει μιὰ καταπακτὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ μπαίνουν στὲς κατοικίες τῶν.

Ὁ τύπος αὐτὸς τῶν σπιτιῶν δίχως πόρτες διατηρήθηκε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ Μοκί ἦσαν ἄλλοτε ἱσχυροὶ καὶ πολυάριθμοι καὶ θρῆσκονταν σὲ διαρκὴ ἐμπολέμῳ κατὰστάσει μετὰ τὲς ἄλλες γειτονικὲς φυλὲς ἐρυθροδέρμων.

Γιὰ τὸν φόβο λοιπὸν τῶν ἐπιδρομῶν δὲν εἶχαν πόρτες, ἀλλὰ χρησιμοποιοῦσαν τὲς ἀνεμόσκαλας, τὲς ὁποῖες τραβοῦσαν ἐπάνω σὲ περίπτωση ἐπιδρομῆς.

Συχνὰ τὰ σπίτια εἶναι χτισμένα σὲ χεῖλος ἑνὸς κρημονίου τόσο τρομαχτικῶς ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἱδῇ κάτω! Ὁ Ἀγγλος περιηγητὴς σὲ Μάλκολμ Ντάουνις, σ' ἑνα βιβλίο του ὅπου περιγράφει τὴν ζωὴ τῶν Μοκί λέγει ὅτι τὸν ἐπίασε μιὰ μέρα σκοτοδίνη, ὅταν κίτταξε ἀπὸ τὸ παρὰ θύρο ἑνὸς τέτοιου σπιτιοῦ!

Ἡ φυλὴ αὕτη ἦταν ἄλλοτε πανίσχυρη, σήμερα ὅμως ἔξ μετὰ τὴν ἀνάμνηση μονάχα τῶν παλαιῶν κλεόν, ὑπὸ τὴν ἀνεκτικὴ προστασία τῶν ἀμερικανικῶν ἀρχῶν.

Οἱ Μοκί, ὅμως, ἂν ἄφισαν τὲς παλιὰς τοὺς πολεμικὲς συνήθειες, δὲν ἄφισαν καὶ τὰ ἴδια καὶ ἐθιμὰ τους. Στὰ ἑπτὰ χωριά τους, στὴν Ἀριζόνα διατηροῦν μετὰ θρησκευτικὴ εὐλάβεια τὲς παραδόσεις τῶν προγόνων τους, τὴν λατρεῖα τῶν ἐρεστίων θεῶν, ποὺ εἶναι στὴν προκειμένη περίπτωση οἱ κροταλῖα, τὰ φεῖδια δηλ. ποὺ ἔχουν στὴν οὐρὰ τους κροταλῖα.

Κάθε χρόνο, τέτοια ἐποχὴ γίνεται στὴν πρωτεύουσα τῶν Μοκί, τὸ Βάλπι, μιὰ τελετὴ ποὺ εἶναι τῶν ἑκατῶν ἡ ἀνακαταστάσις τῆς λατρεῖας τῶν φειδιῶν ὅλο τὸ χρόνο.

Στὸ κέντρο τῆς «πόλεως» στὴν πραγματικότητά πρόκειται γιὰ ἑνα χωριό, ὑπάρχει μιὰ πλατεῖα. Ἐκεῖ γίνεται ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ.

Στὴν ἀρχὴ γίνονται διάφορες μυστικὲς τελετὲς, ποὺ διαρκοῦν ἐννέα μέρες καὶ ἐννέα νύχτες. Οἱ τελευταῖες αὐτὲς γίνονται μῆς σὲ κατὰ ὑπόθεσιν ποὺ εἶναι σκαμμένα βαθιά, μῆς σὲ τὸν βράχο. Ἐκεῖ, οἱ Μοκί, σκαρφαλοὶ καὶ τελετουργοὶ, ντυμένοι μετὰ μαγνῆς ἀπὸ

δέρμα ἀλεπούς, καὶ μετὰ ὑφάσματα μετὰ ζωρὰ χρώματα, μετὰ καὶ μαλλιά στολισμένα μετὰ ὑπεροχὰ φτερά, κάθονται γύρω ἀπὸ τὸν βωμό. Εἶναι δὲ καμωμένοι ὁ βωμὸς αὐτὸς μετὰ ἀλεπαλῆλα στρώματα ἄμμου, διαφόρων χρωμάτων.

Μόλις καθίσουν ὅλοι, ἀρχίζει ἡ τελετὴ μ' ἑνα λόγο ποὺ τὸν βάζει ὁ ἀρχηγὸς καὶ μετὰ ἑνὸς ὅρου ποὺ τὸν ψάλλουν ὅλοι.

Ἡ φρίκη ἀρχίζει μετὰ τὴν ἐννάτη μέρα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα γίνεται τὸ πλύσιμο τῶν φειδιῶν. Οἱ θεοὶ παίρνουν τὸ μπάνιο τους.

Μέσα σὲ μεγάλα δοχεῖα ἀπὸ ὁπτι γῆ, ὑπάρχουν οἱ κροταλῖα ποὺ τοὺς ἔχουν μαζεῦσει ἀπὸ τὴν προηγουμένη. Μαζεύονται κάποτε διακόσιοι ὡς τριακόσιοι μέσα σὲ καθὲ δοχεῖο.

Οἱ ἱθαγενεῖς, τελείως γυμνοὶ σχηματίζονται γύρω ἀπὸ τὰ δοχεῖα.

Οἱ ἀρχηγοὶ καὶ τὰ ἄλλα σπουδαῖα πρόσωπα τῆς φυλῆς, κάθονται στὴ μέση, ἐπάνω σὲ τὸν κροταλῖα ποὺ εἶναι ἐνὸς ὅρου ποὺ τὸν ψάλλουν ὅλοι.

Ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, γίνεται χοροὸς ὅσον πάει, καὶ μεταβάλλεται ὅστερ' ἀπὸ ὀλίγο σ' ἑνα ἀληθινὸ πανδαιμόνιο, φωνῶν ὅλων τῶν εἰδῶν... καὶ ὀρεγμάτων.

Ὅταν τὸ «κονσέρτος» ἔχει φθάσῃ σὲ τὸ ἄκρο ὅπου τῆς ἐντάσεώς του, ἑνας ἀπὸ τοὺς Μοκί, πλησιάζει τὸ δοχεῖο... ὅπου συσφύρονται ὁ ἑνας ἐπάνω σὲ τὸν ἄλλον... οἱ θεοὶ χώνετ' ὁ χεῖρ του μέσα καὶ παίρνει δύο φεῖδια, μετὰ προσοχὴ ὅμως γιὰτί ὅταν καὶ ἂν πρόκειται περὶ θεῶν, τὰ φεῖδια αὐτὰ δαγκώνουν καὶ δαγκώνουν ἄσχημα.

Τὰ φεῖδια ποὺ θὰ θοῦν μέσα ἀπὸ τὸ δοχεῖο, τὰ παίρνουν ἀμέσως οἱ ἱερεῖς καὶ τὰ θοῦν μέσα στὴν λεκάνη μετὰ τὸ νερό, ἐνῷ οἱ παριστάμενοι ἐξακολουθοῦν νὰ ψάλλουν—εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν—στὴν διαπάσιν. Κατόπι ἀφ' οὗ πλυνθῶν οἱ θεοί, εἰσέρχονται ἐπὶ τὸν βωμό.

Ὡς διὰ μαγείας, ἀποκαθίσταται ἀμέσως ἡ πῶ ἀπόλυτη σιωπὴ. Κατόπι ἀρχίζουν πάλι κατὰ τρομαχτικὰ οὐρακτὰ «Ὀοὐ! Ὀοὐ! Ὀοὐ! Ὀοὐ».

Οἱ ψαλμωδίες ξαναρχίζονται καὶ δύο νέοι κροταλῖα ἀρπάζονται ἀπὸ τὸ δοχεῖο καὶ εἰσέρχονται μέσα στὴν λεκάνη καὶ ἀφ' οὗ πλυνθῶν τὸ μπάνιο τους, σὲ τὸν βωμό.

Ἡ σκηνὴ εἶναι τώρα ἀπερίγραπτη. Οἱ Μοκί ἀλλοφροσύνονται φοβερά, γίνονται ἑλκῶντες. Ὅσοι οὐκ εἶναι οἱ θεοί, τότε

κατόπι μπαίνουν ἄλλοι ἱερεῖς ποὺ κρατοῦν σὲ χεῖρ μαγνῆς. Ὅταν φθάσουν καὶ αὐτοὶ κοντὰ σὲ τὸ δοχεῖο μετὰ τὰ φεῖδια, ποὺ εἶναι ἐνὸς ὅρου ποὺ τὸν ψάλλουν ὅλοι.

Ἐνῷ δὲ ὁ πρῶτος ἱερεὺς χορεύει μετὰ τὸ φεῖδι σὲ τὸ στόμα, ὁ δεύτερος ἱερεὺς τὸν ἀκολουθεῖ κρατώντας τὸν ἀπὸ τὸν ὅμο μετὰ ἑνα χεῖρ τεταμένο. Τὸν δεύτερο ἱερεὺς ἀκολουθεῖ ἑνας τρίτος κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο. Καὶ οἱ τρεῖς τῶν τότε χορεύοντων ἀτελείωτα, ἐπαναληπτικὰ. Κατόπι ὅταν οἱ τρεῖς πρῶτοι πᾶσουν κατὰ ἐξηγητικὴν ἀκολουθίαν, ἀκολουθοῦν ἄλλοι τρεῖς καὶ κάνουν τὸ ἴδιο πράγμα, ὥς ὅταν τοὶ λοιποὶ ὅλοι τὰ φεῖδια. Αὐτὸ λέγεται λατρεῖα τοῦ θεοῦ κροταλίου.

Καὶ θὰ ρωτήσατε τώρα μετὰ δικαιολογημένη ἀπορία: δὲν δαγκώνουν λοιπὸν τὰ φοβερὰ αὐτὰ δηλητηριώδη φεῖδια; Δαγκώνουν καὶ παραδωγνώνουν μάλιστα, ἀλλὰ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἐξορῶντες νὰ τὰ μεταχειρισθῶν καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἐπιστρατεύεται καὶ τὸ μαγιστεῖον τῶν θεῶν.

Γιὰ νὰ ἀποδειχθῇ ἄλλῃ μιὰ ὅτι τὸ ξύλο δαγκᾷ ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Ἀφ' οὗ τὸ τῶνος καὶ οἱ θεοί...

Νεοδημηκή Λογοτεχνία

ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ

Σας ξέρω, σ'α γνωρίζω από καιρό κι' είν' η ψυχή μου απλόχωρη πιά τόση που νοιώθω πώς και τόπο να σ'α δώσω μπορεί, για να τραβήξετε το χορό.

Τάχα δεν ήσουν χτές το βράδυ, έσύ, χρυσόνηρο, σ'τον ύπνο μου που σ' είδα; και σ' δεν ήσουν μια φεγγαρχτίδα που απλώθηκε στα σύννεφα χρυσή;

Φίλοι καλοί, φαντάσματα δειλά, κοιμάστε στης ψυχής μου το γιορτάσι μεθύστε στη χαρά μου σιωπηλά.

Κι' αν έσως το κρασί και δεν σ'α φτάση, θά φέρη μια νεράϊδα από ψηλά το φως του φεγγαριού, να σ'α κεράση.

ΚΩΣΤΑΣ Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Ματίνα, έχω μια αγάπη για σένα τόσο παράξενη, όσο παράξενα είναι τα καστανά, τα παιχνιδιάρικα ματάκια σου... Σήμερα καθισμένος στο μικρό τραχάκι μας διάβαζα άστρονομία...

Μη γελάς, μην παραξενεύεσαι! Διάβαζα για τ' άστρα, διάβαζα για τους άπειρους χιλιόχρωμους ήλιους που υπάρχουν, και που δεν τους συγκρίνω καθόλου με τους δυο δικούς σου παιχνιδιάρικους ήλιους, διάβαζα για τον άπειρο του σύμπαντος χώρο, διάβαζα για τη γη που είναι μέσα σ' αυτόν ένα μηδαμινό σημάδι...

Και σκεφτόμουν: «Τί είναι ο άνθρωπος; Τί είναι τα μικρά, τα αγαπημένα ματάκια σου μπροστά στο σύμπαν;». Α, αυτά τα ματάκια που έχουν τη δύναμη να φουντώνουν την αγάπη μου, να τη θερμάνουν, να την κάνουν μεγάλη, τόσο μεγάλη, που τη νοιώθω να φεύγη, ν' αγκαλιάζει τ' άστρα, τις χιλιάδες τους ήλιους και να φτάνη μακριά, τόσο μακριά που ξεπερνά ακόμη κι' αυτόν τον άπειρο χώρο του σύμπαντος.

Τί παράξενη, αλήθεια, που είναι η αγάπη μου, Ματίνα! Τόσο μεγάλη, κι' όμως την χωράνε κάποια στενά σκοτεινά δρομάκια της Αθήνας! Κάθε δειλινό, Ματίνα, ξεφεύγει από μένα που κάθομαι έδω στο μικρό μας τραχάκι, στην έξοχή, κι' έρχεται και γυρίζει μέσα στα σκοτεινά δρομάκια της Αθήνας: ψάχνει, Ματίνα, να σ' εύρη, γιατί έφυγες τόσο γρήγορα μ' άποια, και την άφησες μονάχη της.

Πόσο μεγάλη είναι η αγάπη μου! Μεγαλύτερη κι' από το σύμπαν ακόμη, που η γη μέσα σ' αυτό ένα μικρό, μικρότατο σημάδι φαίνεται!... Κι' όμως έχει φωνάσει μέσα σε μια μικρή καρδούλα, και γυρίζει το δειλινό σε κάποια σκοτεινά δρομάκια της Αθήνας!... Πόσο παράξενη είναι η αγάπη μου! Πόσο παράξενη!...

Ε. Κ.

ΧΘΕΣ ΕΦΥΓΕΣ...

Όλα μαζί σου έφύγανε... Μα στην καρδιά μου μένει μονάχα η θλίψη που άφησεν ο μαύρος χωρισμός κι' ακόμη, ακόμη σε θωρώ με τη μορφή θλιμμένη να λές πώς πάντα του έρωτα θά μ'α κρατά ο δεσμός.

Ξανά μέσα στα στήθια μου φάλησε ο μαύρος πόνος κι' όπου είμαι, την άγγελική μορφή σου αναζητώ. Χθές έφυγες, κι' όμως θαρρώ πώς πέρασε ένας χρόνος και για να σ' εύρω, στο άπειρο έρευνητικά κυττώ.

Μά... μοναχός μου απόμεινα και κλαίω εκεί κάθε βραδυά που απλώνεται στην πλάση σ'α και του κυμάτου τον άχο σύντροφος θέλα που σπάει κι' αυτό λυπητερά στην έρημη άκρογιαλιά...

ΔΡΟΣΟΣ ΚΑΡΑΒΑΣ

ΣΤΕΡΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

...Και θάρουν της ζωής μας τ' άχαρα, στερνά χρόνια, που τα καστανά μαλλιά μας θ' άσπρίσουν σ'άν χιόνι, και το κορμί μας, βασανισμένο, κουρασμένο από τους μόχθους της ζωής, θά γένη σ'άν ρημάδι πάνω στη γη... Για μ'α όλα θά είναι πιά νεκρά. Καμιά έλπιδα, κανένα όνειρο δεν θά πλάση πιά ο νους μας...

...Και θά ζούμε, Άννα, χωρισμένοι, μακριά ο ένας άπ' τον άλλον. Έσύ σε μ'αν άλλη άγκαλιά, κι' εγώ, παντρεμένος με κάποιαν άλλη... Κι' όμως θά ζούμε ανάμεσα στα παιδιά μας, στα έγγόνια μας...

...Μα κάποτε, ψάχνοντας σε κάποιο συρτάρι, θά βρούμε κάποια παλιά μικρή φωτογραφία, κι' αυτήν άπ' τα χρόνια κντρινισμένη, που θά μ'α κάνει να πλανηθώ ο στοχασμός μας σε χρόνια πρασμένα, σε νύχτες όμορφες, γλυκιές, που το φεγγάρι έλαμπε σ'όν οδρανό, κι' έμεις κοντά-κοντά ακούγαμε κάποιο βιολί να στενάζει στην σιγαλιά του άπειρου...

...Και κάποιο βράδυ, Άννα, που ο βορρής θά φουσά σ'άν άπ'όψη, έμεις γύρω θά καθόμαστε κοντά σ' άναμμένο τζάκι, που η λάμψη του θά φωτίσει το γερασμένο πρόσωπό μας, ένώ γύρω τα έγγόνια μας θά περιμένουν να τους πούμε κάποιο παραμύθι, κάποια ιστορία. Κι' έμεις—ποιός ξέρει;—έσως αρχίσουμε να τους λέμε την δικιά μας ιστορία, που αλήθεια, τόσο μοιάζει με παραμύθι...

...Μα γιατί δάκρυσε Άννα; Μήπως σ'όν σου ήλθαν τό στερνά χρόνια της ζωής, τ'α χρόνια που θά σβύσουν πιά από την ψυχή μας κάθε έλπιδα, κάθε τί...

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΑΜΠΑΚΕΑΣ

ΣΕ ΚΑΡΤΕΡΩ

Με πλάνευαν τα λόγια σου, καλή μου, που μουλεγε τα βράδια του Μαριού, τρελλόπαιζαν άχνά μέσ' στην ψυχή μου ψηλά τα χρυσαστέρια τ' ουρανού, —Με πλάνευαν τα λόγια σου καλή μου...

Σε καρτερώ μ'άν Άνοιξη νάρθης, γλυκά σε καρτερώ και σε προσμένω, ν' ακούσω τί χρυσόλογα θά πής, να σφίξω το κορμί σου τ' άνθισμένο —Σε καρτερώ μ'άν Άνοιξη νάρθης

Τριαντάφυλλο θ' άνθιση ή καρδιά μου σ'άν έρθης πιά, Φυλλιώ, με το καλό, θά είσαι το καμάρι κι' ή χαρά μου, τα γαλανά σου μάτια θά φιλώ,

—Τριαντάφυλλο θ' άνθιση ή καρδιά μου.

ΑΛΚΗΣ ΑΓΓΕΛΟΓΛΟΥ

ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ

Ποτέ μου δεν περίμενα να γίνη κάτι περισσότερο άπ' αυτό που είχα φαντασθώ, όταν μαζεύοντας όλο το κουράγιο μου, της είπα μια μεγάλη ψευτιά για να της δείξω πώς έπρεπε να φύγη από κοντά μου. Ναί! Με τους νόμους που δημιούργησαν οι άνθρωποι, έπρεπε να φύγη... Έχει άντρα κι' ένα κοριτσάκι.

Η θέσις της ήταν στο σπίτι και στη φροντίδα του παιδιού τους, κι' όχι πλάι σε μένα. Όμως πόσο βαρεία είναι η περιφρόνηση! Πόσος καιρός πέρασε από τότε... και νά, σήμερα την άπάντησα στο δρόμο τυχαία. Α! Θά πη πως είμαι πολύ δυνατός εγώ! Κι' είδα τα μάτια της να ρίχνουν το βλέμμα τους στο πρόσωπό μου σ'άν μια βρυσιά. Τα δικά μου μέσα γύρεψαν όλο... μ' αλλοίμονο, δεν κατάλαβε... Προσπέρασε μ' ένα άγέρωχο βήμα και μ' ένα μίσος, για μένα, καθαρά ζωγραφισμένο.

Η καρδιά μου φοβερίζοντάς με χτυπούσε τόσο πολύ δυνατά, σ'άν να μουλεγε: «Τί στέκεσαι, αν δεν την κρατήσεις κοντά σου, θ' ασπάζω». Για λίγο δίστασα: Άν της έλεγα την αλήθεια, πόσο άληθινά πονούσα για το χωρισμό αυτόν... Η εύτυχία μου είναι στα δικά μου χέρια, γιατί εγώ ο ίδιος να την πετύω μακριά; Τί λογαριάζονται οι άλλοι μπροστά μου; Θά την αφήσω να με περιφρονήσει; Χίλιες φορές, το χωρισμό, ναι, μπορώ να τον ύποφέρω. Μα και την περιφρόνηση;

Κι' όμως.. Δεν έκανα μια τρέλλα.

Σά μεθυμένος που τρικλίζει έφτασα σπίτι μου.

Και μόνο σ'άν κλειστήκα ξανά καλά σ'ή μοναξιά μου, έννοιωσα τα δάκρυα να κυλάνε άργά, καφτά στα μάγουλά μου επάνω, σ'άν σταλαγματιές αίμα άπ' της καρδιάς μου την πληγή.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφεται καθαρά κι' από τη μιá μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεσθε σε παλαιότερες άπαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου, για το όποιο μ'α γράφεται.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στέλνουν περισσότερα από όσα δρίζουμε να έχουν άπ' όψει τους ότι θά διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θά σφίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε άπάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θά ληφθώ άπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε κεινούργια άποστολή πότε έλάβατε άπάντηση στην προηγούμενη.

Σ η μ. Ως γνωστόν, ή «Έβδομάς» κρίνει τα έργα των αναγνωστών της και δημοσιεύει τα έγκρινόμενα χωρίς καμιά χρηματική άμοιβή.

Θεόφιλον. Άριστόπουλον. Κάτι θέλουν να πουν οι «Σκοποί» μ'α δεν το όλοκληρώνουν. Για να μη βγίη από το μέτρο και τη ρίμα μεταχειρίζεστε όρισμένες λέξεις και φράσεις που δεν έχουν τον τόπο τους εκεί που τις βάζετε, καταντούν άσυνάφτες σχεδόν. Να δουλεύετε πολύ τους στίχους σας πριν τους στείλετε για δημοσίευση. Πατριόν. Το ποίημά σας δεν έχει την άρμονία και τη μουσικότητα που πρέπει να χαρακτηρίζουν ένα ποίημα. Κι' ό ρυθμός του έλαττωματικός. Κωστήν Χλωρόν. Το «Άντίο» θέλει ένα «ρετούς» ακόμη για να γίνη δημοσίευσιμο. Το άλλο καλύτερο.

Διονύσιον Τζουγανάτον. Η παράληψή σας θά ληφθώ άπ' όψιν εύχαρίστως. Άντιγ. Βρυώνη. Έγκρίνονται οι «Λύπες και θά δημοσιευθούν με τη σειρά τους.

Άντ. Σ. Το διήγημά σας είναι καλό ως το 7ο χειρόγραφο. Για τα δυο τελευταία όμως χειρόγραφα έχουμε όρισμένες άντιρροσεις. Πρώτον ότι είναι βιαστικά γραμμένα και πρόχειρα και δεύτερον—αυτό είναι και το κυριότερο—έλάττωμά του—είναι φοβερά άποκροστικό, για να μην πούμε πολύ άπίθανο, ένας άνθρωπος να κάνει τις διάφορες σκέψεις τις σχετικές με την άπόλαυση της αγάπης του μπροστά στο παγωμένο πτώμα του πατέρα του. Νομίζω ότι το τέλος πρέπει ν' αλλάξη και φανταζόμαστε ότι θά συμφωνήσετε με την άποψή μας. Σόλων Γαλαόν. Σχετικά καλλίτερο ο «Θάνατος του Τσιγγάνου» κι' αυτός όμως όχι δημοσιεύσιμος. Ίδιος το δεύτερο τετράστιχο είναι πολύ άδύνατο. Μίνωα Έλεξανδρείας. Διαλέξτε ένα θέμα επάνω στο όποιο έχουν γραφώ πολύ καλλίτερα πράγματα άπ' αυτό που μ'α στείλατε σεις.

Άνδρέαν Πετρόπουλον. Όχι καλό το ποίημά σας δυστυχώς. Δεν έχει κανένα από τα προσόντα που χαρακτηρίζουν ένα ποίημα: ούτε μέτρο, ούτε άρμονία, ούτε ρίμα. Το δημοσιεύουμε έδω για να το όητε και μόνος σας.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Όταν θγαίνω στο πάγκο κάθε βραδυά βλέπω με χάρη μια σιλουέτα να τρυγινά που μοιάζει σωστά σ'άν πρηγνηπέσα που μου σκαλώνει την καρδιά.

Βασίλισσα την κραζούνε δυο μάτια την θαυμάζουν που όταν την βλέπουν ξεφυτούν που όλα τα φύλλα μ'ας καρδιάς γι' α'ή κτητούν.

Κάθε βραδυά για σ' ένα ξενοχτώ κι' όλους τους δρόμους για σ'ένα τρυγινώ που με μεθ'α που με σκαλώνεις που άθελα μ'α στην καρδιά με πληγώνεις.

Όταν σε βλέπω να τρυγινάς άρωμα άσθους μου σκορπάς λουλούδι σε νομίζω μυρωμένο που με μεθ'α που με κάνεις εύτηχισμένο.

Γεώργιον Πουρνάραν. Δυστυχώς το πεζό σας «Στο Λυκαβηττό» είναι άνεπιτυχές.

Κυττάτε και μόνος σας μερικές φράσεις της άρχης:

«Μ' άνέφραστη χαρά, που τη θέρμενε ή νιότη, και της έδινε έλπίδες και φτερά, τραβήξα για το Λυκαβητό, κι' άφηνά πίσω μου μια κακία και μια πεζότητα, κι' άνεβαινα γοργά στη πώληση των άγγέλων, στο Λυκαβητό.

Περπατώντας μοναχός στο δάσος, που άπλώνεται στο παραδεισένιο βουνάκι του Λυκαβητού, ή σκέψη μου φτερούγιζε αδιάκοπα στα λάγνα λόγια που θγίηαν έτσι άναπάνταχα από μια Όλμπια Υπαρχή: «Άδριο στις πέντε στο Λυκαβητό».

Και νά! που τώρα με το βαθί με το μυρολουμένο αυτό δέλι είναι πέντε. Μπροστά μου βιαστικοί περνούσαν οι διαβάτες...Τα φύλλα ψιθυρίζανε γύρω μου... Δώ κι' έκει άραϊόνανε τα κλωνάρια κι' άφίαναν τον Φοίβο να μπαίνει μέσα στη σκιερή πολιτεία... Έρχασαν τα παγγάκια... Ένα αίσθημα, πού μαύρο κι' από κατάμαυρο σύννεφο, μου έκανε μια βαρεία στη καρδιά λαβωματιά... Για τάχα;».

Και παρακάτω γράφεται: «Μιά ξωτική (;) αύρα με λιβανωτό που έστειλε ο Άη Γιώργης έφθανε στα σύμπαθα, (τρίσβαθα, θά θέλατε να ήητε άσφαλώς) του ένό εω...».

NIVEA πρό του ξυρίσματος

Ξυρίζεσθε θυμάσται ύστερα από μιá τρίβη του προσώπου με κρέμα NIVEA. Αισθάνεσθε πολύ μεγάλη εύχαρίστησιν κατά το ξύρισμα, όταν προηγουμένως έχετε τρίψει καλά το πρόσωπό σας με κρέμα NIVEA. μετά δε το ξύρισμα το δέρμα σας μένει μαλακόν και λείον, χωρίς κανένα έρεθισμόν.

Η NIVEA είναι ένα μεγάλο εύεργέτημα δι' όσους ξυρίζονται συχνά και μαλιστα όταν ο καιρός είναι ψυχρός και θυρός, διότι διευκολύνει το ξύρισμα και συγχρόνως προστατεύει το δέρμα κατά τον καλλίτερον και εύχερέστερον τρόπον, με ελαχίστην δαπάνην.

NIVEA
CREME

ΜΗΝΥΤΟΡ

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρά 15, Αθήνα
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος	» 100.—
Έτησία Έξωτερικού	Δρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ.: 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Τα χειρόγραφα, δημοσιεύόμενα και μη δεν επιστρέφονται.

Δεν πιστεύουμε να τις βρίσκεται καλογραμμένες. Πάολαν Σέτσι. Έγκρίνεται το «Άγρες που παιγνιδίζετε» και θά δημοσιευθώ με τη σειρά του. Το άλλο το έχουμε ξαναδιαβάσει. Σε μ'α τόχετε ξαναστείλει ή μήπως δημοσιεύθηκε άλλου; Γέτσιαν. Μερικές καλούτσικες φράσεις και οι περισσότερες... τραβηγμένες περισσότερο άπ' ό,τι πρέπει. Στείλτε μας τίποτα πιδ προσεγμένο και πιδ... μετριοπαθές. Σπρίντην. Το ποίημά σας πολύ άφελές και παιδαστικό για την «Έβδομάδα». Στείλτε το σε κανένα παιδικό περιοδικό. Άλεξ Τσουγγλιν. Έγκρίνεται το «Μετά τον χωρισμό». Στο άλλο έχετε πολλές επαναλήψεις των ίδιων εκφράσεων που καταντούν κουραστικές. Πάντως, δεν μπορούμε να δημοσιεύσωμε τώρα το έγκρινέν πεζό σας, γιατί όλα τα έγκρινόμενα, κατά κανόνα απαράβατον, δημοσιεύονται με την σειράν έγκρίσεώς των. Άλεξ. Τριανταφυλλιά. Πολύ καλλίτερα από τα προηγούμενά σας αν και όχι δημοσιεύσιμο ακόμη. Καταβάλοντας λίγη προσπάθεια ακόμη, θά επιτύχετε κάτι περισσότερο. Άδαμάντιον Πάνον. Στενυφώ το τελευταίο σας. Ίσως να γινόταν δημοσίευσιμο αν το δουλεύατε άρκετά και ξεκαθαρίζατε καλλίτερα το ρήμα το

Του κρύου καί της ζέστης

(Συνέχεια από την σελίδα 16)

Είναι εκτός συζητήσεως ότι ο πρώτος... αϊτιος— και ως οφθαλμολόγος— είναι ο ήλιος. Συντρέχουν όμως και άλλοι λόγοι. Είναι επίσης και το νερό, δηλ. η θάλασσα, που παίζει μεγάλο ρόλο στο ζήτημα των κλιμάτων.

Πράγματι, μπορεί να θεωρηθεί κανείς τους ωκεανούς ως ένα είδος τελειοποιημένων μηχανημάτων κεντρικής θερμάνσεως, ή ως είδος ρυθμιστών της θερμοκρασίας που την επιδοξίζουν εδώ μὲν να ανέβει πολύ ψηλά, εκεί δὲ πάλι, να πέσει πολύ κάτω. Το νερό, ως γνωστόν, είναι το σώμα που ζεσταίνεται και ψύχεται πιο αργά.

Κατά συνέπεια, όσο καυτές και αν είναι οι ήλιες ακτίνες που το δρισκούν στις τροπικές χώρες, δεν μπορούν να ψύξουν την θερμοκρασία, στην επιφάνεια του νε-

ρού, παραπάνω από 32 ή 33 βαθμούς, γιατί το νερό δεν μένει πάντα στην ίδια θέση για να τις δεχθή. Κινείται διαρκώς. Είς αντίστασμά του όμως το ίδιο νερό, όταν κυκλοφορεί και πηγαίνει σε ψυχρότερες περιοχές, διατηρεί ένα μέγα μέρος της θερμότητας του την οποία μεταδίδει υπό μορφήν ατμών στον αέρα. Αυτός είναι ο λόγος που χώρες που είναι κοντά στη θάλασσα, έχουν συνήθως μια κανονική θερμοκρασία, χειμώνα καλοκαίρι, ενώ οι απόμακρες από αυτήν ζεσταίνονται πολύ το καλοκαίρι και ψύχονται επίσης τον χειμώνα. Υπάρχουν και άλλοι ακόμη πολλοί λόγοι που κανονίζουν το κλίμα των διαφόρων χωρών, άλλ' ή απαρίθμησης και ή εξήγησή τους θα χρειαζόνταν και χώρο πολύ και θα αφορούσαν επιστημονικά ζητήματα πολύπλοκα.

ΚΩΣΤΑΣ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Χειρουργός 'Οδοντίατρος
Διπλ. 'Εθν. Πανεπιστημίου

ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 50

Λέγεται 9—1 π.μ. 3—7 μ.μ.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

(Πλατεία 'Ομονοίας)

mm

ΠΑΡΕΛΑΒΕ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙ
ΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΟΙΟ-
ΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ
ΚΡΑΓΙΟΝ

"NELSON."

**Εμφανίζεται ότι
τα ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ
θεραπεύονται...**

...Μιά γιά πάντα
μόνον δι' ολίγων
ένεσων του Τζιρού

Αλεξ. Κόμη
Ακαδημίας 70δ
τηλέφ. 28.122

Vaccin de Staphylococcus
fermenté du:
Dr. ALEX. KOMIS

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
Οδός ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1δ
τηλέφ. 23.434

ATELIER
RIS
ΤΗΛΕΦ. 21.000

να καλοδιατίθεται...

**Η ωραιότερη Περιποίηση που
δύ' έχετε κάμει μέχρι σήμερα**

Χαμαράκης

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜ. Ν. ΠΑΛ. ΤΗΛ. 23-208
ΥΠΟ/ΣΤΗΜΑ ΚΗΦΙΣΙΑΣ: ΚΕΦΑΛΑΡΙ ΚΑΤΩ/Ι ΕΞΕΝ. ΠΑΛΛΑΔΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μου για ζητήματα δγ-
εινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί
συμβουλών του διακεκριμένου δερματο-
λόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ.
Λαδά (Σόλωνος 40).

Χωριανοπούλαν. Την απάντηση
που ζητάτε θα την δώσω στην στήλη του
παθολόγου. ('Αλληλογραφία 'Ιατρού).

Κεύ Φράνσις. Πώς θέλατε να μη
ρυτιδωθεί το πρόσωπό σας ύστερα από πο-
μάδες με τάλκιν και με χημικό λεμόνι. Να με-
ταχειρίσθε κάθε πρωί μετά το συνηθισμένο
πλύσιμο, αραιό χαμομηλόνερο, με πολύ ά-
ραιό. Με βαμβάκι να περνάτε όλο το πρό-
σωπο και να το αφήνετε να στεγνώνη μόνο
του. Να μεταχειρίζεσθε τη μία φορά κρόκο
και την άλλη φορά της εβδομάδας το ά-
σπραδι όπως έχετε.

Η Χαρέμ καλή αλλά η Βανισιγ.
Στην μύτη να μη βάξετε. Πριν από τη κρέ-
μα την έξις λουσιόν.

Eau de fleurs d' oranger	125	gr.
Glycerine	2,50	"
Teint. de benjoin	5	"

Για τα ματοσίτουρα αν μεταχειρισθήτε
τη πομάδα Τοποβαξέν 'Οφθαλμική
αμέσως θα παύση ή τριχόπτωση και θα το-
νωθούν και θα μαλακώσουν οι βλεφαρίδες.
Κάθε βράδυ θα βάξετε ελαφρώς μ' ένα σπι-
τόξυλο. Αυτά που μου γράφετε για την ά-
δελφή σας είναι πολύ παλιά και άνοφελα.
Διαβάστε τα σχετικά άρθρα του κ. Λαδά
περί στήθους και θα δώτε τι πρέπει να κά-
μη. Όσο για τα ειδικά καταπότια γράψτε
στον ιδιον για να σας τα παρασκευάση και
να σας τα στείλη.

Έλλην, Κωνσταντίν. Ειδικά κατα-
πότια δεν μπορούμε να σας στείλουμε εκεί,
γιατί δεν επιτρέπεται κατά το πλείστον ή
είσαγωγή ξένων σκευασίων. Τι πρέπει να
κάνετε τοπικώς θα το μάθετε, αν παρακο-
λουθήσετε τα άρθρα για το στήθος που άρχι-
σε να γράφω ο κ. Λαδάς από το τεύχος 464
της γυναικείας σελίδας.

Νάντια, 'Ηράκλειον. Δεν σας άρ-
ούνται αλλά δεν ξέρουν να τις παρασκευά-
ρουν, τόσο πιο πολύ δὲ όσο γιατί δεν έχουν
τα υλικά. Πολύ εύχαριστος θα σας φτιάξη
το υγρό ο κ. Λαδάς και θα σας το στείλη.
Ήμα του εμβάστετε δρχ. 80 δι' επιταγής, στη
Διεύθυνσή του Σόλωνος 40.

Χωροφύλακα. Όποτεδήποτε μπο-
ρείτε, ιδίως όμως κατά τη νύκτα να χρη-
σιμοποιήσετε την κατωτέρω πομάδα, με την
οποίαν θα μαλακώση εν πρώτοις το δέρμα
και θα ανοίξη ο χρωματισμός. του. Άργό-
τερα για τις πανάδες γιατί έφθον είναι
τόσο ξηρό το δέρμα δεν κάνει να μεταχει-
ρισθήτε ειδικό φάρμακο. Μετά δίμηνο έ-
ναγράψτε μου. Να προτιμάτε να πλύνεσθε
με χλιαρό νερό.

Lanoline anhydre	35	gr.
Teint. benjoin	7,50	"
Eau oxygenée	15	"
λεμονιού χυμό	10	"
Huile d' amandes douces	30	"
Cire blanche	10	"
Acide q.s. Salicylique	4	"
Neroli	q. s.	"

Μαθητριαν. Πρόκειται περί του ειδι-

κού γάλακτος των εργαστηρίων του κ. Λαδά
την σελίδα 40. Μόνο από τα εργαστήρια
του Σόλωνος 40 μπορείτε να το αγοράσετε
αντί δρχ. 100. Έκει θα σας δώση και κάθε
σχετική οδηγία για το άλλο ζήτημα, απόλύ-
τως δωρεάν.

Σταύρον Γεωργιούλην. Που να
ξέρωμε πόσο θα πάρουν για τα φάρμακα στο
φαρμακείο του χωριού σας; Σας στέλνω με
ταχυδρομικώς τα γραμματόσημα.

Δυστυχισμένην Βόλο. Ν' αποφύ-
γετε την αλοιφή της φίλης σας κυρίας με
τον υδράργυρο γιατί θα μετανοιώσετε, αλλά
τότε θα είναι κάπως αργά. Να μου γρά-
ψετε το δέγμα σας αν είναι ξηρό ή λιπαρό,
που έχει τις πανάδες, κι' αν είσθε λευκή ή
μελαχρινή.

Ματωμένη Καρδιά Χ. Χρησιμοποίη-
στε για πρώτη φορά κρέμες, κι' αμέσως άρ-
χίσετε από τις χειρότερες και με τα πιο κα-
ταστρεπτικά υλικά. Λοιπόν για 45 ημέρες
θα κάνετε την έξις κούρα κι' ύστερα ξανα-
γράφετε: Πλύσιμο με μόλις χλιαρό νερό.
Κατόπιν να βράξετε εκείνη τη στιγμή λίγο
χαμομηλόνερο αλλά πολύ αραιό αραιότατο,
σαν άνοικτη ρετσίνα. Μ' ένα βαμβάκι να
περνάτε το πρόσωπο κι' άμα στεγνώνη, πά-
λιν μ' ένα βαμβάκι θα βάξετε την έξις λο-
σιόν. Την ίδια και πρὸ της πούδρας.

Eau de fleurs d' oranger	125	gr.
Teint. benjoin	5	"
Glycerine	2,50	"

Τρεις φορές την εβδομάδα ν' αλείφατε το
πρόσωπο με χτυπημένο άσπραδι του άγού.
Μετά ¼ της ώρας να καθαρίζετε το πρό-

Εξαιρετική και
ομοιόμορφος διαφάνεια είνε
το κυριώτερον χαρακτηρι-
στικόν νέας κατασκευής
της κάλτσας ELBEO.

Η κάλτσα „ΕΛΒΕΟ“

πωλείται εις τα καλλίτερα καταστήματα εις τιμήν
ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ

σωπο με θαμβάκι και χλιαρό νερό. Τίποτε άλλο προς το παρόν.

'Αγγέλογλου Κάϊρον. Το «Μπρόν Σολέϊν» σας απέστειλε τη 22 Μαΐου μέσω του ειδικού γραφείου αποστολής δεμάτων έσωτερικού κ. Στυλ. Πόρου (Σοφοκλέους 41) κατεβλήθησαν δέ δι' έξοδα ειδικού εμβολαγίου δι' ύγρον περιεχόμενον και λοιπὰς διατυπώσεις δρχ. 75. Συνεπώς απέμεινε από το αποσταλὲν ποσὸν τῶν 100 δρχ. ὑπόλοιπον δρχ. 25, αφαιρουμένων δὲ καὶ δρχ. 8 διὰ ταχ. τέλη ἀπαντητικῆς ἐπιστολῆς διὰ τὰς πληροφορίες πὺρ ἐζητοῦσατε, ἀπέμειναν δρχ. 17 δι' ἄξϊαν γράμματος. Ἄν δὲ σὰς ἀπεστέλλετο ἀεροπορικῶς ὅπως ἐζητήσατε, διὰ τὰ 200 γραμμάρια θὰ ἐχρειάζοντο 98 δρχ. μόνον δι' ἀποστολὴν. Σὰς ἀπεστέλλω ὡς δέγμα ἄνευ ἄξϊας, διότι ἐὰν σὰς ἐστέλλετο ὡς ἐμπόρευμα θὰ ἐχρειάζετο αἰτήσεις πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ὑγιεινῆς δι' ἐκδοσὶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν κλπ. Δυστυχῶς τὴν 3ην Αὐγούστου ἐπεστράφη τὸ δέμα ἀνοικνόμενον μετὰ τὴν δήλωσιν ὅτι πᾶν φάρμακον ἀποστελλόμενον εἰς Αἴγυπτον, πρέπει διὰ τὸν φόβον τῶν ναρκωτικῶν, νὰ συνοδεύεται μετὰ πιστοποιητικὸν ἐμφαίνον ἀναλυτικῶς τὰ συστατικά πὺρ τὸ ἀποτελοῦν ἀκόμη καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ οἰνοπνεύματος, ἐὰν περιέχῃ τοιοῦτο, ἄλλως παραδίδεται στὸ ἐκεῖ Κρατικὸν Χημεῖον πρὸς ἀνάλυσιν. Ὁ κ. Λαδὰς ἐκάμε

λοιπὸν κάθε τι γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ ἀλλὰ δυστυχῶς ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλαι δὲ οἱ νόμοι ὀρίζουν. Πάντως παρ' ὅλον ὅτι ὑπεβλήθη εἰς τόσα ἔξοδα ὁ κ. Λαδὰς καὶ στὴν καταστροφὴ τοῦ φαρμάκου πὺρ σὰς ἐστάλη διότι αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι πρόσφατα διαρκείας δύο μηνῶν, ἐν τοῦτοις πολλὴ εὐχαρίστως θὰ ἔδιδε σὲ δικὸ σας ἄνθρωπο, πὺρ ταξιδεύει ἐδῶ χωρὶς ἄλλη ἀμοιβὴ ἕνα ἄλλο παιδί. Ἐκτὸς πᾶν ἂν παρ' ὅλα αὐτὰ ἐπιθυμοῦσατε τὴν ἐπιστροφὴν ἀκεραίου τοῦ 100δρχ. μέρους, πρᾶγμα πὺρ ἐπὶ σὺς θὰ τὸ κἀν εὐχαρίστως ὁ κ. Λαδὰς.

Λίνα Γεωργα. Πολὺ εὐχαρίστως, ἐφ' ὅσον τόσον τὸ ἐπιθυμεῖτε, θὰ σὰς ἐξέτασῃ δωρεάν ὁ κ. Λαδὰς. Πάντως χειρότερη λοιμώδης ἀσθένεια ἀπὸ τὸ δάγκειο θέλατε γιὰ νὰ καταστραφῶν τὰ μαλλιά σας; Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5½—8.

Ν. Πύργον. Πρόκειται περὶ καθαρὰς σταφυλοκοκκικῆς μόλυνσεως, τὴν ὁποία ἂν τὴν ἀφήσετε ἀθεράπευτη καὶ ἐφ' ὅσον μάλιστα εἶναι θυλακίτις, μετὰ τὸ ξύρισμα μπορεῖ νὰ ἔχωμε σύκωση. Συνεπὸς τὸ καλλίτερον πὺρ πρέπει νὰ κάμετε εἶναι 24 ἐνέσεις, ὅχι ὀλιγώτερες, (δηλ. 4 κουτιά) ἀπ' αὐτὰς πὺρ μὲν γράφετε. Θὰ γίνονται ἀναλόγως τῆς ἀντιδράσεως. Δηλ. ἂν παρουσιάζετε πυ-

ρετὸ ἢ μεγάλη τοπικὴ ἀντίδραση κάθε τέταρτη ἡμέρα, ἂν δὲν ἔχετε ἀντίδραση ἡμέρα παρ' ἡμέραν. Θὰ γίνονται στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ θραχίνου, δηλ. στὸν δελτοειδῆ μῦ, ὑποδορείως. Ἐσωτερικῶς Κάλτσιουμ Σπὲς (ὕγρον) 35 σταγόνες μεσημέρι καὶ 35 ὁράδι μέσα σ' ἕνα δάκτυλο νερὸ καὶ σχετικὴ διαίτα δηλ. ἀποφυγὴ καρυκευμάτων, ἁλμυρῶν, ἀλιπάζων καὶ οἰνοπνευματωδῶν.

ΛΟΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ἀνώδυνος καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δέρματος ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυλῆς μὲ τὸ τελευταῖο μηχανῆμα διαθερμίας ὑπὸ ἐιδικοῦ λατροῦ: ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάρδος Φιλελλήνων) 4—7½ μ. μ. τηλεφ. 27.420

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΗΤΡΟΝ

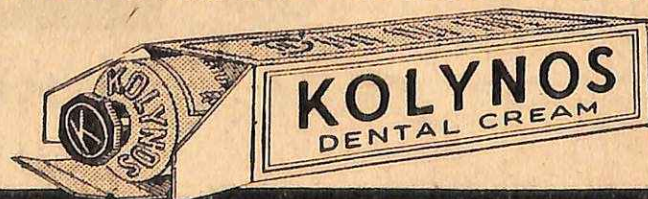
Μία ἀντισηπτικὴ Ὁδοντοκρέμα ἢ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν τῶν λευκότητα εἶναι ἡ

ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀνενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνούς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ».

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀνενεμήθη ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» διακαυτῶν νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνόμενος εἰς τὰ γραφεῖα μας μετὰ τὴν σημείωσιν: «Διὰ τὸν Ἰατρόν», οἰανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὁμοῦ νὰ εἶναι σαφέστατος καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώσται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαίτερα δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν, ἂς γράφουν ἐσωκλείοντες καὶ δρχ. 50 εἰς τὸ Ἰατρεῖον του, Ἄγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυρρῆ. Ἐκεῖ δέχεται καθ' ἑκάστην πλὴν Κυριακῆς 6—7 μ. μ.

Χωριατοπούλαν. Δυστυχῶς φάρμακον πὺρ νὰ αὐξήσῃ τὸ ὕψος σας δὲν ὑπάρχει, γιὰτὶ ἂν ὑπῆρχε ἕνα τέτοιο φάρμακον τότε ἀσφαλῶς θὰ εἶχε ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἀνάστημα πὺρ θὰ νόμιζε ὅτι τοῦ πήγαινε καλλίτερα—τὸ ὅτι δὲ εἰσθε λεπτοκαμωμένη δὲν πρέπει νὰ σὰς στενοχωρῇ διόλου γιὰτὶ φαντάσθητε ἂν ἡσασθε παχειά, μετὰ τὸ λίγαν ἀνάστημα πὺρ ἔχετε τί θὰ μοιάζατε, Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερον ζήτημα ἡ σουηδικὴ γυμναστικὴ θὰ σὰς ὠφελήσῃ ἐξαιρετικῶς. Ἄλλωστε δὲν νομίζω ὅτι εἶναι τόσο μικρὸ τὸ ἀνάστημά σας ὥστε νὰ κάθασθε νὰ τὸ πολυσκέπτεσθε.

Μ. Β. Α. Γιὰτὶ γράφετε τόσο διαφορετικὰ; Νᾶναι ἄραγε εἶσι τὰ πράγματα ἢ ἡ φαντασία σας τὰ πλάθει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γιὰτὶ ἂν ἀλήθεια συμβαίνουν αὐτὰ πὺρ γράφετε τότε σὰς συνιστῶ νὰ κάμετε ἐξέταση τῶν κορμίων γιὰ ἀμοιβάδας.

Ἄν αὐτὸ σὰς εἶναι ἀδύνατον τότε θὰ κάμετε τὸ ἐξῆς: Θὰ πάρετε ἕνα καθαρτικόν, ὅ-

ποιο προτιμάτε καὶ μετὰ θὰ πάρετε σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν τὸ φάρμακον πὺρ σὰς γράφω. Σὰς δίνω καὶ ἕνα ἄλλο φάρμακον πὺρ μοιάζει μετὰ τὸ ὁποῖο θὰ παίρνετε δύο κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ τὴν ἡμέρα στὸ μέσον τοῦ φαγητοῦ. Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς θὰ ἀποφενῶτε τὰ καρυκεύματα τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ θὰ μασάτε καλὰ τὴν τροφή σας. Τώρα δὲ πὺρ ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπει κάμετε καὶ λίγη ἡλιοθεραπεία στὴν κοιλία, ἀρχίζοντας ἀπὸ 5 λεπτὰ μέχρις ὅτου φθάσετε τὴν μισήν ὥρα.

1) Entero-vio Forme Boîte No 1

2) Charbon Merk Boîte No 1

Πάσχουσαν Βρυῆνης. Πρόκειναι νὰ χετὲ ὑπ' ὄψιν σας ὅτι μιὰ γυναῖκα πὺρ φθάσει στὰ 40 καὶ τὰ ξεπερνᾷ ὑπόκειται στὴν ἀνωμαλία αὐτὴ γιὰτὶ πρόκειται δυστυχῶς ὕστερ' ἀπὸ λίγο διάστημα νὰ σταματήσουν μιὰ γιὰ πάντα. Αὐτὸ βέβαιον δὲν ἔχει ὁρισμένα ὅρια, πάντως ἀπὸ τὸ 40—50 θὰ σταματήσουν κατ' ἀνάγκην. Νομίζω λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἡ ἀνωμαλία πὺρ σὰς φάνηκε σήμερον δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ προειδοποίησιν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ τὸ πρόσωρόν σταμάτημα ἔχει καὶ ὁρισμένες ἐνοχλήσεις, λίγο δυσάρεστες γι' αὐτὸ σὰς συμβουλεύω νὰ πάρετε σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν τοὺς τὰ φάρμακα Ἄγγομενσίνη καὶ Σιστομενσίνη Σίμπα.

Ὅσο δὲ γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ προσώπου θὰ μεταχειρισθῇ τις δύο κρέμες πὺρ σὰς γράφω, τὴ μιὰ τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ἄλλη τὴ νύκτα.

Crème Phylis νυκτὸς

Neige Phylis ἡμέρας

Μετὰ δύο μῆνες μὲν ξαναγράφετε.

Πρωταγόραν. Γράφετε τόσα στὸ

γράμμα σας χωρὶς ὁμοῦ νὰ σὰς ἦρθε καθόλου στὸ νοῦ νὰ μὲν γράφετε καὶ τί ἔλεγε ἢ ἐκθεσὶς τῆς ἀκτινοσκοπήσεως. Γιὰτὶ τὸ νὰ μὲν πῆτε ὅτι σὰς βόηκε ἀδενόπαθεια ἐμὲν δὲν μετὰ ἱκανοποιεῖ καὶ μετὰ δυσκολεύει στὸ νὰ ἐκτιμῶν τὴν κατάστασιν καὶ νὰ δώσω ἕνα συμπέρασμα.

Τὸ ζήτημα τοῦ πυρετοῦ βέβαιον δικαιοδογεῖται ἀπὸ τὴν ἀδενόπαθεια (ἂς τὴν ποῦμε) ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦ αἵματος, πὺρ νὰ τὸ δικαιολογήσῃ ὅχι γιὰτὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη λίγο αἷμα ἢ ἀρρώστεια αὐτὴ ἄλλα γιὰτὶ ὁ τρόπος εἶναι τέτοιος πὺρ φοβοῦμαι πὺρ εἶναι ἢ ἀπὸ τὸν φάρυγγα ἢ ἀπὸ τὰ ὅλα σας πὺρ μπορεῖτε μιὰ χαρὰ νὰ τὰ πιπιλίζετε χωρὶς νὰ καταλάβετε. Γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νὰ προσέξετε αὐτὸ τὸ σημεῖον. Μ' αὐτὰ βέβαιον δὲν θέλω νὰ σὰς πῶ ὅτι πρέπει νὰ σταματήσετε τὴν κοῦρα σας καὶ νὰ κάμετε τρέλλες, κάθε ἄλλο. Αὐτὰ τὰ γράφω μοναχὰ γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὸ αἷμα γιὰτὶ μὲν εἶναι τελείως ἀδύνατον νὰ δώσω ἄλλη ἐξήγησιν.

Ἐπειτα καλὸν εἶναι νὰ σταματήσετε τὸ σιρόπι καὶ ἀντὶ αὐτοῦ νὰ κάμετε ἐνέσεις. Κάλτσινι Φαρέλ, ἐνδοφλεβίως κάθε μέρα μιαν (20 ἐν ὄλμ) καὶ ἂν τυχὸν κατεβῇ στὰς Ἀθήνας τότε μετὰ ἐπισκέψεσθε χωρὶς ἐννοεῖται νὰ φοβηθῇτε ὅτι θὰ ἐπιβαρυνθῇ μετὰ τίποτε, καὶ τὰ λέμε καλλίτερα. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἐκτιμῶν τὰ πράγματα πὺρ εὐκολὰ παρὰ ὕστερ' ἀπὸ μὲ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ

I. M. KARABITHES

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξέτασις καὶ δι' ἀκτίνων RONGTEN Ἀκαδημίας καὶ Ἰπποκράτους 19 6

Τηλέφ. 24742

CHARMINE A.

Ἄσπρα Μαλλιά
Ἐπαναφέρατε τὰ
μαλλιά σας εἰς τὸ
φυσικὸν τῶν χρῶμα
χωρὶς βλαβερὰς βαφὰς. Ἀπαλ-
λαγῇτε ἀπὸ τὴν τριχόπτωσην
καὶ τὴν πιτυρίδα μεταχειριζόμε-
νοι τὴν ἄφθαστον Brillantine
"Charmine"

Γεν. Ἀντιπρ. Γ. Νικολόπουλος Ἀθῆναι Σοφοκλέους 10

Käthele
μιοὶ σύμκρσιον

Σὰς προτείνωμεν τὴν ἐξῆς δοκιμὴν ● Πουδράρετε τὸ
μισὸ σας πρόσωπον μετὰ οἰανδήποτε ἄλλῃ πουδρᾷ καὶ τὸ
μισὸ μισὸ μετὰ τὴν ὑπεροχὴν πουδρᾷ **FORVIL** (ζητήσατε
ἀπὸ τὴν Ἀντιπροσωπείαν νὰ σας χορηγήσῃ ΔΩΡΕΑΝ, δέγμα
πρὸς δοκιμὴν εἰς τὴν ἀπόφωσιν τῆς ὁρεσκειας σας) ●
Τότε θὰ σὰς εἶναι πολὺ εὐκόλον νὰ ἐκτιμῶντε πραγματι-
κῶς τὰ πλεονεκτήματα τῆς πουδρας **FORVIL** ●

Ζητεῖτε τὴν πουδρᾷ **FORVIL** ἀρωματι-
σμένην μετὰ θαμβάσιον «5 FLEURS» ●
Ἐπὶλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα

τὸ μεγάλο κυτίον πρὸς Δρχ. 55
τὸ μικρὸ » » » 35

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΑΔΕΣ. ΘΕΟΚΑΡΗΣ ΟΔΟΣ ΑΙΩΛΟΥ 9 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦ. 25.202

προσωπική εξέταση.

Μικρήν Όνειροπόλο. Η συνταγή που σας έδωσε ή φίλη σας δεν είναι βέβαια κακή αλλά καλύτερα για την δική σας περίπτωση θάταν να κάνατε μερικές ενέσεις Κάλτισιουμ Φαρέλ ενδοφλεβίως κάθε μέρα από μίαν και μάλιστα συνέχεια έως είκοσι. Μετά θα διακόψετε ένα μήνα και θα τις επαναλάβετε. Είναι το μόνο μέσον για να κατορθώσετε να τονώσετε λίγο τον οργανισμό σας, άλλοτε δε να είσθε προσεκτική διότι αυτά τα πράγματα δεν είναι καθόλου ευχάριστα. Όσο για το τί θα κάμετε το καλλίτερο είναι αυτό που αναφέρατε με μόνην την διαφοράν να αλλάξετε τη μάσκα και να παίρνετε Μπεμπέκα γιατί αυτή τουλάχιστον είναι πιο στερεή. Όσο για το ζήτημα των θαλασσίων λουτρών δεν νομίζω ότι υπάρχει περίπτωση άντενδείξεως. Βέβαια το καλλίτερο θα ήτο αν μπορούσατε να κάνατε μερικά λουτρά σιδηρούχα αλλά εν ανάγκη έστω και λίγα θαλάσσια τα οποία δεν θα διαρκούν περισσότερο από μισή ώρα αρχίζοντας από 5—10 λεπτά και αυξάνοντας τον χρόνον κατά 5 λεπτά. Για το ζήτημα των εντριβών δεν νομίζω ότι το σύστημα θα έχη καλά αποτελέσματα. Το καλλίτερο είναι το βρέξιμο του επιδέσμου με κρύο νερό τον σίβετε να μην μείνη πάνω νερό και να τον φορέτε όλη νύκτα.

Τέλος για το ζήτημα της Περιμανάντ δεν βλέπω γιατί να απαγορεύεται. Όσο για το χρονικό διάστημα αυτό εξαρτάται από τα οικονομικά σας.

Α.Α.Κ.— Έγγραψαμε και άλλοτε ότι ι-διαίτεραν αλληλογραφίαν με κανέναν δεν μπορούμε να έχωμε, εντός από ώρισμένες εντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις, όποτε ο ΓΙΑΤΡΟΣ γράφει και ιδιαιτέρως, αλλά κατόπιν αίτησεως του ενδιαφερομένου και ι-διαίτερας συνεννοήσεως με τον ΓΙΑΤΡΟ.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΣΑΣ

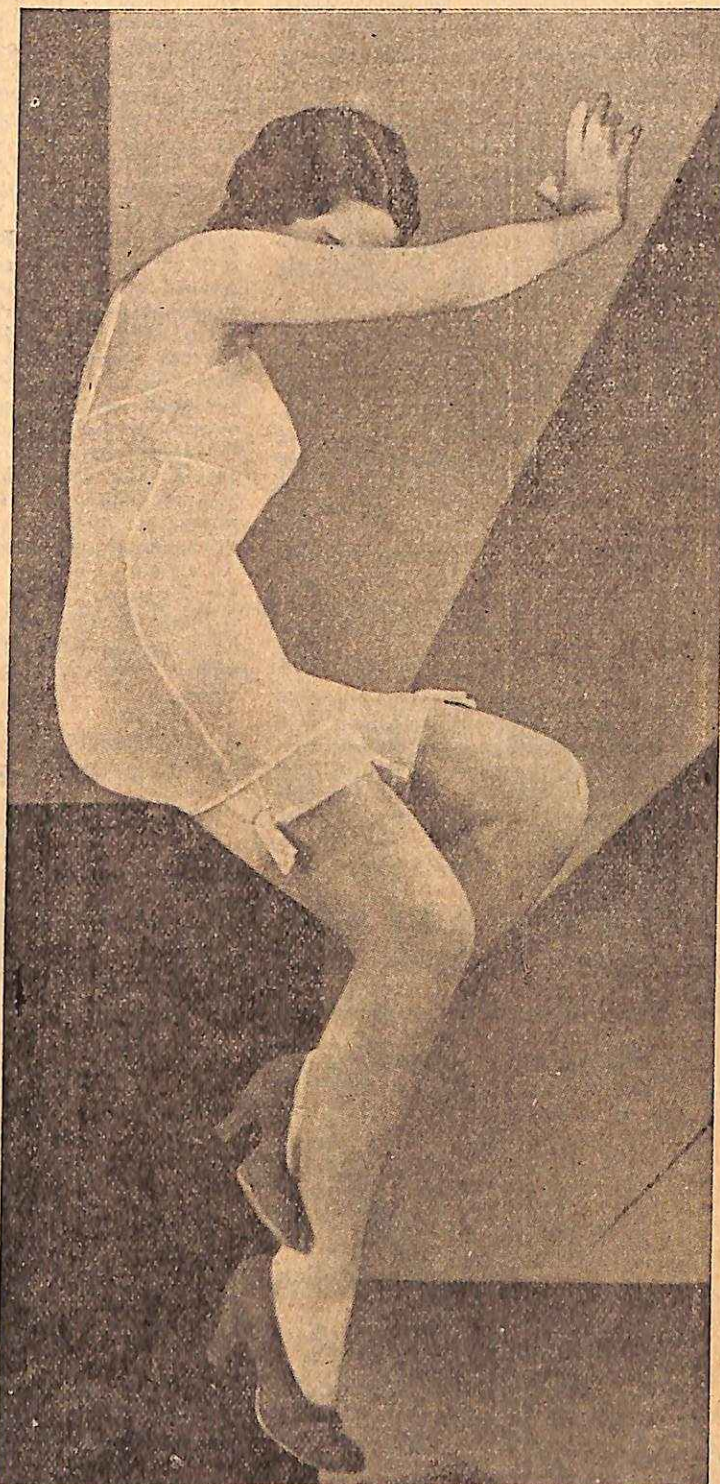
Δοκιμάσατε Αυτήν την νέαν Πούδραν “Ωραιότητος” ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΝ

ΚΑΜΕΤΕ
ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΔΟΚΙΜΗΝ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ λύει δριςτικώς το ζήτημα της γυαλάδας της επιδερμίδος, διότι περιέχει έν θαυμασίον συστατικόν, ονομαζόμενον DOUBLE MOUSSE. Κάμετε μόνη σας την δοκιμήν δι' αυτού του απλού τρόπου. Καλύψατε το ξνα δάκτυλόν σας από την Νέαν Πούδραν ΤΟΚΑΛΟΝ, κατόπιν βρέξατέ το έντός ποτηρίου ύδατος. Όταν το αποσύρετε, θα αντιληφθήτε ότι το δάκτυλό σας δεν είναι ούτε υγρόν, ούτε γυαλιστερόν, αλλά άπολύτως ξηρόν και «μάτ». Η πούδρα άνθίσταται εις την υγρασίαν, διότι περιέχει DOUBLE MOUSSE. Δι' αυτόν τον λόγον ή Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ κρατά 8 συνεχείς ώρας. Μπορείτε να χορεύετε ολόκληρο το βράδυ έντός υπερθερμασμένης αίθουσής και να έχετε ένα χρωμα τόνσον δροσερό και θαυμαστό, όπως και όταν αρχίσατε τον χορό. Η νέαν πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ δεν αλλοιούται από τον άνεμο, την βροχήν ή την εφίδρωσιν. Έγγυσται άπαλλαγην από την γυαλάδα της μύτης.

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΛΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ
ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ - ΣΤΟΜΑΧΟΥ - ΣΠΛΑΧΝΩΝ,
ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ, ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ Κ.Λ.Π.

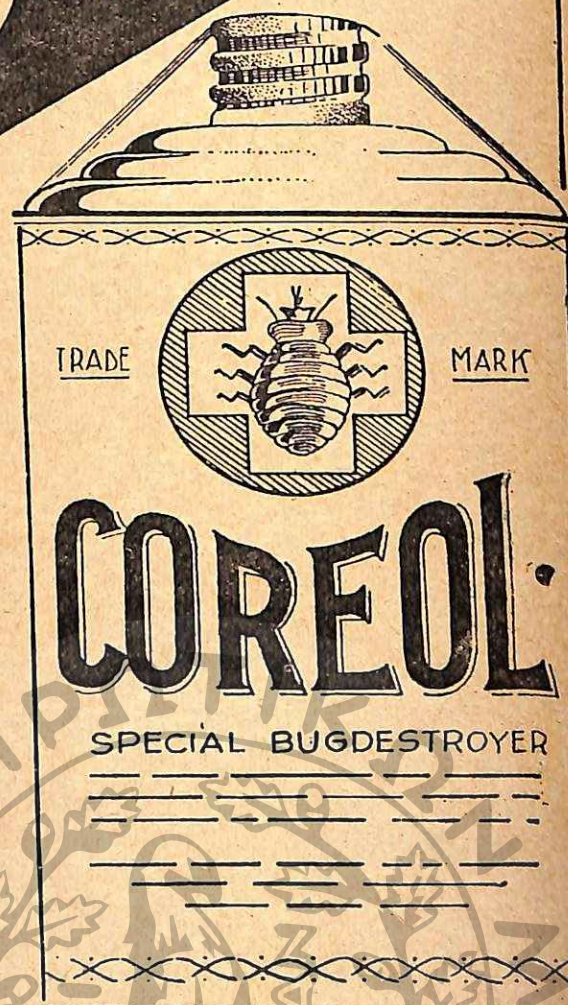
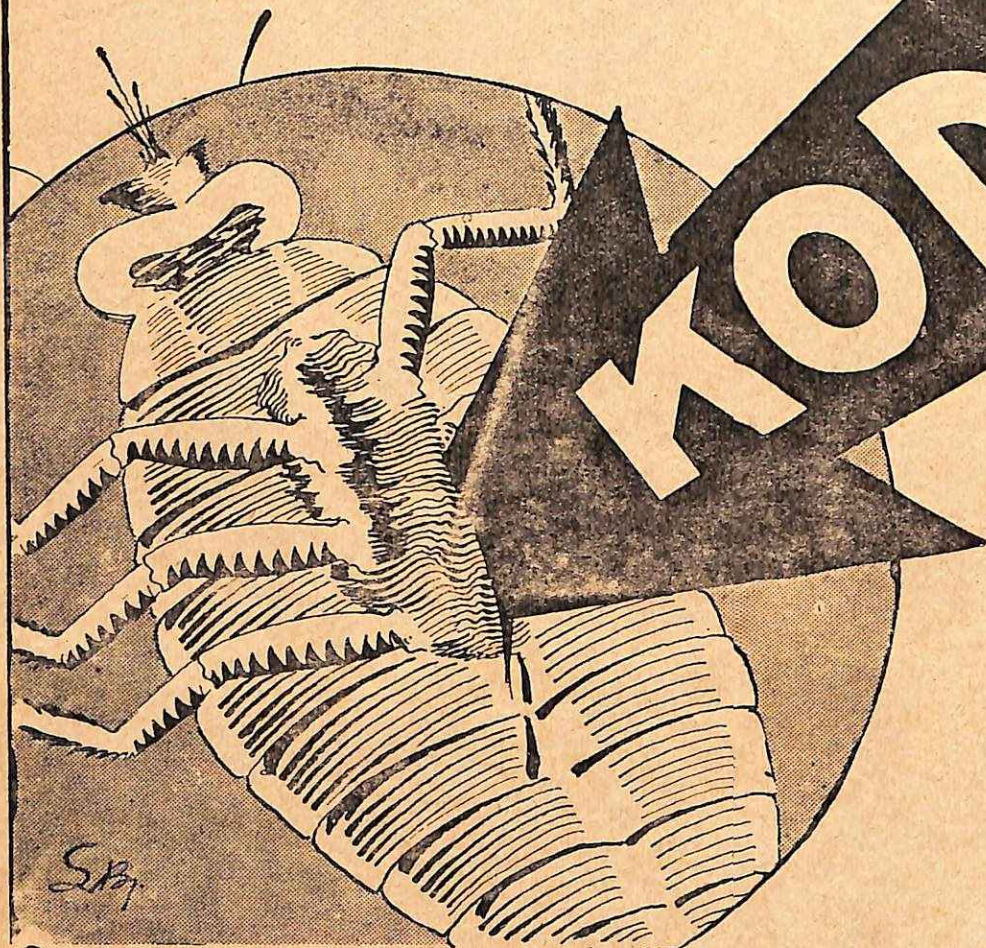

Εάν θέλετε να περιορίσετε κάθε περιττόν και να διατηρήσετε τας γραμμάς σας δοκιμάσατε τα τελευταία μοντέλλα των ΖΩΝΩΝ-ΚΟΡΣΕΛΩΝ-ΣΟΥΤΙΕΝ Κ.Α.Π. του περιφήμου οίκου ΜΠΑΡΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ ε-φαρμόζουν σάν γάντι εντελώς αδιάφορα και χωρίς μπανέλλες. Μία δοκιμή θα σας πείση.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝ. 24 - 164

**ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ
ΕΙΔΙΚΟΝ
ΚΟΡΕΟΚΤΟΝΟΝ**

**ΦΟΝΕΥΕΙ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΩΣ
ΤΟΥΣ ΚΟΡΕΟΥΣ Κ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ
ΡΙΖΙΚΩΣ ΤΑ ΛΑΡΙΑ ΤΩΝ**

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

"ΦΟΙΝΙΞ"

Γεν. αντιπρ. εταιρία "ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ"

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 24-739